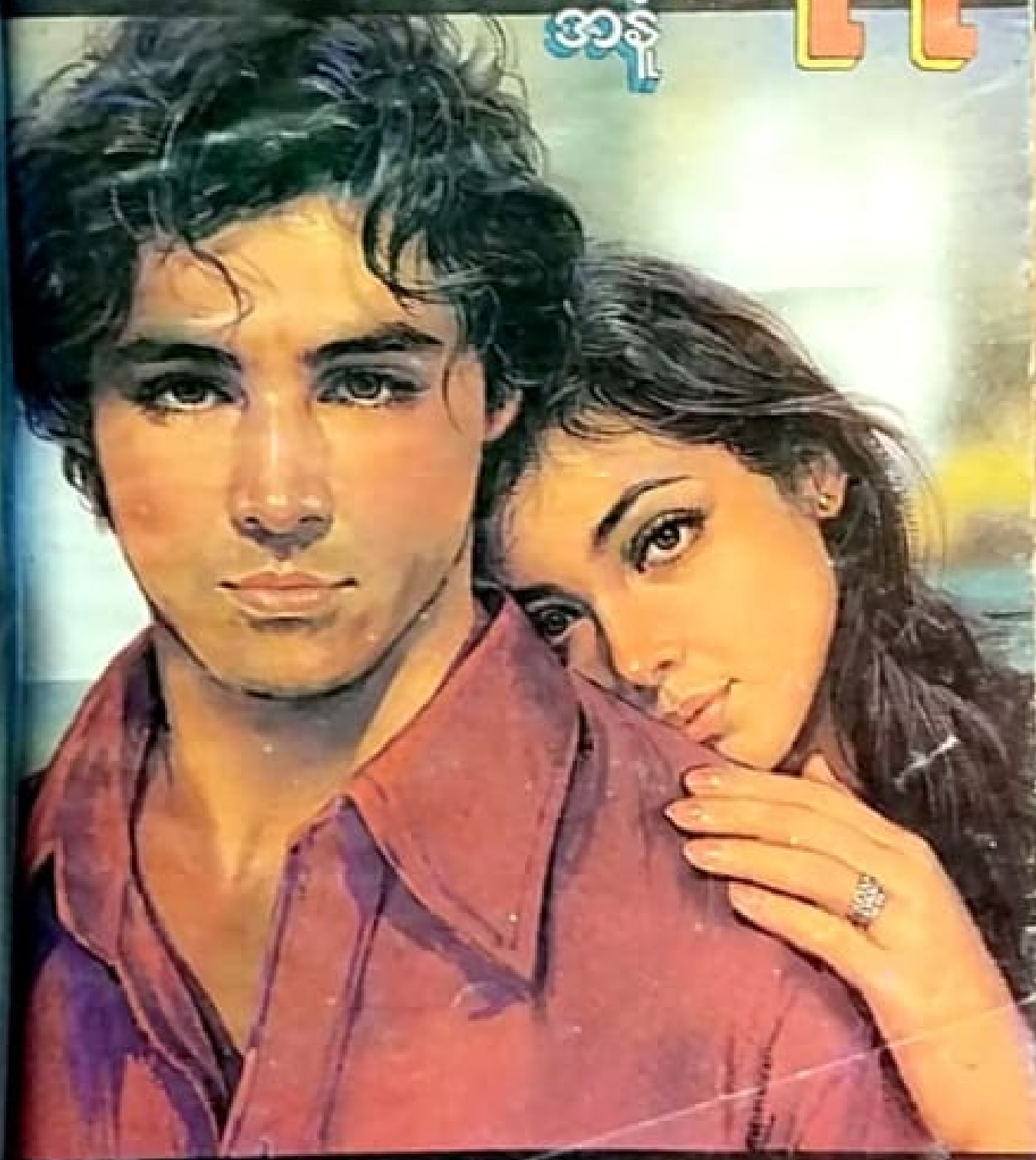

ဝိလပ်သီရိ

အိန္ဒိယ

ပန်းချီဆောင်ရေးဦးညွန့် • အာပွဲ

မည်းမည်းခက်ခက် စိုစိုလံက်လက် ဂျပန်ဆံထောက်ပံ့
ဆံပင်တို ဖောင်းဖောင်းကလေးတွင် ကြွက်ကိုက်ရာကဲ့သို့
ဟိုတစ်ကွက် ဒီတစ်ချက် ကပ်ကြေးစာ မိထားသဖြင့်
ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေသော ဆံပင်ကလေးနှင့် ဆယ်နှစ်ရွယ်
ကလေးမကလေးသည် အရွယ်လေးနှင့်မလိုက် သူတစ်ဖက်စာ
အများကြီးကျော်သော ရေခွေးဆူဆူအပြည့် ဒန်အိုးကြီးကို
လက်ခုနှင့်ညှပ်ကာ တစ်လှမ်းချင်း ရှုံ့မဲ့သယ်လာဆဲ...။

“ဟဲ့... ခုထိ ပေါ်မလာသေးဘူးလား”

ရေချိုးခန်းဆီမှ အသံကျယ်ကြီးကြောင့် ခြေလှမ်းကလေး
ကို ဒီထက်ပိုကာသွက်မိလျှင် ရေခွေးတွေက ဘောက်ဘက်ခတ်

ကာ ကလေးမလေး၏ လက်ခုံပေါ် တစ်စက်နှစ်စက်စင်သွား
ရတော့၏။

“အမလေး...”

တိုးတိုးလေး အော်ညည်းရှုံ့မဲ့ကာ မျက်လုံးရွဲကြီးတို့တွင်
မျက်ရည် အိကနဲဝိုင်းလျှံတက်လာသည်။

“ဟဲ့- ဟိုနေ့မ၊ ခုထိရောက်မလာသေးဘူးလား၊ အမလေး
ယိုးဒယားက ထွက်နေတယ်များ မှတ်နေလား၊ ဒီမှာ
အင်္ကျီကျွတ်နဲ့ ကြာလှပြီ၊ အအေးပတ်သောရတော့မယ်”
ကလေးမလေးသည် ရေခွေးပူထက်ပင် ကြောက်ရသေး
သော တိုအမျိုးသမီးကြီးကို ဘာတစ်ခွန်းမှ စောဒကမတက်စွဲ
ပါ။ သူမကြီး ရေချိုးမည့် ပလတ်စတစ် ဇလုံအကြီးကြီးထဲ
ရေခွေးအိုးကို စောင်းကာ တစ်ဝက်ခန့် သွန်ချလိုက်သည်။

“အား...”

ရေခွေးပူငွေ့တွေ လုံးကနဲ ဟပ်ကာ လက်ကလေးနှစ်ဖက်
တအားပူလောင်လှသဖြင့် ညည်းညူမိသည်ဆိုလျှင်...

“အမလေးဟဲ့၊ နမနေနဲ့၊ နင်ကဘာလဲ၊ ဘုရင့်သမီးတော်
လား၊ တော်တော့၊ ရေအေးရောတော့”

ပြောလဲပြော လက်ဆစ်လေးချောင်း ပူးကလဲ ခေါင်းပေါ်
ခေါင်ကနဲ ပြုတ်ကျလာသဖြင့် ကလေးမလေးမှာ ရေခွေးအိုး
ကိုချ၊ ခေါင်းကို လက်တစ်ဖက်ကပွတ်၊ အုတ်ကန်ကြီးထဲမှ

ရေများကို ပလားနှင့်ခပ်ကာ ပလပ်စတစ် ဇလုံထဲ တပွမ်းပွမ်း
ရောရသည်။

“ပွတ်မနေနဲ့၊ ဒီလက်က”

လက်ကို ဆွဲပယ်ကာ နေရာရွှေ့လိုက်သော အမျိုးသမီးကြီး
သည် ကလေးမလေးချထားသော ရေခွေးအိုး နှုတ်ခမ်းနှင့်
ငြိသလုံး ကပ်မိကာ...

“ဟဲ့...သောက်ပလုတ်တုတ်၊ ဟင်...၊ အိုးကို လွတ်ရာ
ကျွတ်ရာချပါလားဟဲ့... ကဲ၊ ငါ့ကို သေကြောင်းကြိ
တာလားဟင်၊ ဟင်...ဟင်...၊ ကဲ...”

ပါးစပ်နှင့် အပြိုင် လက်ဝါးကလဲ ကျောပြင်ဆီ ဗြန်းကနဲ
ဗြန်းကနဲ သဲ့ချက်ခန့်ဆင့်ရိုက်ချလိုက်သဖြင့် ကလေးမလေးမှာ
ကျောကော့သွားရကာ ကျလုကျခင် မျက်ရည်များ ပါးပေါ်
တစ်ပေါက်ပေါက် ပြုတ်ကျလာလေသည်။

“မငိုနဲ့...တိတ်၊ ခုချက်ချင်းမျက်ရည်သုတ်၊ မသာအိမ်
မဟုတ်ဘူး”

ကလေးမလေးသည် ချက်ချင်း အရှိန်ကို အောင့်ကာ
တိတ်ရသည်။ မတိတ်လျှင် ဒီထက်နာမည်ကို သူသိသည်။

“သွား... ကျောက်ပြင်အပြည့် သနပ်ခါး သွားသွေးထား၊
ရေကြဲကြီးလုပ်ထားမယ် မကြိနဲ့၊ ပြစ်ပြစ်သွေး”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီလွင်”

သုတ်သုတ်ကလေး ပြေးထွက်လာကာ အန်တီလွင် အိပ်ခန်းသို့ အဝ၌ ခြေထောက်သုတ်ပြီးမှဝင်သည်။ ကျောက်ပြင်ကိုလှန် သနပ် ခါးတုံးကို မှန်တင်ခုံအံ့ဆွဲမှထုတ်၊ တဂျိုးဂျိုး ခပ်မြန်မြန်သွေးရင်း နံဘေးမှ နှစ်ယောက်အိပ်ကုတင်ကြီးဆီ လှည့်ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

ဒီကုတင်ကြီးဟာ ပေပေနှင့်မေမေတို့ အိပ်ခဲ့တဲ့ကုတင်ကြီး၊ မွေ့ယာဟာလဲ သူမ အမြဲတမ်းတက်ပြီး ကျွမ်းထိုးဆော့ခဲ့တဲ့ စပရင် မွေ့ယာအိမ်။ ကုတင်မွေ့ယာတို့ကိုပင် မောင်ပိုင်စီးလိုက်သည်ဆိုမှဖြင့် တစ်အိမ်လုံး ဘာမှမကျန်။ အန်တီလွင်လက်၊ အန်တီလွင်ခြေ။ သူမသည် ခုတော့ ပေပေမေတို့ ပိုင်ခဲ့သော ရေခဲသေတ္တာကိုပင် အခွင့်မရဘဲ တံခါးဆွဲမဖွင့်ဝံ့ပါ။

ဆွဲဖွင့်နှိုက်ယူ စားသောက်နေကျ ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း အခုတော့ ဘာခိုးစားမလို့လဲဟု အန်တီလွင် ကြိမ်းမောင်းသည်ကို ရှက်ရှက်နှင့် မဖွင့်ဖြစ်တော့ပါ။ ရေကလေးသောက်ဖို့ ကိုပင်လျှင်...။

“ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ရေပုလင်းအအေး နည်းနေပြီ၊ ပုလင်း တွေရေဖြည့်၊ နင်ဒီထဲကယူမသောက်နဲ့၊ ကုန်သွားလို့ ငါ့သားသမီးတွေ ရေပူသောက်နေရမယ်”

တကယ်တော့ သောက်ရေအိုးထဲမှ ရေသည် အေးစက်မနေသော်လည်း ရေပူမဟုတ်ပါ။ ခြံကြီးရဲ့ ဟိုးအနောက်ယွန်းယွန်းထောင့်က သစ်သားအိမ်ကုပ်ကလေးထဲမှာ အန်တီလွင်တို့နေစဉ်က သူတို့တတွေ ရေအိုးစင်က ရေကိုပဲသောက်ခဲ့ကြတာ အားလုံးအသိ။ ခုမှ ရေအိုးက ရေကို မသောက်နိုင်ကြတော့။

မွေးကတည်းက ရေခဲသေတ္တာနှင့် ရေကိုသာ သောက်လာခဲ့သူကိုတော့ ရေအိုးထဲကပဲသောက်တဲ့။ ကလေးမလေးသည် သူမဘာမှမတတ်နိုင် မတုံ့ပြန်နိုင်သော အခြေအနေတစ်ခုအတွက် ဝမ်းလဲနည်း၊ ယူကြီးမရပေဖြစ်၊ အရွယ်နှင့်မမျှခံစားရသမျှကို မြို့ချမြို့ချနှင့် ဝမ်းထဲအကြိတ်အခဲတို့ ပုထစ်ပြည့်နှက်ပူလောင်နေလှသည်။

သနပ်ခါးကို တဂျိုးဂျိုးသွေးနေရင်း ပေါက်ကနဲပေါက်ကနဲ စည်းချက်မှန်စွာ ကျနေသော မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများကို သူကလေး သုတ်မနေအားတော့ပါ။ သုတ်လို့လဲ မနိုင်နိုင်တော့ပါချေ။

“စင်အောင်သုတ်”

အန်တီလွင် အသံကြီးထဲ ကြားဖြတ်ကာ ဧည့်သည်အမျိုး သမီးက အားနာသံနှင့်...

“ပေးလေသမီး၊ အန်တီသုတ်မယ်”

“အို... မဟုတ်တာ၊ အနွဲ့ကလဲ၊ ထားစမ်းပါ၊ အားနာစရာလား...”

ဧည့်သည်ကလေးက ကြမ်းပေါ် ရှုရှုပေါက်ချသဖြင့် ခူးလေးထောက်ကာ၊ ကုန်းကာ ကြမ်းကို အဝတ်စုတ်ဖြင့် သုတ်နေသော ကလေးမလေးသည် ငယ်ကထဲက ရွံရှာတတ် လှသည်မှာ ဘယ်လိုမှပျောက်မရ၊ အကျင့်စွဲနေပြီမို့ အဝတ် စုတ်မှ လက်ချောင်းကလေးတွေသည် ပယ်ပယ်နယ်နယ် ထိထိမိမိမရှိဘဲ ရွစ်ကလေး ခပ်တွန့်တွန့် ဖြစ်နေရသည်။

“ဟဲ့၊ ရွစ်ရွစ်လုပ်မနေနဲ့၊ စင်အောင်သုတ်၊ တကထဲ သူ့ လက်ပေမှာကိုပဲ ကြောက်နေလိုက်တာ”

“လွင်မွေးစားထားတာလား၊ လခနဲ့လား၊ ဘယ်လောက် ပေးရသလဲ”

ကလေးမလေးသည် ဆတ်ဆတ်ခါကလေး ဖြစ်သွား ကာ ဆတ်ကနဲ့ ခေါင်းမောရင်း-

“အနံ့က အိမ်ဖော်မဟုတ်ပါဘူး အန်တီ”

“အောင်မယ် ကြည့်စမ်း၊ နှုတ်သီးကောင်း လျှာပါး၊ ငါခေါက်လိုက်ရ၊ သွား၊ ပြီးရင် ရေဆေးလျှော်ဖွတ်ပြီးမှ လှန်း”

ဧည့်သည်ရှေ့မို့ ငါခေါက်လိုက်ရနှင့် ပြီးကာ တကယ် တော့ မခေါက်ပါ။

“လခပေးငှားထားရရင်တော့ ပြောရဆိုရ ကောင်းတာ ပေါ့အနွဲ့ရယ်၊ ခုတော့ ကိုယ်ကလဲ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက် ထားရသေး၊ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ပြောလိုက်ဆိုလိုက်တာလေ၊ နံလွန်းပျင်းလွန်းလို့၊ ခေါင်းမာမာ ပေကပ်ကပ်နဲ့၊ သူ့မှာ ကျွေးမယ့်သူဖြင့် မရှိတာ၊ ဘဝင်က ထန်းပင်ထက်မြင့် တယ်”

“ဘယ်ကဟာလေးတုံး”

“ဘယ်ကဟာလေးရမှာလဲ၊ ကိုမြင့်မောင်ညီမ ရိုရိုက မွေးတဲ့ဟာ”

“အော်... ဟိုတလောက”

“ဟုတ်ပါ၊ သူတို့ကတော့ နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့် မကြည့်ဘဲ ဆုံးသွားကြတော့ အေးသွားကြပြီလေ၊ သူတို့ဖျက်ဆီးခဲ့တဲ့ သမီးက သွန်သင်မရ၊ ဖြူမရ၊ ဘာမှမလုပ်ချင် မကိုင်ချင်၊ လွင့်မှာသာ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ

ငရဲရနေတယ်၊ အိမ်ကသမီး မိုးမိုးတို့များ လေးတန်း နှစ်ကထဲက ထမင်းကောင်းကောင်းချက်တတ်ပြီ၊ သူက အခု ဆယ့် တစ်နှစ်ထဲမှာ၊ ထမင်းချက်ကို တတ်စေချင်လို့ သင်ပေးနေတာ တစ်နေ့မှ အကောင်းမထွက်သေးဘူး၊ မိန်းကလေးမဟုတ်လား ငယ်ကတည်းက တတ်ရမှာပေါ့။"

စည်သည်အနွဲ့သည် ကလေးမလေးဝင်သွားရာကို လှမ်း ကြည့်နေမိသည်။ ရီရီတို့ဆိုတာ တကယ့်ကို ထိပ်ထိပ်ကျဲ သဋ္ဌေးနှင့်ရကာ ကောင်းစားသွားခဲ့သူပဲ။ ရီရီသမီးကျတော့ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာပါလိမ့်။ ပစ္စည်းပစ္စယများ မထားခဲ့ တာလား...ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ရှိတော့ရှိမှာ။ ကလေးက ငယ်သေး တာမို့ မပိုင်ဆိုင်စေသေးပဲ ထားသည်ထင်ပါရဲ့။

ကိုမြင့်မောင်နှင့် အလွင်တို့ အရင်အခြေအနေမှ လွှားကနဲ မြင့်စုန်တက်သွားတာကတော့ အသိသာကြီး။ ဖြစ်နိုင်ချေကို အနွဲ့က တွက်မိပြီးသားပင်။ အလွင်အကြောင်းလဲ မသိတာ မှတ်လို့။ ကိုယ့် စီးပွားရေးက အလွင်ယောက်ျား၏ ရုံးဌာနနှင့် ကင်းမရသေးသဖြင့် ဝင်ဝင်ထွက်ထွက် ဆက်ဆက်ဆံဆံ ပတ်သက်နေရပေမယ့် အလွင်ကို ဝမ်းထဲက အူလှိုက်သဲလှိုက် ရင်းနှီးနေသူမှ မဟုတ်တာဘဲ။

(စတုရန်းဇယား)

ကလေးမလေးရဲ့ မိဘတိုက်ကြီးပေါ်တက်နေ၊ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတွေက ဝင်ငွေတွေကို ဒင်းတို့ကိုင်တွယ် ချယ်လှယ်နေ မှာပေါ့။ ကလေးမလေးကို ခိုင်းထားလိုက်ပုံကတော့ အိမ် ဖော်လား မှတ်ရသည်။

အနွဲ့မျက်နှာကြောင့် ဒေါ်ခင်လွင်လွင်က တစ်ချက် ပြုံးရင်း...

"မသနားလို့တော့ မဟုတ်ဘူး အနွဲ့ရေ၊ ငယ်ကထဲက အပိုး ကျိုးအောင်လို့ ကိုယ့်သမီးလဲ ကိုယ်ဒီလိုပဲ သင် လာတာ ခုမှ၊ သမီးက ခုနစ်တန်းဆိုတော့ နောက်နှစ် ရှစ်တန်းအတွက် အခြေခံကောင်းအောင် စာဖက် အချိန် ပေးခိုင်းထားတာ၊ ဒီဟာမလေးက ခုမှ ငါးတန်းလေ၊ ဘာဆိုဘာမှ မလုပ်တတ်ဘူး။"

အနွဲ့သည် ခေါင်းလေးညှိတ်ရင်း "မိဘတွေလက်ထက်က ဘာမှ လုပ်ခိုင်းခဲ့မှာမှ မဟုတ်တာ ဘယ်လုပ်တတ်မလဲ" ဟု ဇောဒကအတွေး တက်နေသည်။ မခိုင်းဖူးတဲ့အပြင် အထိန်း တော် ဘယ်နှစ်ယောက်နဲ့ ထားမှာလဲတောင်မသိ။

"နာမည်က ဘာ၊ အနံဆိုလားလို့။"

"ဟုတ်ပါ၊ အဲဒါမှ တကယ့်အနွဲ့ဣသညာပဲ၊ မိဘက ပေးထား တာကတော့ ငဲ့တဲ့၊ သူ့စကားတတ်ကာစကထဲက အငုံက အငုံက ထည့်ပြောတာကို ဝါတော့ အနံက

(စတုရန်းဇယား)

အနံ့က ဖြစ်နေတာ၊ ကြီးလာလေ နဲ့လာလေ၊ လူနဲ့ နာမည်ကို လိုက်လို့”

“သူတစ်ယောက်ထဲလား၊ မွေးချင်းက”

“တစ်ယောက်ထဲ၊ တစ်ယောက်ထဲ၊ လွင့်မှာသာ မိုးမိုးနဲ့ မိုးဆောင်းနဲ့ နှစ်ယောက်၊ ဒီနှစ်ယောက်ကိုလဲ သူက တည့်အောင် မပေါင်းနိုင်ဘူးဟေ့၊ မိုးမိုးက ရေခဲတုံးမမို့ တော်ပါသေးတယ်၊ မိုးဆောင်းက ခုမှ ခြောက်နှစ်ကို သူကမတဲရင်ဘူး၊ မိုးမိုးနဲ့က ဟိုကအေးတော့ ရန်ဖြစ် မရတော့ သူက ဇွာရာသိပ်တိုင်းချင်တာ၊ ပြဿနာ ရှာချင်တာပေါ့၊ မိုးမိုးကို အကျိသစ်၊ ကွန်ပါဘူးသစ် ဝယ်ပေးရင် ကြိတ်ငိုလားငိုရဲ့၊ ပူဆာလားပူရဲ့၊ တစ် ယောက်တစ်ယောက် ကျောင်းစရိတ်ဆိုတာ နဲ့တာမှတ်လို့၊ ကျွေးမွေးဆင်ယင်ပြီး ကျောင်းထား ပေးနေတဲ့ ကျေးဇူးလဲ မသိပါဘူးတော်၊ ခိုင်းမှပဲ လုပ်တတ်တယ်”

“သူ့အဖေက သူ့ဌေးဆို”

အနွဲ့သည် မနေနိုင်လွန်းသဖြင့် မကောင်းတတ်ဘူး ထင်သည့်ကြားက ပြောမိလေသည်။

“အမလေး၊ လုပ်ငန်းတွေရှိပါရဲ့၊ လူကြားရင် အထင် ကြီးစရာ ဖြစ်နေတာပါ၊ မရှုံးရဲတစ်မယ် လည်ပတ်နေတာ၊

အလုပ်သမားတွေ လခပေးနေရတာ နှမြောစရာ၊ တစ်ခါတစ်ခါ ကိုယ်က အိတ်စိုက်ပေးရသေး၊ ရောင်းပစ် ချင်တာ ဘေးဘိက မဆီမဆိုင်လူတွေက ကန့်ကွက်လို့ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ အလကားပါနဲ့ရယ်၊ လူတွေက ထင်နေတာ၊ ဘာမှမရှိပါဘူး”

အနွဲ့မှာမူ မယုံပါ။ အိတ်စိုက်ပြီး လခတွေရှင်းရအောင် သူက ဘယ်လောက်ချမ်းသာနေလို့တဲ့လဲ။ အစက ခြံထောင့်က သစ်သား အိမ်လေးမှာနေရာက ရီရီတို့သေလို့ တိုက်ပေါ် တက်နေတာ အားလုံးအသိပဲ။ သူတို့ဝင်ငွေဆိုတာ သူ့ ယောက်ျားရုံးက လခသာရှိတာပါ။ စားသောက်နေထိုင် သုံးစွဲပုံကိုကြည့်လျှင် ငွေပုံကြီး ဖင်ခုထိုင်နေကြပြီဆိုတာ ဒီလောက်သိသာပါလျက်ကယ်နှင့်...။

“အော်... အဲဒီလိုလား”

နှုတ်ကတော့ အလွမ်းသင့်ရပါသည်။ မသင့်လို့ မရသေး သည့် အဆက်အစပ် အခြေအနေတွေကရှိသည်လေ။ ကိုယ့် ရောင်းရေးဝယ်တာကောင်းအောင် အနှောင့်အယှက်မရှိအောင် အလွန်ယောက်ျားထံ ဝင်ထွက်လျက် တစ်လတစ်ကြိမ်လောက် ဆိုသလို ပေးကမ်း ဆက်ကပ်နေရတာ၊ ရှိသည်။

ကိုယ်နှင့် ဘာမှမဆိုင်။ ကိုယ်လဲဘာမှမတတ်နိုင်သဖြင့် ဘာမှပြောလို့ စွက်ဖက်လို့ မရသော်လည်း အနွဲ့သည် ဘေးလူအနေနှင့်ကိုပဲ ကလေးမလေးကို ကရုဏာသက်နေ သည်။ သူ့အပြန်တွင် ခြံထဲက ရေဘုံဘိုင်တစ်ခု၌ နေပူကြီးထဲ ထမင်းအိုး ဟင်းအိုး တပုံတပင်ကို ဆေးကြောနေသည့် ကလေးမလေးအားမြင်လျှင် ရင်မောသက်ပြင်းကြီး တစ်ချက် သာ ချလိုက်နိုင်စွမ်း ရှိလေသည်။

* * *

"ဟဲ့... အနဲ့၊ ဟိုမှာ ပိုးဆောင်း ဒီလောက်အော်နေတာ ကြားသားနဲ့"

မဂ္ဂဇင်းဖတ်နေသော အန်တီလွင်ကို ကြည့်ကာ အနဲ့သည် ရင်ထဲနာကျင်လျက် မျက်ရည်ရစ်ဝဲလာသည်။ ကလေး အရွယ်မို့ ဖွဲ့နွဲ့ မပြောတတ်သော်လည်း ရင်ပတ်ထဲက အမှန် တစ်ကယ် နာကျင်ခဲ့ရသည်မှာ သေချာလေသည်။

"အနဲ့... အနဲ့... မလုပ်တတ်ဘူး"
"ဘာမလုပ်တတ်ဘူးလဲ"
အသံကျယ်ကြီးက တိုက်ထဲ ဟိန်းသွားသည်။

"ကလေး အိမ်ကုန်းပေးတာများ ဘာများရွံ့စရာရှိလဲ၊ ဘာများ ခက်စရာရှိလဲ၊ သွားကုန်းပေးလိုက်" အနဲ့ မျက်ရည်ကျလာရပြန်သည်။
ရွံ့တတ်တာဟာ အပြစ်ဆိုလျှင်လဲ အပြစ်ရှိပါစေတော့။ သူမ တကယ်ပဲ ရွံ့ရှာတတ်တာကို ဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲ။ အရင်တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်ကုန်းပေးဖူးပြီးတိုင်း ရင်ထဲကပျို့ကာ အော်ဂလီဆန်လျှက် တဝေါဝေါ အန်မဆုံးရှိတတ်သည်မှာ အုတွေနာ၊ မျက်ရည်တွေထွက်၊ မျက်နှာကြီး အမ်းလာသည် အထိပင်။

မနက်အစောကြီး လာနှိုးကာ အန်တီလွင်နှင့်အတူ မီးဖိုထဲ တကုပ်ကုပ် ကူညီချက်ပြုတ်ရသည်ကို အနဲ့ခံနိုင်ရည် ရှိပါ သည်။ မေမေတို့ရှိစဉ်က ကျောင်းသွားကာနီးမှ မေမေက မွေးမွေးပေးရင်း နှိုးတတ်တာကို သတိရရင်း ငိုက်မျည်း စိတ်ပျောက်ကာ အနဲ့ကြိုးစား လုပ်ပါသည်။

လူနှင့်မမျှအောင် တစ်အိမ်လုံး အဝတ်လျှော်ပွတ်ရတာကို လည်း အနဲ့ ခံနိုင်ရည်ရှိပါသည်။ ရေကြိုက်သော အနဲ့အတွက် အဝတ်လျှော် ရခြင်းဟာ ဒီလောက်ကြီး မခံမရပ်နိုင် မဖြစ်ပါ။ ပန်ကန်တွေဆေးကြော၊ တံမျက်လှည်း စသဖြင့်သော အလုပ် များကိုလည်း အနဲ့ မညည်းညူပါ။

ပေပေမေမေတို့ မရှိတော့ဘူး၊ သူတို့လက်ထဲမှာပဲ လူဖြစ်ရ
တော့မည် ဆိုတာကို သဘောပေါက်စွာ ငယ်ငယ်ကထဲက
တစ်ကြိမ်မှ မလုပ်ခဲ့ရဖူးသည်တို့ကို လုပ်ခဲ့ပါသည်။ ငယ်ငယ်
ကတည်းကရခဲ့သော အခွင့်အရေးတို့ကိုလည်း လက်လွှတ်
ခဲ့ပါသည်။ ညအိပ်ရာဝင်မှပဲ မေမေ့ကို ဖေဖေ့ကို တမ်းတကာ
တိတ်တဆိတ် မျက်ရည်ကျရသည်မှာ ဝတ္တရား ဖြစ်ခဲ့ပါပြီ။
ထမင်းဟင်း သိုးနဲ့ထွက်နေသည်ကိုပင် ပျို့ချင်သော အနံ့သည်
ဖိုးဆောင်းကို အီးကုန်းပေးရသော ဝတ္တရားကိုတော့ လုံးဝ
မလိုချင်ပါ။ အနံ့ရုံသည်။ ဖေဖေနှင့် မေမေက ပိုးမွေးသလို
ရွှေပေါ်မြတင် ပူးပူးမှုတ် မွေးခြင်းဖြင့် ကြီးပြင်းခဲ့သော အနံ့
သည် ယခုတော့ အန်တီလွင့် အိမ်ဖော်စစ်စစ် ဖြစ်နေရ
ပြီကော။

“ဟဲ့... ပြောနေတာ မလုပ်ဘူးလား။”

“အနံ့... အနံ့”

“ဟင်... နင်က လက်တောက်လောက်နဲ့ ငါ့ကို
အာခံချင်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ငနံမ၊ ငအမက
ပေကတ်ကတ် ခံတန်တန်လုပ်ဖို့တော့ မနံဘူး၊ တတ်
တယ်၊ ဟင်... ညည်းက”

ထလာကာ အနံ့ခေါင်းကို မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်နှင့် ဘယ်ပြန်
ညာပြန်ရိုက်ရာမှ အားမရနိုင်သလို ဗိုက်ခေါက်ကို တအား
ကြီးဆွဲကာ လိမ်ဖဲလိုက်လေသည်။

“အား... သေပါပြီ၊ မေမေရေ”

“ဘာမေမေရေလဲ၊ ညည်းတချင်တိုင်းတ၊ ညည်းအမေ
မလာဘူး၊ စိတ်ချ၊ လူပါးဝတဲ့ဟာ၊ မအေ့ကိုတတယ်၊
တ၊ အုံးဟယ်”

သူအမြင်ကတ်တိုင်း ကြွက်ကိုက်သလို ညှပ်ဖြတ်ပစ်
ထားသော အနံ့ဆံပင်တိုလေးကို ဆွဲကာဆောင့်သည်။

“မေမေ၊ သူ့စွတ်တတ်တာပဲဟာ၊ ထားလိုက်ပေါ့၊ မိုးမိုး
ကုန်းပေးလိုက်မယ်”

အနံ့ထက် နှစ်နှစ်ကြီးသော်လည်း ညက်သဖြင့် အနံ့နှင့်
အလုံးအရပ် တူတူလောက်သာရှိသော မိုးမိုးက သူ့အခန်းထဲမှ
ပြေးထွက်လာသည်။

“ညည်းက ဘာဝင်ပါတာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ်၊ အနံ့ကို တစ်ခြားဟာ
ခိုင်းလို့ရတာပဲ။ အခုကိစ္စတစ်ခုပဲ သူမှမလုပ်ချင်တာ၊
သူမလုပ်ချင်လဲ နေလို့ရတာပဲ၊ ဖိုးဆောင်းနဲ့ အရင်းဆုံး
အမေရော အမေရောရှိနေတာ၊ သူက သမီးတို့ထက်စာရင်
စိမ်းတာပဲ၊ သူ့ရုံမှာပေါ့”

“ဒါရွံ့စရာလား၊ ရွံ့တယ်ဆိုလို့ကို ငါကအမြင်ကတ်တာ သူက လူပါးဝလို့၊ ငါ့သားကို ရွံ့သလေး ရှာသလေးနဲ့”
“တော်ပါတော့ မေမေရယ်၊ လုပ်မနေပါနဲ့၊ ဟိုတစ်နေ့ ကလဲ မေမေရိုက်ထားတဲ့ အရိုးတွေ ဟိုဖက်အိမ်က အန်တီမိ မြင်သွားပြီလေ၊ ကိုယ့်တူမကိုယ်ရိုက်ပေမယ့် ဘေးကတစ်မျိုး ထင်ကုန်ဦးမယ်”

အနံ့ တရှိုက်ရှိုက် ငိုနေဆဲ။ မိုးမိုးက အိမ်သာထဲဝင်သွားကာ ပိုးဆောင်းကို အီးကုန်းပေးနေသည်။

“နင်ကလဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကုန်းတတ်သားနဲ့၊ နောက် တစ်ခါ အော်ခေါ်မနေနဲ့၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကုန်းအံ့၊ ကျောင်းမှာ ဘယ်လို လုပ်မလဲ”

“ကျောင်းမှာ သားမှ အီးမပါတာ”

“ပါချင်ရင်ကော ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“မပါချင်ဘူး၊ ကျောင်းက အိမ်သာတွေကို ရွံ့တယ်”

“ဒီမှာ မေမေသားက အိမ်သာကိုတောင်ရွံ့တာ၊ အနံ့လဲ အီးကို ရွံ့မှာပေါ့”

“နင်လျှာမရှည်နဲ့ မိမိုး၊ နင်သိပ်သိပ်ပါတယ်နော်၊ ဒါနဲ့ ဒီဟာမ ကန်းတက်နေချင်တာ၊ ရှိသေးတယ်တစ်ယောက်၊ နင်တို့အပေလဲ သိပ်သူတော်ကောင်းလုပ်ချင်တယ်၊

ကလေးကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားလိုက်ပါတဲ့၊ နေ့ ရှိသရွေ့ စိတ်ဆင်းရဲနေတဲ့ ကောင်မကို စိတ်ချမ်းသာ အောင်လဲ မထားတတ်ဘူး၊ အိမ်အလုပ်ကူညီညာလုပ်ရင်း စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖြစ်ရမယ့်ဟာ၊ ဒီဟာမက အပျင်း ထူတိုင်း ဘာမှမလုပ် တတ်ဘူးချည်း ပြောနေတာတော့ မသိဘူး”

“အနံ့ တကယ်မတတ်တာပါ အန်တီလွင်ရယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုလုပ်ရင်းနဲ့ အနံ့တတ်ပါပြီ”

“တတ်ပါမှပဲဟေ့၊ လူကိုက ငူငူငိုငိုနဲ့၊ ဟိုငေးဒီငေးနဲ့၊ မှာမည်နဲ့ လိုက်အောင်ကို နဲ့လွန်းတယ်၊ ကြပ်ကြပ် သတိထား”

အနံ့သည် အမဝမ်းကွဲ မိုးမိုးကို မျက်ရည်ကြားမှ ကျေးဇူး တင်စွာ လိုက်ပြီးငေးကြည့်နေမိသည်။ သူ့ဟာသူ ခပ်အေး အေးနေတတ်သော မမမိုးသည် အနံ့ကိုလဲထူးပြီး တယုတယ အဖော်မပြုပါ။ သို့သော် စိတ်ထားကတော့ သူ့အမေထက် ဆယ်ဆကောင်းပါသည်။

ဒါဟာလဲ သူကတော့ အနံ့နှင့် တစ်ဝမ်းကွဲဖို့ သွေးသား စပ်လို့ ဖြစ်မှာပဲဟု အနံ့ထင်သည်။ အန်တီလွင်ကတော့ ဦးလေးရဲ့မိန်းမမို့ ဘာမှမတော်စပ်ဘူး ဆိုလျှင်လဲ ဆိုလို့

ရတာပဲ မဟုတ်လား။ မေမေရှိစဉ်က အရီ အရီနှင့် မေမေကို မျက်နှာချိုသွေးကာ သွေးကာ အဝတ်အစားလေးအစားစရာ သောက်စရာအလယ် အိမ်သုံးပစ္စည်းအဆုံး ချိုချိုကလေး သူ့အိမ်သယ်သွားတတ်သော အန်တီလွင်သည် အနံ့ကိုလဲ "သမီး" ဟုသာ ခေါ်ပါသည်။

'အန်တီလွင်တစ်ယောက် စကားကို မာကျောကျယ်လောင် ရမ်းကားစွာ ပြောဆိုတတ်မှန်းပင် အနံ့မသိခဲ့ပါ။ မျက်နှာထား ဆိုးဆိုးကြီးကိုလဲ တစ်ကြိမ်မှမမြင်ဘူးပါ။ မေမေအနားကပ်လာပြီဆို အန်တီလွင်မျက်နှာက အမြဲပြုံးချိုနေပြီးသားပို အန်တီလွင် မျက်နှာတင်းတတ်လိမ့်မည်ပင် အနံ့မထင်ခဲ့ပါ။

အခုတော့မှ အံ့ဩစရာ-

လူတစ်ယောက်ဟာ အချိန်တိုကလေးအတွင်းမှာ ပြောင်းပြန်လှန် လိုက်သလိုကို ပြောင်းလဲသွားနိုင်ပါကလား ဆိုတာကို ထိုအရွယ်ကလေးထဲက အနံ့ အံ့ဩစွာ လက်ခံသိနားလည်ခဲ့ရပါသည်။ အရင်တုန်း ကတော့ အနံ့အဟွက် အန်တီလွင်က မမမိုးကိုပင် တစ်ခါတစ်ရံ သနပ်ခါးလည်း သွေးခိုင်းဖူးခဲ့ပါသည်။ ခုတော့ အန်တီလွင်အတွက်ရော မမမိုးအတွက်ပါ အနံ့တစ်ယောက်ထဲ နေ့စဉ် ဒိုင်ခံ သနပ်ခါးသွေးရသည်။

ပေပေနှင့် မေမေ ရုတ်တရက် ဆုံးသွားသည့်အတွက် အနံ့ကို ကရုဏာသက်ရမည့်အစား ဘာကြောင့် မုန်းတီးသလို ဖြစ်သွားခဲ့ပါလိမ့် ဆိုသည်ကို အနံ့ဦးနှောက် နုနုကလေးနှင့် မတွေးတတ်နိုင်ခဲ့ပါ။

ရက်တွေ၊ လတွေ၊ နှစ်တွေအများကြီး တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲ လာခဲ့ပြီးမှပဲ အန်တီလွင်ဟာ မေမေကို နှစ်နှင့်ချီပြီး မနာလိုခဲ့တာတွေ သိလာရသည်။ ကွာခြားသော ဘဝပေးကြောင့် မေမေကိုမနာလို။ သမီးချင်းယှဉ်ကာ အနံ့ကို မနာလို။ မတော်တဆ အခွင့်အရေး ရလာသောအခါ သူတို့ နိမ့်ကျခဲ့သမျှအတွက် အဆမတန် အသာစီး ပြန်ယူကာ အနံ့ကို ခြေသုတ်ဝတ်လို ခြေဖြင့်ချနင်း နာမ်နှိမ်ထားချင်တာသည် တဖြည်းဖြည်း သိသာထင်ရှားလာခဲ့လေသည်။

"သမီးသိတဲ့အတိုင်း အန်ကယ်က ဘေးလူကွ၊ သမီး
မေဖေတို့ ဆုံးသွားကြတာကလဲ ရုတ်တရက် ကားမှောက်
တာ၊ လုပ်ငန်းတွေကို ဘယ်ဟာ ဘယ်လိုလုပ်ပါ၊
သမီးကို ဘယ်လိုအတိအကျ စောင့်ရှောက် ပါ စသဖြင့်
တရားဝင် လုပ်ခိုင်းခဲ့တာမျိုး မရှိလေတော့ ဝင်ပြီးစွက်စွက်
ပက်ပက် လုပ်နေရတာ ကိုယ်က မိတ်ဆွေကောင်း
စေတနာမှန်နဲ့ ဖြစ်ပေမယ့် အင်မတန် မျက်နှာပူရတယ်"
အနံခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်သည်။

အနံ နားလည်ပါသည်။ အသက်ပဲ နှစ်ဆယ်ရှိလာ
ပြီဟာ...

"ဒီတော့ ဝင်ငွေတွေကို အနီးဆုံး ဆွေမျိုးရင်း ဦးမြင့်
မောင်လက်ထဲကိုပဲ အပ်ရတယ်၊ သူက သမီးရဲ့ ဦးလေး
ရင်း၊ အုပ်ထိန်းသူ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ခုနု သမီးပြောသလိုပဲ ဦးမြင့်မောင်ကလဲ သူ့အလုပ်
တာဝန်နဲ့သူ၊ ပိုက်ဆံရတယ်ဆိုရင် မိန်းမလက်ထဲ
အပ်လိုက်တာပဲ ဆိုတာလဲ သဘာဝကျပါတယ်၊ အင်း...
ဒေါ်ခင်လွင်ကိုလဲ အန်ကယ် အကဲခတ်မိ သလောက်
ခတ်မိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဟိုတုန်းကတော့ သမီးကလဲ

(၁)

အနံသည် စားပွဲနောက်မှ အန်ကယ်မောင်ကို လက်ထဲ
လေးကိုက်ကာ ငေးကြည့်နေသည်။ အန်ကယ်မောင်ဟာ
ဖေဖေသူငယ်ချင်း။ ဖေဖေကို အလွန်ချစ်သည်။ သူ့ဟာသူ
စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခု လုပ်နေသော ရှေ့နေကြီး တစ်
ယောက်လဲ ဖြစ်သည်။ ရှေ့နေအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေး
ဝမ်းကြောင်းမပြုပါ။ သူ့လုပ်ငန်း ကိစ္စတွေအတွက်သာ
သူ့ပညာက အသုံးဝင်ပါသည်။

သို့သော် အနံဖေဖေရဲ့ လုပ်ငန်းဆောင်တာ အဝဝကို
တာဝန်ယူ ကြီးကြပ်ကြီးကိုင်ပေးနေသူမှာ အန်ကယ်မောင်သာ
ဖြစ်တော့သည်။

ငယ်သေး၊ အန်ကယ်နဲ့ ခုလို ဆွေးဆွေးနွေးနွေး ပြောဆို ခွင့်လဲ မကြိုတော့ ဘာမှအသေအချာ မသိရဘူး ဆိုပါ တော့၊ ခုမှ လုံးစေ့ပတ်စေ့ သိရတယ်၊ သမီးကို တစ်လ မုန့်ဖိုးငါးရာပေးတယ်၊ ကျန်တာတွေ ပျောက်ပျောက် ကုန်တယ် ဆိုတာတော့ မဖြစ်သင့်ဘူးပေါ့၊ စားစရိတ် လောက်ကတော့ ယူသုံးပေါ့၊ တစ်လတစ်လ အပ်တဲ့ ငွေက နဲ့မှမနဲ့ဘဲ”

“အနံ့ ငွေကြေးကို ဒီလောက် စိတ်မဝင်စားပါဘူး အန်ကယ်၊ ဖိနှိပ်ညှင်းဆဲခဲနေရတာတွေက အနာပေးကြီး တက်တဲ့ဒဏ်ရာလို ရင်ထဲ ပြိုပြီးနာလှပြီ၊ ဒါတစ်ခုပါပဲ၊ ဒါကြောင့် အနံ့ အိမ်က ထွက်လာတာပါ”

အနံ့ အိမ်ကထွက်သွားသော သတင်းကို သိရကာ ဘယ်လိုကံ စုံစမ်းတွေ့ဆုံရမည်မသိရှိဘဲ အန်ကယ်မောင့်ထံ အနံ့လာရောက် ဆက်သွယ်ခြင်းပါ။

“သမီးမှာ အခု ပိုက်ဆံရှိရဲ့လား”

“မရှိဘူးအန်ကယ်၊ အနံ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နေတဲ့ အဆောင်ကို အနံ့သွားလိုက်တယ်၊ သူ့ဆီက ပိုက်ဆံ ချေးပြီး အဆောင်ခ ကြိုပေးလိုက်တယ်၊ အခု သူ့ကျွေးတဲ့

ထမင်းကို ကပ်စားနေရတယ်၊ သူက ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်နေတော့ ဝင်ငွေရှိတယ်”

“အင်း-၊ တစ်မျိုးစီစဉ်ကြမ္မပဲ”

“အနံ့က ဘာအခွင့်အရေးမှ သိပ်မလိုချင်ပါဘူး အန်ကယ်၊ အနံ့ပိုင်ဆိုင်ခွင့်တွေ ပျောက်ပျက်မသွားဖို့ တစ်ခုနဲ့ အလုပ်တစ်ခုလောက် ရှာချင်တယ်”

“သမီးအခွင့်အရေးတွေက ဘာလိုပျောက်ပျက်ရမလဲ၊ မပျောက် ပျက်စေရပါဘူး၊ အိမ်၊ မြေ၊ လုပ်ငန်းတွေ အားလုံး သမီးပဲ ရရမှာပေါ့၊ သမီးငယ်လို့ သမီးနာမည် ပေါက်အောင် မလုပ်ခဲ့သေးတာ၊ အခု သမီး အသက် နှစ်ဆယ်လဲ ရှိနေပြီ၊ မိဘအမွေ ဆက်ခံဖို့ သမီး တစ် ယောက်ထဲရှိတာ၊ သမီးနာမည်ပြောင်းဖို့ အန်ကယ် အားလုံးစီစဉ်ပေး နိုင်ပါတယ်”

“အနံ့ အဲဒါတွေ နားမလည်ဘူး၊ အဲဒီအလုပ်တွေ မလုပ်တတ်ဘူး အန်ကယ်”

“ပြည်းပြည်းပေါ့၊ တစ်နေ့တတ်လာမှာပေါ့၊ အခုကတော့ သမီးကျောင်းဆက်တက်ရဦးမယ် မဟုတ်လား”

“အနံ့ အဝေးသင်လျှောက်မယ်”

စကားပြောသံ ပြတ်ပြတ်ဆတ်ဆတ်ကို တစ်ချိန်လုံး အန်ကယ်မောင် အကဲခတ်မိနေသည်။ စိတ်ထဲကလဲ သနားနေမိပါသည်။ သူသည် မှန်းဆကြည့်နိုင်ရုံလောက်သာရှိလျက် ဘာမှသေချာမသိခဲ့ပါ။ သူ့အလုပ်နှင့်သူ ပီနေသည်။ လစဉ် အနဲ့အပေ လုပ်ငန်းအတွက် ရှင်းတမ်းတွေ ဝင်လုပ်ပေးနေရတာသည်ပင် သူ့အတွက် အချိန် ဖွဲ့ပေးရလှပြီ။ အဲဒီအိမ်ရောက်လဲ အနဲ့နှင့် နှုတ်ဆက်စကားလောက်သာ ဆိုဖြစ်တာ၊ ဦးမြင့်မောင်နှင့်လဲ တွေ့ချိန်နဲ့နဲ့သည်။ ဒေါ်ခင်လွင်ကိုတော့ မနှစ်မြို့လှသဖြင့် ခဏတဖြုတ်ထိုင်ပြီး ပိုက်ဆံပေးအပ်ပြီးလျှင် ချက်ချင်း ထပြန်တတ်မြဲ။

အနဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်မှ ခုထိ ဆယ်နှစ်ခန့်လောက် အနဲ့ဘယ်လို ရှင်သန်ခံစားရင်ဆိုင်နေရသလဲ သူစေ့စေ့စပ်စပ်မသိ။ အတော်ကြီး ဒဏ်ရာရခဲ့ဟန်တူသော အနဲ့မျက်နှာလေးသည် ယခုအချိန်တွင် ခံစားချက်မဲ့သလို အပြုံးအမဲမရှိ ပကတိအေးစက် ထုံဟန်နေသည်။

ဝိုင်းစက်ရွန်းရီနေသော မျက်လုံးများက ကြောင်တောင်သေနေ သလို ကြည့်မိကြည့်ရာ၌ စိုက်ကာင်းနေတတ်လျက် အသက်ဝင်ခြင်း ကင်းနေသည်။

တောနာမာပေ

“တက္ကသိုလ် မတက်ချင်ဘူးလားသမီး၊ ကိုယ့်မှာ တတ်နိုင်သားပဲ”

“ဟင့်အင်း၊ အနဲ့ အဝေးသင်တက်မယ်၊ အလုပ်လုပ်မယ်၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရှာစားမယ်”

“သမီး မိဘတွေရဲ့ လုပ်ငန်းတွေက ဝင်ငွေတွေ ရှိနေပါတယ် သမီးရယ်၊ ခုလို အစုံအလင် သိရမှတော့ အန်ကယ်လဲ သူတို့ကို ပိုက်ဆံဆက်အပ်မနေလိုတော့ဘူး၊ သမီးပဲ လက်ခံတော့ပေါ့”

“ဟင့်အင်း အန်ကယ်၊ အန်ကယ်ဘာသာ ဘာကံမှာ အပ်ချင်အပ်၊ အနဲ့ ထမင်းရှာစားတတ်တာ ပြချင်လို့၊ အနဲ့ဟာ အန်တီလွင် ပြောသလို ငနဲ့မ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိစေချင်လို့၊ အနဲ့ မနဲ့ဘူး၊ မပျင်းဘူး၊ နဲ့လို့ပျင်းလို့ ဆယ်တန်းနှစ်နှစ်ကျခဲ့ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့စာကျက်ခွင့် မပေးလို့ မကျကျအောင် လုပ်ထားလို့ ဆယ်တန်းနှစ်ခါကျခဲ့ရတာ၊ နဲ့လို့မဟုတ်ဘူး၊ အနဲ့ မနဲ့ဘူးဆိုတာ သူသိရစေမယ်”

ကလေးမ၏ အကြိတ်ပြောပုံကို အန်ကယ်မောင် ကြက်သီးပင် ထသည်။ မိန်းမပျိုလေးတန်မဲ့ အိမ်ပေါ်က ဆင်းချလာသည်မှာ အဘယ်ကဲ့သို့သော သည်းညည်းမခံနိုင်

တောနာမာပေ

စရာ အကြောင်းကြောင့်ပါလိမ့်။ မမေးတော့ပါဘူးဟု အန်ကယ်မောင်က ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

"သမီးကို ကြည့်ရတာ အန်ကယ်က အိမ်ပြန်နေပါ ဆိုရင်တောင် မပြန်တော့ဘူးထင်တယ်"

"အနံ အိမ်မပြန်ဘူး အန်ကယ်မောင်"

ကျောလယ်ကျော်ကျော်လောက်ရှိသော ထူအုပ်မဲနက် ဆံပင်ခဲကြီးကို ယမ်းခါရင်း ဖြေသည်။ နဖူးပေါ် ဖရိုဖရဲ ဝဲကျနေသော ဆံမျှင်များလဲ တဖြည်းဖြည်းခုန်သွား ရ၏။ မျက်လုံးက တဖြတ်ဖြတ် စူးလက်တောက်ပနေကာ နုတ်ခမ်းထူကလေးကို အချင်းချင်း ဖိပွတ်ခြေကာ မကျေမချမ်း ဖြစ်နေဟန်ကလေး...။

"အင်း...။ အန်ကယ်စဉ်းစားမရတာကတော့ဒေါ်ခင်လွင် တို့ဟာ သမီးနဲ့ သင့်မြတ်နေသရွေ့ သူတို့စားဖို့ သောက်ဖို့ ချောင်မှာပဲဆိုတာ တွေးမိရမယ်။ ဘာကြောင့် သမီးကို မတည့်အောင်လုပ်သလဲ၊ သမီးက ခုနေ သူတို့ကို အိမ်ပေါ်က နှင်ချလိုက်ရင် သူတို့ပဲ ဒုက္ခရောက်မယ် မဟုတ်လား"

"ဒုက္ခတော့ မရောက်ပါဘူး အန်ကယ်၊ ဒီကြားထဲမှာ နောက်ဖက်က သူတို့ပိုင်တဲ့ ခြံတံစံဝက်ထဲက သစ်သား

အိမ်လေးဖြိုချပြီး အခုနေတဲ့ တိုက်ထက်သာတဲ့ တိုက်ကြီး တစ်လုံး ဆောက်လိုက်ပြီးပြီပဲ၊ သူတို့လဲ ခြံပိုင်၊ တိုက်ပိုင်၊ ကားပိုင်နဲ့ သူ့ငွေတွေပဲ အန်ကယ်"

"သူတို့က ဘယ်လို သူ့ငွေဖြစ်သွားကြလဲ"

အန်ကယ်မောင် တကယ်ပဲ အံ့အားသင့်သွားရပါသည်။

"ခုနောက်ပိုင်း ကုမ္ပဏီတွေ မှီလိုပေါက်လာတော့ သူတို့ နေရာတကာမှာ ဂျယ်ယာတွေ လျှောက်ပါထားတာ မနည်းဘူးအန်ကယ်၊ ပြီးတော့ နောက်ကတိုက်သစ်ကြီး ကိုလဲ သူတို့ ဒေါ်လာနဲ့ ငှားထားတယ်"

"အလိုလေးလေး၊ ဒီလိုလား၊ ဒီလောက်ထိကျတော့ ဘယ်ဖက်က လှည့်တွက်တွက် မတရားတော့ဘူး သမီး၊ အန်ကယ် ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဦးမြင့်မောင် ဒေါ်ခင်လွင် လက်ကို ပိုက်ဆံ မအပ်နိုင်တော့ဘူး၊ မအပ်ပဲလဲ သူတို့က သူ့ငွေဖြစ်နေပြီ၊ ဝင်ငွေတွေ ကောင်းနေကြပြီ၊ ဘာမှ ထောက်ပံ့နေစရာမရှိဘူး၊ ရသမျှဝင်ငွေထဲက သမီး အတွက် ဘယ်လောက်ဖွဲ့ပြီး စုဆောင်းထားပေးလဲ"

"တစ်ခါမှ ပြောသံမကြားဖူးဘူး အန်ကယ်"

"သူတို့ကို သမီးရဲ့ တိုက်ပေါ်က ဆင်းခိုင်းပြီး တစ်ခြားမှာ သူတို့ဘာသာ ငှားနေပစေတော့၊ သမီးမိဘရဲ့ ဝင်ငွေ

မှန်သမျှလဲ ဒီနေ့ကစပြီး သမီးလက်ထဲပဲ အပ်ရမယ်၊ ဒါမဟုတ် သမီးပြောသလို ဘဏ်မှာအပ်ရမယ်၊ ဒီလောက်နှစ်ပေါင်းများစွာကြီး သူတို့ဆီ ပိုက်ဆံ အပ်နေ မိတာ ဒုက္ခဖြစ်နေပါပေါ့လား၊ သမီးကရော ဒါတွေကို ဘာကြောင့် အစက မပြောသလဲ”

“အနံ ပြဿနာ မဖြစ်ချင်လို့ပါ”

“ဒီလိုလဲ ဘယ်ဟုတ်မလဲကွဲ့”

“အနံ ငွေတွေ ဘာတွေ မမက်မောဘူး၊ အနံပိုင်ဆိုင်မှု ဘလေး ရှိနေတာကိုပဲ ရောင့်ရဲနေပါပြီ၊ အန်တီလွင် အနံ့ကို ဖိနှိပ်ချိုးခြေခဲ တာတွေကို အနံ့ တကယ်ပဲ နံလို့ ငဲ့ခဲနေမိတာပါ၊ အနံ့စိတ်ထဲမှာ အရင်းဆုံးဆွေမျိုး တွေနဲ့ မစိမ်းချင်လို့ အမြဲအောင်ခံပါတယ်အန်ကယ်၊ ဆယ်တန်း ပထမဆုံး ဖြေတဲ့နှစ်ကျမှ အနံ့မကျေနပ် တာတွေ စတာပါ၊ အနံ့ကို ဆယ်တန်းကျအောင် အန်တီလွင် တကယ်ပဲလုပ်ခဲ့ပါတယ်ဆိုတာ ပြောရင် ဘယ်သူမှယုံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ စာကျက်မရအောင် ဒရစပ် ခိုင်းပြီး စာကျက်ရင် မီးမှိတ်ပစ်တဲ့အထိ လုပ်ခဲ့ပါတယ်၊ ပရောင်းတိုင်မီးနဲ့တောင် အနံ့စာခိုးကျက်ရပါတယ်၊ ဒါကိုလဲ သူလိုက် နောက်ယှက်တာပဲ၊ အနံ့ ဆယ်တန်း

ကျတော့ လူလာတိုင်း အနံ့ညံ့ကြောင်း၊ ပျင်းကြောင်း အတင်းပြောပါတယ်”

အန်ကယ်မောင် မျက်ခုံးတွေ စိတ်ရှုပ်လက်ရှုပ် တွန့်တက် သွားရင်း...

“သူ့မှာ ဘာအကျိုးရှိလို့လဲ”

“မမမိုး ပိုပြီး မျက်နှာပွင့်၊ ဂုဏ်တက်အောင် ဇနီးတင် တာပေါ့ အန်ကယ်”

“ဟင်... ဒီအကြောင်းကြောင့်ပဲလား”

“သူ့များတွေအတွက် မခိုင်လုံပေမယ့် သူ့အတွက်တော့ ခိုင်လုံတယ် အန်ကယ်၊ အန်တီလွင်ဟာ မေမေ့ကို မနာလိုဘူး၊ သမီးချင်းယှဉ်ပြီး အနံ့ကိုလဲ မနာလိုဘူး၊ ဒါတွေကို နှစ်ရှည်လများ ခံခဲ့ရပြီးမှ ကောက်ချက်ချ ခဲ့ပါ၊ အနံ့ ရမ်းမပြောပါဘူး အန်ကယ်၊ သူ့သမီးထက် အနံ့ ကို သာမှာစိုးတယ်၊ အနံ့ကို သူ့သမီးထက် ညံ့ပျင်း နိမ့်ကျနေတာမြင်ရမှ သူ့ပျော်တယ်၊ ကျေနပ်တယ်၊ အသိသာကြီးပါ အန်ကယ်၊ အခု နောက်ဆုံး မမမိုးကို သူ့ယောကျ်ားပေးစားဖို့ စပ်တယ်၊ ကောင်းပေ၊ ညွန့်ပေ၊ လူတော်လူကောင်းကို ရှာစပ်တယ်၊ စပ်ပါ၊ အပြစ်မရှိ

ပါဘူး၊ အပြစ်ရှိလာတာက ဘာမှမဆီမဆိုင်တဲ့ အနံ့ကိုပါ အိမ်ထောင်ချဖို့ လုပ်လာတယ် အန်ကယ်”

“ဟေ... ဟုတ်လား”

“အနံ့ယူရမယ့်သူကို ရွေးထားတာ အန်ကယ်ကြည့်ပါဦး၊ ဘွဲ့တောင်မရခဲ့ဖူးတဲ့ အောက်တန်းစာရေးတစ်ယောက်၊ အရက်က သောက်တတ်သေးတယ်လည်သလိုလုပ်စားမယ့်ရုပ်နဲ့ လူပျိုဆိုပေမယ့် မိန်းမဝါသနာပါတဲ့ နေရာမှာ မြင်မြင်ကရာကို အလွတ်မပေးတမ်းငမ်းတာ၊ အမတွေ တလှေကြီးကလဲ အပေါက်ဆိုးလိုက်ကြတာ၊ မျိုးရိုးကလဲ အပေက လာဘ်စားလို့ အလုပ်ပြုတ်ထားတဲ့သူ အန်ကယ်၊ အနံ့... အနံ့... သိဖိတ်နာတယ်”

အန်ကယ်မောင်သည် ယုံဖို့ပင်ခက်သလို ငေးနေသည်။ “ဒီလူကို အိမ်ဝင်ထွက်ခွင့်လဲ ပေးထားတယ်၊ ဒီလူလာရင် သူ့သမီး မမမိုးကိုတော့ အခန်းထဲကတောင် မထွက်ခိုင်းဘဲ အနံ့ပဲ ကော်ဖီချရ၊ မုန့်ချရ၊ သူ့အမေလုပ်ပုံကို သူ့သား ဖိုးဆောင်းတောင် မကြိုက်တဲ့အထိဘဲ၊ အနံ့ဘာသာ အပြင်လဲမထွက်၊ ရည်စားလဲမထား၊ ပီပီပြားပြားနေပါတယ်အန်ကယ်၊ ထိန်းမရလို့ အိမ်ထောင်ချရတာလဲ

မဟုတ်ပါဘူး၊ အနံ့အရွယ်ဟိုင်းသွားမှာ ဖို့ရိမ်ရအောင်လဲ အနံ့ ငယ်ပါသေးတယ်၊ ဘာမှဖုတ်ပူမီးငံ့ကို အိမ်ထောင်ချပေးစရာ မရှိပါဘူး အန်ကယ်၊ သူ့တမင်သက်သက် စိတ်ယုတ်မာတာ၊ အနံ့ကို အောက် ဝန်းစားလောက်နဲ့ပဲ ရစေချင်တာ၊ အနံ့သိပ်စိတ်နာတပဲ”

ပြောရင်း ပြောရင်း အနံ့သည် မျက်ရည်ကျကာ စကားဆုံးလျှင် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုပါလေဘော့သည်။

“အပြစ်တွေက ဒီလောက်ပဲ ဆိုးနေသကဲ့သို့ ဟုတ်ပြီ အနံ့၊ အန်ကယ် ဘာလုပ်သင့်သလဲသိပြီ၊ သူတို့မိသားစုကိုပါ အဲဒီအိမ်မှာ မနေစေနဲ့တော့”

“ဒါဖြင့် သူတို့ ဘယ်မှာနေကြရမလဲအန်ကယ်၊ သူတို့အိမ်ကို ငှားထားတာ”

“ဒါကို သမီးမပူနဲ့၊ သမီးပူဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ဘာသာ ဣဗ္ဗေငှားရမ်းနေပစေ၊ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ အဲဒီမှာပဲဆက်နေချင်ရင်တော့ အနံ့ကို တခြားမှာပေးရမယ့် အိမ်လခမျိုး သူတို့ပေးရမယ်”

အနံ့ မျက်တောင်ကလေး ပေကလပ်လုပ်ရင်း...

“ကောင်းပါ့မလား အန်ကယ်၊ အမျိုးချင်းချင်း”

“မကြိုက်ရင် တစ်ခြားမှာ ငှားနေကြလေ၊ အနဲ့တိုက်ကိုလဲ အနဲ့ တစ်ခြားလူတွေကို ငှားထားလိုက်၊ အနဲ့တစ် ယောက်ထဲ နေမယ် တော့မပြောနဲ့၊ မသင့်တော်ဘူး၊ သမီးအဆောင်မှာပဲ နေချင်နေနေပါ၊ ကျန်တာအားလုံး အန်ကယ် စီစဉ်ပေးမယ်ဟုတ်ပြီလား။”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ- ထမင်းစားပြီးပြီလား”

“မစားရသေးဘူး အန်ကယ်”

“အန်ကယ်အိမ်ကို လိုက်ခဲ့၊ အန်ကယ်ဇနီးကလဲ ရီရီနဲ့ ခင်ခဲ့ ပါတယ်၊ နေမကောင်းလို့ ချူချာလို့ အပြင်သိပ် မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ အိမ်မှာပဲ၊ အန်ကယ်မှာ သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သမီးကြီးက အိမ်ထောင်နဲ့၊ သားက လူပျို၊ သဘောသား ဆိုပါတော့၊ ခုတော့ ပြန် ရောက်နေတယ်၊ ခုချိန်ကစပြီး ဒီမိသားစုကို ဆွေမျိုးလို သဘောထား နေထိုင်သွား၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အနဲ့ကို အားလပ်နေအောင် အလုပ်တစ်ခုလဲ အန်ကယ် ဂှာပေးမယ်၊ ခုမှ ဆယ်တန်းအောင်ထားတော့ အပြင် အလုပ်ပဲ ရနိုင်ချေရှိတယ်၊ ရမယ့်အလုပ်ကလဲ လစ

သိပ်များများ ရမယ်မဟုတ်ဘူး၊ ခုခေတ်က ကွန်ပျူတာ တွေ စပီကင်တွေ ကောင်းကောင်းနိုင်မှ လခကောင်း ကောင်းရမယ်၊ ဒီတော့ သမီး အိမ်ရှေ့ရအောင် အလုပ်တစ်ခု လုပ်တာကိုလုပ်ပါ၊ ဒါပေမယ့် ဝင်ငွေထဲကလဲ သုံးတန် သလောက် ဖြည့်စွက်သုံးစွဲပါ၊ သမီး ဖေဖေကလဲ သူတို့အလုပ်က ဝင်ငွေကို သူတို့သမီး မသုံးဘဲ ခြိုးချန် စစ်စိပြီး မလောက်မင ဖြစ်နေတာသိရင် ရင်ကျိုးမှာ မလွဲပဲ”

အနဲ့ ငိုနေသည်။ အနဲ့ မနဲ့ဘူးဆိုတာကိုတော့ ဘယ်နည်း လမ်းနှင့်မဆို အန်တီလွင် သိကိုသိလာရမှာပါ။

“အနဲ့ ငွေသိပ်မသုံးဖူးတော့ ရှိတာလေး ဈေးတာသုံးတတ် ပါတယ် အန်ကယ်၊ ဒါပေမယ့် အန်ကယ်ပြောသလိုပါပဲ ဖေဖေမေမေတို့ သိနိုင်ကြရင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရမှာမျိုး အနဲ့ခေါင်းမမာချင်ပါဘူး၊ အနဲ့ငွေထုတ်သုံးပါမယ်”

“အေးပေါ့၊ ကျောင်းစရိတ်၊ သွားလာစရိတ်လဲ ရှိသေး တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အန်ကယ်ပြောခဲ့ပြီးတာတွေ အားလုံးသဘောတူပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်မောင်”

“သမီး ဘယ်လိုအလုပ်မျိုး ဦးစားပေးလုပ်ချင်သလဲ”

“အနံ... အနံ... အလုပ်ချင်ဆုံးက မြစိမ်းကန် ဆေးရုံမှာ အလုပ်လုပ်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မရနိုင်ရင်လဲ ဘယ်မှာပဲ ဘာမဆို လုပ်ပါ့မယ်”

“ဘယ်နှယ်၊ ထူးထူးဆန်းဆန်း မြစိမ်းကန်ဆေးရုံမှာ အလုပ်လုပ် ချင်ရတယ်လို့၊ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်၊ အန်ကယ် သိခွင့်ရှိသလား”

အနံသည် မြစိမ်းနှင့် သူလက်ထိပ်ကလေးတွေချင်း ဖွဲ့ဆိုတဲ နေရာမှ ခပ်တုံ့တုံ့ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း....

“အန်ကယ် သိခွင့်ရှိပါတယ်၊ အန်ကယ်က အနံအုပ် ထိန်းသူလို ဖြစ်လာပြီပဲ၊ မြစိမ်းကန်ဆေးရုံမှာ အနံ စိတ်ဝင်စားတဲ့ ဆရာဝန် တစ်ယောက်အလုပ်လုပ်လို့ပါ”

အန်ကယ်မောင်သည် ထိုမိန်းကလေးရဲ့ ပွင့်လင်းလှသော စကားကြောင့် တလိုက်တလဲ့ကြီး အံ့အားသင့်မိကာ အနံ မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်နေမိတော့၏။

(၂)

“မရွှေပဲရေ ကိုယ်အလုပ်ရလာပြီ”
အပြင်မှပြန်လာလာချင်း အခန်းတံခါးတွန်းဖွင့် ဝင် ဝ ဖြီးသည်နှင့် ပိုက်ဆံအိတ်သေးသေးကလေးကို ကုတင်ခေါင်း ရင်း ခေါင်းအုံး နှစ်လုံးကြားဆီ ပစ်လိုက်ရင်း လူတစ်ကိုယ်လုံး ပါ ကုတင်ပေါ် ဘုတ်ကနဲ ပစ်လှဲချလိုက်သော အနံကို ဖဲပွင့်က ခေါင်းငဲ့ကြည့်ရင်း သူမ မျက်နှာကလေးပါ ရောထွေး ပြီးတောက်သွားရပါသည်။

“တကယ်”
အနံက မျက်ခုံးတစ်ဖက်ပင့်ပြီး မျက်စိပစ်ပြကာ ခေါင်းအုံး တစ်လုံးကို ခေါင်းအောက်မှ ဆွဲယူလျက် ရင်ပတ်ပေါ် တင်ပွေ့ ထားလိုက်သည်။

“ဘယ်မှာလဲ ငုံ၊ ပြောပြပါအုံး”

ဖဲပွင့်သည် ဆယ်တန်းနှစ် သူတို့နှစ်ယောက် စခင်ကြွ
ကတည်းက အနံ့ကို ငုံဟုသာ မှန်မှန်ကန်ကန် ခေါ်တတ်
ပါသည်။ အနံ့ဟူသော နာမည်ကို သူမကြိုက်။ ပညတ်သွားရာ
ဓာတ်သက်ပါမှာနိုးသည်။ နာမ်နှိမ်ရာကျမည် ဆိုကာ “ငုံ”ဟု
စွဲစွဲမြဲမြဲ ခေါ်ခဲ့ပါသည်။

“မြစိမ်းကန်ဆေးရုံမှာ”

“မြစိမ်းကန်ဆေးရုံ၊ အဲဒါ ပွင့်တာသိပ်မကြာသေးတဲ့
ခူးဘန်းထဲက ဆေးရုံသစ် မဟုတ်လား”

“သိပ်ဟုတ်တယ်”

“ဟင်... ဆေးရုံကြီးမှာ အလုပ်လုပ်ရမယ်”

ဖဲပွင့်က မျက်မှောင်လေး တွန့်သည်။

“ငုံက ဆရာဝန်လဲမဟုတ်၊ နာစလဲမဟုတ်၊ ဘာလုပ်
ရမှာလဲ”

“မှတ်ပုံတင်ဌာန ဆိုပါတော့၊ ရုံးလုပ်ငန်းဖက်မှာပေါ့၊
ဆေးရုံ အတတ်အဆင်း လူအဝင်အထွက် ဆေးအဝင်
အထွက် စာရင်းအင်းတွေ လုပ်ရမှာပေါ့”

“လခဘယ်လောက်လဲ”

“လခကတော့ နှစ်ထောင်ပဲ၊ ဖဲလိုတော့ လခငါးထောင်
မရဘူးပေါ့ ဟယ်”

ဖဲပွင့်က အန်ကယ်မောင်ပြောသလို ကွန်ပျူတာတို့
စပီကင်တို့ သင်တန်းဆင်းထားရုံသာမက ကိုယ်ရေး
အတွင်းရေးမှူး သင်တန်းပါ ဆင်းထားသည့်လက်မှတ်
ရှိသဖြင့် ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ လှလှကျော့ကျော့ ကလေး
ဝတ်ဆင်ရုံးတက်ကာ စက္ကထရီ ရာထူးရထားဖြစ်ပါ
သည်။

“ဘာဖြစ်လဲဟယ်၊ ငုံက မိဘ ပိုက်ဆံရှိသားပဲ၊ အလုပ်များ
ပင်ပန်းမလားပဲ ဖဲကတွက်နေတာ”

“ဆရာဝန်တွေလိုပဲ၊ ဂျူတီနဲ့ဝင်ရုံမှာ၊ တစ်ခါတစ်ရံ
ဒေး၊ တစ်ခါတစ်ရံ နိုက်ထ်၊ ဆေးရုံက ညလုံးပေါက်
လက်ခံပွင့်တယ်ဆိုတော့ မနက်ရော ညရော ဂျူတီနဲ့
ဆင်းရမယ်တဲ့ ဖဲရဲ့”

“နိုက်ဂျူတီဆိုရင် ငုံ အဆောင်ပြန်မအိပ်ရဘူးပေါ့”

“နိုက်ဂျူတီပါဆိုမှ ရွှေဖဲရယ်၊ ဆေးရုံမှာ နေရမှာပေါ့”

“ဟင်... ဖဲက နေ့ဖက်တွေ ရုံးတက်နေ၊ ပြန်လာတော့
ငုံက ညဖက်ဂျူတီသွားဆင်းဆိုရင် ညအိပ်ရင် အာလူး
ဖုတ်လို့ မရတော့ ဘူးပေါ့”

“နောက်နေ့မှ ဖုတ်မှာပေါ့”

“ဒါတော့ သူပြောမှလား”

ဖဲပွင့်က မျက်စောင်းကလေးရွယ်ရင်း ပြောကာ-

“အင်းလေ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငုံ့အလုပ်ရသွားတာကို ဝမ်းသာတယ်၊ ငုံ့ပြောတဲ့ အန်ကယ်မောင်ဆိုတဲ့လူကြီး လုပ်ပေးတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“အင်း”

“သူက ရနိုင်တာတွေထဲက အကောင်းဆုံးကို ရှာပေးတာ ဖြစ်မှာပါပဲ”

အခုသည် သူကိုယ်တိုင်က မြစိမ်းကန်မှာ အလုပ်လုပ် ချင်ပါသည်ဟု တောင်းဆိုလိုက်တာကို ဖဲပွင့်ကို ပြောပြ မနေတော့ပါ။ ပြောပြနေစရာလဲ မဟုတ်ဟု ထင်သည်။ အန်ကယ်မောင် မရမက ဒီအလုပ်ကို ဆောင်ကျဉ်းရှာဖွေ ပေးနိုင်တာကိုလဲ အံ့သြကျေးဇူး တင်လှပါသည်။ အန်ကယ် မောင်က အသိအကျွမ်း မိတ်ဆွေပေါများ နဲ့စပ်သူမို့ ရှာဖွေ ပေးနိုင်တာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

အန်ကယ်မောင်တို့ မိသားစုကို အနံ့ကျေးဇူးရှင်စာရင်းသွင်း သတ်မှတ်ထားပါသည်။ ခုဆို အန်ကယ်မောင်အိမ်ကို လေးငါး ကြိမ်ထက်မနည်း ရောက်ဖူးပြီးကာ အန်တီဆွေနှင့်လဲ ရင်းနှီး

နေခဲ့ပါပြီ။ သူတို့ရဲ့သား ကိုဖိုးလနှင့်လဲ အတန်အသင့် စကားပြောဆို ခင်မင်နေခဲ့ပါပြီ။ တစ်မိသားစုလုံးမှာ ရိုးအေး သဘောကောင်းသော ဗီစီတီနှင့် ခင်မင်စရာကောင်းလှတာ အမှန်ပင်။

“ကဲ- ထမင်းသွားစားရအောင် ငုံ့”

“ဒီနေ့ အနံ့ကျေးမယ်”

“ကျေး”

နှစ်ယောက်သား အဝတ်လဲကာ အဆောင်မှ ထွက်ခဲ့ကြ သည်။ ခြံကွက်ကျဉ်းကျဉ်းမှာ သစ်ခွအိုးတွေ မရမက ပြုတ်သိပ်ချိတ်စိုက်ထားသော အဆောင်ကလေးက အိမ်မကြီး နှင့် တစ်ခြမ်းကွယ်၊ ပန်းအိုးတွေနှင့် တစ်ခြမ်းကွယ်ကာ လမ်းမမှ မမြင်နိုင်ပါ။ ခြံထဲမှာ ထုံးစံအတိုင်း အဆောင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်သိတာက ပန်းပင်ရေလောင်းနေသည်။

“ထမင်းစားထွက်ကြမလားဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့အန်တီ”

“အသစ်ရောက်လာတဲ့ သမီး အဆင်ပြေရဲ့လာကွယ်”

“ပြေပါတယ်အန်တီ”

“လိုတာရှိရင် ပြောနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

"သမီးတို့က နှစ်ယောက်တစ်ခန်း နေမယ်ဆိုလို့ အဲဒီ အခန်းထဲ ကုတင်ထိုးလိုက်ရပေမယ့် အန်တိုစိတ်ထဲ အဲဒီအခန်းက ကျဉ်းနေတယ်၊ တစ်ယောက်ခန်း ခပ် ကျယ်ကျယ်လေး ဖွဲ့ထားပေမယ့် နှစ်ယောက်နေ တော့ နဲ့နဲ့ကျဉ်းနေမှာပေါ့၊ ဒီလကုန်ရင် ဟိုဖက်နှစ်ယောက် ခန်းက ဆေးကျောင်းသူနှစ်ယောက် နယ်ပြန်ပြီ၊ အဲဒီကျ ရွှေပေးမယ်နော်၊ ဟိုဖက်ခန်းက ပိုကျယ်တယ်"

"ရပါတယ်အန်တီ၊ အနံ့က ဖဲပွင့်အနေကျပ်မှာသာ စိုးတာပါ၊ အနံ့က နေတတ်ပါတယ်၊ အစက ဖဲပွင့်က တစ်ယောက်ထဲ နေနေရာက အနံ့ရောက်လို့ သူကျပ် သွားတာ"

"ငုံ့ကလဲဟယ်၊ ဒါပဲပြောနေ၊ ဖဲနေတတ်ပါတယ်ဆို၊ ငုံ့နဲ့ အတူတူနေရတာ ပိုစိတ်ချမ်းသာသေးတယ်၊ အကြောင်းမသိတဲ့သူချင်း တစ်ခန်းထဲနေမိမှာစိုးလို့သာ တစ်ယောက်ထဲ အခန်းယူထားတာပါ၊ ငုံ့နဲ့က အကြောင်း သိ ငယ်ပေါင်းပဲဥစ္စာ၊ တိုင်ပင်ဖော်တောင်ရသေး"

တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်ချိတ်ရင်းက မေးငေါ့ကာ မျက်စောင်းဝင့်ကာ ဟန်ဆောင်မဲ့နဲ့ နေသော ကလေးမနှစ်ဦးကို ခေါ်သီတာက စိတ်ချမ်းသာစွာ ကြည့်ရင်း...

"ငယ်ပေါင်းတွေဆိုတော့ ကောင်းတယ်ကွယ်၊ တစ်ချို့ နှစ်ယောက်ထဲ တစ်ခန်းနေပြီး အချင်းချင်းမတဲ့ မခေါ် မပြောကြတာများ သိပ်စိတ်ညစ်ဖို့ ကောင်းတာပဲ၊ အများနဲ့ စုနေရင်မှ တစ်ယောက်နဲ့ မခေါ်တစ်ယောက်နဲ့ခေါ်လို့ ရသေးတယ်လေ၊ နှစ်ယောက်ထဲနဲ့ မတဲ့ရင်သွားပြီ" အနံ့က ဖဲပွင့်ကို ဖက်ရင်း...

"အနံ့တို့က အမြဲတဲ့မှာ"

အနံ့ရင်ထဲက နှစ်နှစ်ကာကာ ပြောမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဆယ် တန်းကထဲက ဖဲပွင့်ကို ခင်မင်ခွဲမိကာ အနံ့တစ်သက်မှာ အရှည်ကြာဆုံး တွဲဖြစ်သူလဲဖြစ်ပါသည်။ တင်ပါးဖုံး ဆံပင် စင်းရှည်ရှည်ကြီးနှင့် နုထွေးကျောရှင်းသော ဖဲပွင့်ကို အနံ့ ချစ်လဲချစ်သလို နဲ့အကြောင်းလဲ တစ်စိတ်တစ်ဒေသမက ဖွင့်ပြောသိထားစေခဲ့ပါသည်။ အဲဒါကြောင့်လဲ အနံ့ကို သနားနေသော ဖဲပွင့်က အစစအရာရာ အစ်မတစ်ယောက်နှယ် အနံ့တာခံသည်။ အနံ့ကို အရာရာဦးစားပေးသည်။

အနံ့အိမ်က ရုတ်တရက် ဆင်းချလာကာ အဆောင်ထိ ရောက်လာတော့ ပျာပျာသလဲ ဆီးကြိုနွေးထွေးကာ လှိုက်လှဲစွာ အားပေး နှစ်သိမ့်လျက် အဆောင်ခကအစ စိုက်ပေးထား ခဲ့တဲ့သူပါ။ ဖဲပွင့်မှာလဲ ညီအစ်ကိုမောင်နှမမရှိ။ တစ်ဦးတည်း

စေတနာစာပေ

သမီးလေး။ အဖေက နောက် အိမ်ထောင်နှင့်။ အမေကဆုံးပြီ။ သို့သော် ဖဲပွင့်မိထွေးက မဆိုးပါ။ သင့်မြတ်ကြပါသည်။ စီးပွားရေးလဲ အတန်အသင့် ချောင်လည်အဆင်ပြေသည်။ ရန်ကုန်မှာ ပျော်သော ဖဲပွင့်က သူတက်လမ်းအတွက်ဟု အကြောင်းပြကာ ရန်ကုန်မှာပဲ အလုပ်လုပ်ရင်းနေသည်။ ဖဲပွင့်လဲပဲ အဝေးသင်တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ဖဲပွင့်က ဆယ်တန်းတုံးက နှစ်ချင်း ပေါက်အောင်ခဲ့သဖြင့် အခု အနံ့ ပထမနှစ် တက်ခါနီးမှာ သူက ဒုတိယနှစ် ဖြေပြီးလျက် တတိယနှစ်တက်ဖို့ စောင့်ဆိုင်းဆဲ။

စားနေကျ ဈေးနှုန်းသင့်တင့်သည့် လမ်းကြားဆိုင်ကလေး မှာ နှစ်ယောက်သားထိုင်ပြီး ဖဲပွင့်က ဆိတ်ကလီစာ၊ အနံ့က ငါးကြော် မှာသည်။

- “သူမို့ ဟင်းခြောက်ကြီး စားတတ်ပါရဲ့”
- “လူကိုက ခြောက်သွေ့နေရတဲ့သူပဲ ဖဲပွင့်ရယ်”
- “ခြောက်သွေ့နေရင် အဖော်ရှာပေါ့”
- “ဖဲပွင့်ရှိတယ်လေ”
- “ဒါကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး”

“ရည်းစားလား။ အနံ့လေ... လူတစ်ယောက်ကို မချစ်ချင်ပါဘူး ဖဲရယ်၊ အနံ့အပေါ် ဆွေမျိုးကတောင် မကောင်းတော့ တစ်စိမ်းကို ပိုကြောက်တယ်”

“ဒါဖြင့် တို့ကိုလဲ ကြောက်တယ်ပေါ့”
“ဟင့်အင်း... ဖဲကိုတော့ ဘာလို့လဲမသိဘူး၊ အနံ့အစ်မလို ချစ်တယ်”

“တစ်စိမ်းရယ် ဆွေမျိုးရယ် မဟုတ်ဘူးငဲ့ရဲ့၊ အန်ကယ် မောင် တို့ဆိုလဲ ငဲ့အပေါ် ကောင်းကြတာပဲ မဟုတ်လား၊ လူသာပဓာန၊ လူကောင်းဖို့ပဲလိုတာ၊ ကြင်နာတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ ငဲ့ကို ချစ်စေချင်တယ်”

“ဒါပဲပြောနေ၊ ကြည့်ရတာ ဖဲနဲ့ ဖဲရဲ့ ဘာစစ်ရဲ့သား ဆိုတာ ရည်းစားဖြစ်နေပြီ ထင်တယ်”

ဖဲပွင့်သည် ဟက်ဟက်ကလေး ကြည့်နှုန်းရယ်မောကာ-
“မဟုတ်ရပါဘူး အငဲ့လေးရယ်၊ ဘာစစ်ရဲ့အိမ်အထိ အလုပ်လိုက် လုပ်ရတဲ့နေ့မျိုးတွေ တစ်ခါတစ်ရံမှ ဆုံရတာ၊ သူ့အိမ်ပါသွားတိုင်းလဲ မတွေ့ပါဘူး၊ ဧည့်ခန်းထဲပဲ တို့က ဖိုင်တွေချ အလုပ်လုပ်ကြတော့ သူ့ရှိနေရင်တော့ တွေ့ရပါတယ်၊ ထမင်းလဲ အတူစားဖူးပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ခင်တောင်မခင်သေးပါဘူး၊ သူကမာနကြီးတယ်ထင်ပါရဲ့”

"ဒါဖြင့် ဖဲပွင့်ကတော့ ခင်ချင်နေတာပေါ့"

"ဒီလိုပဲ ပြောရလား ငုံ့ရဲ့"

"မဟုတ်ဘူးလား၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဖဲပွင့်ဆီက ဒီအကြောင်းပဲ ကြားရတယ်၊ ဟိုတစ်ညကလဲ ဘော့စ်ဆီ ဖုန်းထွက်ဆက်တာ အဲဒီလူ လာကိုင်တာနဲ့တိုးလို့ ဖဲရင် တွေခုန်ပြီး လက်ဖျားတွေပါ အေးနေတာ"

"သူက မာနကြီးတဲ့ပုံပဲ၊ သူ့ကို ကြောက်တယ်"

"ချစ်ကော မချစ်ဘူးလား"

"တို့တစ်သက်မှာတော့ စိတ်အဝင်စားဆုံး ဒီတစ် ယောက်ပဲရှိသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့က သိပ်ချမ်း သာတာ"

"ဖဲတို့က ဆင်းရဲနေလို့လား"

"ဒါပေမယ့် ကွာတော့ကွာတယ် ငုံ့ရဲ့၊ ဘော့စ်ကတော် ဆိုရင် သိပ်မာနကြီးတဲ့ပုံပဲ၊ တို့ကို တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ် လောက်ပဲ ပြုံးပြဖူးတယ်၊ စကားသေချာမပြောဖူးဘူး၊ မျက်နှာကလဲ ထယ်နေတာပဲ၊ သူတို့အိမ်မှာ ဘော့စ် တစ်ယောက်ပဲ စကားများများ ရွှင်ရွှင်ပျပျရှိတာ၊ ဒါပေ မယ့် မဟုတ်ရင် မမှန်ရင် သိပ်စွတ်ဟောက်တတ်လို့ သူ့လဲ ကြောက်ရတာပဲ၊ ဒါနဲ့ ကိုပဲ သူတို့မိသားစုနဲ့ ရင်းနှီးဖို့ လမ်းစမရှိ ဖြစ်နေတယ်"

"ဖဲဥစ္စာကလဲ တမျိုးကြီးပဲ၊ အဲဒီလူကို ဖဲက စနုတ် ဆက်ကြည့်ပေါ့"

"ဟင်... ဘယ်ဖြစ်မလဲငုံ့ရဲ့"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အနံ့ဆိုရင်တော့ ပြောချင်တာတွေ သွားအာလူး ပုတ်မှာပဲ"

"အဲလိုမလုပ်ရဘူးငုံ့ရဲ့၊ ငုံ့ကလဲ ကလေးကျနေတာပဲ၊ ကိုယ်က မိန်းကလေး အပျိုအရွယ်၊ နေတာမှန်နိုင်လွန်းမှ တော်ကာကျမှာ"

"အနံ့လဲ နေတာထိုင်တာ နနံ့မနေပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် စိတ်ထဲ တစ်ခုခုရှိရင်တော့ ပြောပစ်မှာပဲ"

"ငုံ့ရယ်၊ ပြောပုံကလဲ တုတ်ထိုးအိုးပေါက်"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ တွေ့ကရာလူလဲ ကြိုက်မနေဘူး၊ နေတာ ထိုင်တာလဲ နနံ့တနံ့တနံ့ ပျာကလပ်လပ် မနေ ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးလဲလူပဲ၊ ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို ချစ်ရင်ချစ်မိမှာပဲ၊ ရင်းနှီးချင် ရင်းနှီးမိ မှာပဲ၊ ကိုယ်ကခင်လို့၊ စိတ်ထဲကရင်းနှီးလို့ စကားစမြည် ပြောမယ်ဆိုရင် မရဘူးလား၊ ရည်းစားစကားတော့ ဘယ်ဒဲ့တိုးပြော မလဲ"

"ငုံ့က ဘယ်သူ့ကို ရင်းနှီးချင်နေလဲ"

“အနံ့ပြောပြပါ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချစ်ရမှာ
ကြောက်ပါတယ်လို့၊ ဒါပေမယ့် ရင်းနှီးချင်တဲ့သူတော့
ရှိတယ်ဆရာ”

“ဟင်... ဘယ်သူလဲ”

“မြစိမ်းကန်က ဆရာဝန်တစ်ယောက်”

“ဟင်... ဘုရား၊ အလုပ်တောင် စ၊မဝင်ရသေးပဲနဲ့
ငဲ့ရယ်”

“ဖဲပွင့်ကလဲ၊ စိတ်ထဲရှိတာ ပြောပြတာပဲဟာ၊ အံ့ဩ
စရာလား”

“ငဲ့ကို အဲသလိုမျိုး မရှိဘူးမှတ်လို့”

“ဘယ်လိုမျိုးလဲ၊ အနံ့ အခုပြောနေတာက ရင်းနှီးချင်တာ
စိတ်ဝင်စားတာကို ပြောတာနော်၊ ဘော့စ်ရဲ့သားကို
ဖဲပွင့်ရင်ခုန်သလို ခုန်နေတာ မဟုတ်ဘူး”

“ထားပါတော့ ဘယ်တုန်းကများ တွေ့ဖူးလိုက်လဲ
ငဲ့ရယ်”

အနံ့က မဲ့ခွက်ခွက်ကလေး လုပ်ကာ ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ဟိုတစ်နေ့က အနံ့ကယ်မောင်နဲ့ မြစိမ်းကန်ကို
လိုက်သွားတယ်လေ”

အနံ့ မယုတ်မလွန်ကလေး ဖြေသည်။ လုံးဝကြီး
လျှို့ဝှက်ဖုံးကွယ်ထားဖို့ စိတ်ကူးမရှိသော်လဲ ဖဲပွင့်ကို
နို့နို့ခါမှာ အနံ့က ဘာမှရှည်ရှည် စေးစေး ပြောမနေချင်သေး။
တိတိကျကျတွေ ရှင်းလင်းပြောပြနေလျှင် အနံ့စိတ်ကူး
စိတ်သန်း အကြံအစည်ကို ဖဲပွင့်က သဘောကျချင်မှကျမှား။
နိုးအေးသိက္ခာကြီးလှသော ဖဲပွင့်က အနံ့ကို ကန့်ကွက်ဖို့ပက်က
ရာခိုင်နှုန်းများသည်ဟု အနံ့ယုံကြည်သည်။

ဖဲပွင့်ကို ချစ်ခင်သော်လဲ အနံ့စိတ်ကူး အကြံကို ကန့်ကွက်
လျှင်ဖြင့် အနံ့က လိုက်နာဖို့ မရည်ရွယ်ပါ။ အနံ့ လုပ်ချင်ရာကို
အနံ့လုပ်မှာပင်။ အဲဒီအခါ ဖဲပွင့်စိတ်ဆင်းရဲလိမ့်မည်။ ဒီတော့
ဖဲပွင့်ကို ဦးနှောက်ကြီး တစ်ခုလုံး ရင်ပတ်ကြီးတစ်ခုလုံး
စွဲဖွင့်ပြဖို့ အနံ့စိတ်မကူး။ အကောင် အထည်ပေါ်လာခဲ့လျှင်လဲ
သူနားလည်ချင်သလို နားလည်ပစေ။

“ဘာလဲ၊ အဲဒီလူက ငဲ့ကိုကြည့်သလား”

“ဟာ... ဘာလို့ကြည့်ရမှာလဲ၊ မကြည့်ပါဘူး”

“သူက ဆရာဝန် ဟုတ်လား”

အနံ့က ပြုံးစေ့စေ့လေးနှင့် မျက်စိမဲလေးကို ကုတ်ရင်း...

“အင်း... ဆရာဝန်ထင်ရတာပဲ၊ အဖြူကုတ် ဝတ်ထား
တာပဲ”

“ဟာကွာ မသေချာလိုက်တာ၊ မေးလ်နာစ်(ယောက်ျား သူနာပြု) ဖြစ်နေဦးမယ်”

“ဟုတ်သားပဲ၊ ဟဲဟဲ”

“ငုံ့နော်၊ တဟဲဟဲလုပ်မနေနဲ့၊ ငုံ့က တို့ထက် သုံးလ လောက်ငယ်တယ်၊ တို့ကို အစစတိုင်ပင်နော်၊ ငုံ့မှာ တိုင်ပင်စရာ ဘယ်သူမှ ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ တစ်ယောက်ထဲ ထင်ရာကြိတ်လုပ်ရင် မှားတတ် တာများတယ်၊ ခေါင်း နှစ်ခေါင်းဟာ ခေါင်းတစ်ခေါင်းထက် ပိုစိတ်ချရတယ် ဆိုတာ ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား”

အနံ့သည် ထမင်းတလုပ်ကို ပါးစပ်ထဲ ခပ်ယူထည့်ရင်း...

“အင်းပါ ဖဲရယ်” စိတ်ပါလက်ပါ ခေါင်းညိတ်လိုက် ပါသည်။ ဖဲပွင့်ရဲ့ လက်မောင်းကလေးကိုလဲ တစ်ချက် ဆုပ်ညှစ် နှစ်သိမ့်လိုက်ပါသည်။ သို့သော် ဖဲပွင့်ကို ချစ်ခင်စိတ် တစ်ခုနှင့်တော့ ဆယ်နှစ်လုံးလုံး ခံစား နာကျည်းခဲ့ရသမျှကို မေ့ပျောက်မပစ်လိုက်နိုင်ပါဘူး ဟုလဲ စိတ်ထဲကာ ကြိတ်လျက် တောင်းပန်လိုက်မိပါလေသည်။

• • •

(၃)

“ဒေါက်တာခွင်း၊ ထိုင်စရာမရှိရင် ဒီဝိုင်းလာပါလား” ဆေးရုံကင်တင်းထဲ ဝင်လာသော ဆရာဝန်လေးသည် ဆံပင်တို ကပ်ကလေးကို သပ်ကာပြုကာ လူကြပ်ကြပ်ထဲ စားပွဲလွတ်ရှာနေဆဲ စားပွဲတစ်ဝိုင်းမှ ခေါ်လိုက်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

လေးယောက်စားပွဲတွင် သုံးယောက်ထိုင်နေတာမို့ တစ်ခု လွတ်နေသည်။ တစ်ခြားစားပွဲတွေမှာ နေရာလွတ် လုံးဝ မရှိတော့တာမို့ လှမ်းခေါ်သော စစ်စတာကြီး နော်အဲလာကို ပြုံးပြရင်း... စားပွဲဆီသို့ ရန်ပုံခွင်း လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ ပါသည်။

“ဒီအချိန် လူကြပ်တယ် ဒေါက်တာခွင်းရဲ့”
နော်အဲလာ စကားကို ခေါင်းညိတ်ရင်း ဝင်ထိုင်
လိုက်သည်။

“ဒေါက်တာ ဘာမှာမလဲ”

ဘေးက အမျိုးသမီးကြီးက မေးသည်။ ဒါ ရိုဆက်ပ်ရှင်က
ဒေါ် တင်ရွှေဆိုတာ မှတ်မိသိရှိနေတာမို့ ရန်ပုံခွင်းက
ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ရင်း...

“ကျွန်တော်မှိုက်ပြည့်တာစားမှပဲ၊ မနက်က အော်ပရေရှင်း
တစ်ခုရှိ တာနဲ့ ကော်ဖီလေးတစ်ခွက်ပဲ သောက်ထားတယ်
ထမင်းဖြူပဲမှာစား လိုက်မယ်”

နော်အဲလာက ဆိုင်ကစားပွဲထိုးလေးကို လက်ယပ်ခေါ်စဉ်
ရန်ပုံခွင်းသည် စားပွဲမှာကျန်နေသေးသော နောက်ထပ်
လူတစ်ယောက်ကို သတိပြု ကြည့်လိုက်မိ၏။ ငယ်ရွယ်သေး
သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ ဆေးရုံရဲ့ရုံးဌာနဖက် ဝတ်စုံ
ကုတ် လက်တိုဖြူဖြူဘလောက်စလေးနှင့် လုံချည်လိမ်မော်မော်
တောက်တောက်ကလေးသည် အသားဖြူဖြူ သူ့ပုံသဏ္ဍာန်
လေးနှင့် လိုက်ဖက်နေသည်။ ဆံပင်ထူ ဖရိုဖရဲလေး ချထား
တာကို ကြည့်ရင်း ဆေးရုံစည်းကမ်းတွေထဲမှာ ဆံပင်ကို
သပ်ယပ်စွာ စည်းနှောင်ထားဖို့ ပါမပါ ရန်ပုံခွင်း စဉ်းစား
နေမိသည်။

“ထမင်းဖြူနဲ့ ကြက်သားဟင်းပဲ ယူခဲ့ကွာ”

“ဒေါက်တာ ငါးသလောက်ဥကြော် ရှတယ်”

“အေး... ဒါဖြင့် အဲဒါလဲယူခဲ့”

ငါးသလောက်ဥကြော် ကြိုက်ပုံရသော ဆရာဝန်ကို
အနံ့ မရဲတရဲ ခိုးကြည့်ရင်း ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့်ကိုယ် ရင်
တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေသည်။ ဒေါက်တာ ရန်ပုံခွင်း။ သူ့နာမည်
ကြောင့် ရှေ့ခေတ် မန်းနေပြည်တော်က တပ်မှူးကြီးကို
မြင်ယောင်ရမလိုလို။ တိုတိသပ်ရပ်ပုံကျလှသော ဆံပင်နှင့်
မပိန်မဝ၊ တောင့်တင်းဖြောင့်စင်းသော ကိုယ်မတ်မတ် အရပ်
မားမားကြောင့် ထိုသူမှာ ကြည့်လိုကောင်းလှပါဘိတကား။
ဖွန်းခက်ရင်းနှင့်ခပ်သွက်သွက်။ သို့သော် သပ်ရပ်စွာ ထမင်း
စားနေပုံမှာ လောကကြီးအလယ်ကောင်မှာ သူတစ်ဦးတည်း
ထိုင်နေသည့်နှယ်။ ဘေးကိုဂရုမပြု။

“ဒေါက်တာခွင်း၊ ဟောဒီသမီးက ရိုဆက်ပ်ရှင်မှာ
အသစ်ခန့် လိုက်တာ မကြာသေးဘူး၊ ဝန်ထမ်းသစ်ပဲ၊
ငဲ့တဲ့”

“အော်... အော်... ၊ ကျွန်တော်က ဒေါ်တင်ရွှေ
ဧည့်သည်လား၊ နော်အဲလာ ဧည့်သည်လားလို့”

ဤမျှသာပြောပြီး တစ်ချက်ပြူးယောင် လှမ်းကြည့်ကာ
ထမင်း ဆက်ငဲ့စားနေပြန်တော့သည်။ အင်းလေ ဆရာဝန်က

စားရေးမရာထူးမျိုးနဲ့ တစ်မိမိနားကလေးကို ရုတ်တရက် ဘယ်အရောင်ချင်မလဲ။ အရောင်လာရစေဖို့ကတော့ အနံ့ တာဝန် ဖြစ်သည်။ အနံ့သည် သူ့ကို လုံးဝဂရုတစိုက် မရှိသော ဆရာဝန်ကို မထင်မှတ်သော အပြုအမူတစ်ခုဖြင့် စတင်ထိုးနှက် တိုက်ခိုက်လိုက်ပါသည်။

အဘယ်သို့နည်းဆိုသော် စားလက်စထမင်းကို လက်စ သတ်၊ ခါးကိုမတ်ဆန်လှုပ်ရှားကာ စားပွဲအောက်မှ ရန်ပုံခွင်းရဲ့ ခြေထောက်ကို သူမရဲ့ ခြေထောက်နှင့် ခပ်ပြင်းပြင်းတစ်ချက် ကန်ပစ်လိုက်ခြင်းပါပဲ။

သူမ ခါးဆန်လှုပ်ရှားမှုကို အားလုံးမြင်သည်။ အောက် ဖက်မှ ခြေထောက်ချင်း ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်မှုကိုလဲ အားလုံးသိသည်။ လျှပ်တပျက်အတွင်း ဆရာဝန်လုပ်သူမှာ တအံ့တဩ ဆတ်ကနဲ ကြည့်ကာ နော်အဲလာတို့ ဒေါ်တင် ရွှေတို့မှာလဲ ပါးစပ်အဟောင်းသား အားတုံ့အားနာ ဖြစ်သွား ကြသည်။

ရန်ပုံခွင်းနှင့် မျက်ဝန်းချင်း ဖြတ်ကနဲဆုံလျှင် အနံ့က မျက်လုံး ကို ဝိုင်းကာ...
“ကန်တော့ အစ်ကို”

လက်ဝါးလေးနှစ်ဖက် လက်အုပ်ချိုကာ အင်မတန်မှ အားနာထိတ် လန့်သွားပုံနှင့် တောင်းပန်လိုက်ပါသည်။ ဒေါက်တာတို့ ဆရာတို့လဲ လုံးဝမခေါ်ပါ။ အံ့အားတသင့် ဖြစ်သွားကြသူ တစ်သိုက်သည် “အစ်ကို” ဟူသော အသုံး အနှုန်းကြောင့် ထပ်မံအငိုက်မိကာ ကြောင် ငေးငေးကြီးတွေ ဖြစ်သွားကြသည်။ နော်အဲလာနှင့် ဒေါ်တင်ရွှေ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စွေစောင်းကြည့်မိချိန်ထိ ရန်ပုံခွင်းမှာ အငိုက် မိတုန်း။

ခြေချင်းတိုက်မိသည် မထင်ရလောက်အောင် ပြင်းထန် သည့် ကန်ချက်ကြောင့် သူ့ညှိတကျည်း ခုထိနာကျင် ကျန်ရစ်သလို နောက်ပေါက် စာရေးမ ချွတ်က ရာရာစစ သူ့ကို ဒေါက်တာတွေ ဆရာတွေ မခေါ်ဘဲ အစ်ကိုဟု ခေါ်တာ ခံလိုက်ရသဖြင့် အလေးစား အရှိသော တန်လှသည်ဟု ထင်ကာ ရင်ထဲခုခုနှင့် စူးစူးပင် ဆက်ကြည့်နေမိဆဲ။

“မတော်လို့ပါ အစ်ကိုရယ်၊ အနံ့ တောင်းပန်ပါတယ်”
နောက်တစ်ခွန်း လာပြန်ပြီ အစ်ကိုတဲ့။ စိတ်ထဲ မနှစ်မြို့သော်လည်း “အစ်ကိုလို့ မခေါ်နဲ့ ဒေါက်တာလို့ ခေါ်ပါ” ဟု ပြောဖို့ရာကျတော့ ရေးကြီးခွင်ကျယ် ကြီးတောင့် ကြီးကျယ် နိုင်လှပြန်သည်။ ကံကွာ... ဘာပဲခေါ်ခေါ်လေ။

ဆက်လက် ပတ်သက်ရမည့်သူတွေကျလို့။ နောင်မဆုံးဆည်းလျှင် သူမ လာပြီး အရောဝင်စရာမရှိ။ တော့ တော့တော့ နေကြမည် ဖြစ်သော်လည်း ခုလို အနီးကပ် မဆုံးဆည်းဖို့တော့ လိုသည်။

ရန်ပုံခွင်းက ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ရုံဆတ်ပြီး ထမင်းကို လက်စသတ်သည်။ ဆက်စားလိုစိတ် မရှိတော့။ ရင်ထဲမှာ ခုနေသည်။ ဒီကောင်မလေး ခြေထောက်ကို မတော်တဆလို ကိုမထင်။ မတော်တဆ ထိဖို့ရှိလျှင် သူမနှင့် ရန်ပုံခွင်းက မျက်နှာချင်းဆိုင်မို့ သူမရဲ့ ခြေပျား ထိပ်ဦး ခြေချောင်းတို့နှင့်သာ ထိရမည်ဖြစ်သည်။

အခုထိပုံက ခြေဖဝါးစောင်းနှင့် အသားလွတ်ကြီး ဆောင့်ကန်လိုက် သလိုထိတာ။ တမျိုးတမည်ထင်ဖို့ရာကလဲ သူမနှင့် ခုမှ ပထမဆုံး တစ်ကြိမ် စတင်မြင်ဖူးတာဖြစ်လျက် ဘာမှရန်ညှိုးမရှိလောက်။ သူမအနေနှင့်လဲ အကြောင်းမဲ့ သက်သက် ရိုင်းပျဇော်ကားစရာ အကြောင်းမရှိ။ ထိုအခါ ဘယ်သူ့ကို ဒေါကန်ရမည် မသိတော့ဘဲ တစ်ယောက်ထဲ ရင်ထဲကြိတ်ကာ ဒေါသတွေတော့ တဖွားဖွားထွက်နေ ရင်း နိုးလှိုးစုလှ ဖြစ်နေရခြင်းပါ။

“ဒေါက်တာခွင်း တော်ပြီလား”

“တော်ပြီစစ်စတာ”

“ထမင်းလဲ မကုန်သေးဘူး”

“ကျွန်တော် အဆာလွန်သွားတယ် ထင်ပါတယ်”

ပြေပြေလည်လည်ပဲ ပြောလိုက်ရင်း ထိုင်ရာမှထရပ် လိုက်သည်။ ပိုက်ဆံကို တစ်ပတ်တစ်ခါမှ ပေါင်းရှင်းမြဲဖို့ စစ်စတာကြီးနှင့် ဒေါ်တင်ရွှေကို နှုတ်ဆက်သလိုကြည့်ကာ ဟိုကောင်မလေးကိုတော့ တစ်ချက်မှမကြည့်ဘဲ ထွက်ခဲ့ပါ တော့သည်။

“အနံရယ်၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရတယ်၊ ဆရာဝန်ခြေထောက် သွားကန်မိ ရတယ်လို့”

အတန်ငယ် ရင်းနှီးနေပြီဖြစ်သော ဒေါ်တင်ရွှေက မာန်မဲ သည်။

“ဒေါက်တာခွင်း စိတ်ခုသွားတာ အမှန်ပဲဟေ့၊ မျက်နှာမူန်သွား တယ်ဟဲ့”

စစ်စတာကြီးကလဲ ထောက်ခံပြည့်စွက်သည်။ ဒီတော့လဲ ဒေါ်တင်ရွှေမှာ သူ့လက်အောက်က ဝန်ထမ်းမလေးဆို အလိုလိုဖေးမ နှစ်သိမ့်မိပြန်သည်။

“ဒါပေမယ့် ကိုယ်က မတော်လို့ပဲဟာ၊ တောင်းလဲ တောင်းပန် လိုက်သားပဲ၊ လက်အုပ်တောင်ချိုလိုက်သေး၊ မကြောက်နေပါနဲ့ သမီးရယ်၊ ပြီးတာပြီးပေါ့”

အနံ့က ကြိတ်ပြုံးနေမိပါသည်။

မတော်လို့မှ မဟုတ်တာ။ တမင်ပဲဥစ္စာ။ သူ့အနံ့ကို သတိပြုမိ လာရစေမယ်၊ မှတ်မှတ်သားသား ရှိလာရစေ မယ်လေ။ လူတစ်ယောက် ကိုယ့်အပေါ် ချစ်လဲမချစ် မုန်းလဲမမုန်း ဘယ်လိုမှမနေ လျစ်လျူ။ ခံစားချက်မျိုး ထားနေခြင်းထက် ကိုယ့်အပေါ် မုန်းသွားတာက (သို့မဟုတ်) စိတ်ဆိုးသွားတာက အမှတ်ထင်ထင် ဖြစ်နေတတ်စေသည် မဟုတ်လား။

* * *

ဆေးရုံရှိ ရှိရှိသမျှ ဝန်ထမ်းအားလုံး ဆရာဝန်ကြီးကအစ အောက်ခြေသိမ်းအဆုံး တစ်ပတ်စာတာဝန်ဇယားကို စနေနေ့ တိုင်း ဘုတ်မှာကပ်ထားစေပြီး အနံ့သည် တစ်ပတ်ပြီးတစ်ပတ် နေ့ရက် တစ်ရက်ကို မျှော်လင့်စောင့်စားလျက် ဘုတ်ကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ ပတ်ရမိ။ ဒီတစ်ပတ်မှာတော့ ဆုတောင်း မျှော်လင့်ခြင်း ပြည့်လေပြီ။

အဲဒီစနေညကထဲက အနံ့နှင့် ခင်မင်နေပြီဖြစ်သော ကိုဖိုးလထံ ဖုန်းဆက်လျက် အကူအညီ တောင်းသည်။

လာမည့်ကြာသပတေးနေ့မှာ အရေးကြီးကိစ္စတစ်ခု ရှိသဖြင့် အနံ့ကို ညနေမှာ ဆေးရုံက ကြိုပေးဖို့။ ကိုဖိုးလသည် သဘောကောင်းလှသည့်အပြင် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တုန်း အားကလဲအားလပ်နေ အနံ့ကိစ္စမို့လဲ ကူညီလိုစိတ်က ထက်သန် နေသောအခါ မဆိုင်းမတွ ခေါင်းညိတ်ပါသည်။ ကိုဖိုးလထံမှ အဆင်မပြေလျှင် အနံ့က တစ်ခြားမှာကားရှာ စိစဉ်မှာပင်။ အနံ့သည် ဖြစ်ချင်တာတစ်ခုအတွက် ဘာကိုမှလဲ မကြောက်မရှက် ဖြစ်နေသည်။

“ကိုဖိုးလ၊ အနံ့ကို ဆလွန်းကားနဲ့ လာကြိုပေးနော်” ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ဟတောင်းဆိုခဲ့သည်။

ကိုဖိုးလမှာ အံ့အားသင့်လျက်...

“ဆလွန်းအဖြူက အားမလား တောင်းအောင်က အား မလား မသိဘူး အနံ့ရဲ့”

“တကယ်လို့လေ အဲဒီနေ့ တောင်းအောင်ပဲ အားနိုင် တယ်ဆိုရင် အနံ့ အကူအညီတောင်းတာကို မေ့လိုက် တော့”

“ဟာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ကားအဖြူနဲ့ ကြိုစေချင်လို့ပါ”

ကိုဖိုးလမှာ အနံ့တစ်ယောက် ကားကောင်းနှင့် ရှိုးပြချင်သည် ထင်ရလောက်အောင်ကလဲ ကားနှစ်စီး တန်ဖိုးက ခုနစ်သိန်းဝန်းကျင် တူတူလောက်ပင်။

“အနံ့ဆိုလိုတာက ကားအဖြူနဲ့ ကြိုကိုကြိုမှဖြစ်မှာ ဒီလိုလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဖြင့်လဲ ရပါတယ်၊ ဖေဖေကို ကြိုပြောထားမှာပေါ့၊ အဲဒီနေ့ကျ သုံးစရာရှိတာ ဘာမဆို တောင်းအောင်ပဲသုံးလို့”

“အဆင်ပြေပါ့မလား၊ မပြေရင်လဲ အနံ့က တခြားကား ဆလွန်းအဖြူတစ်စီး သွားငှားမှာ”

“ပြေပါတယ်ဗျာ၊ အနံ့က ဆေးရုံကအပြန် မင်္ဂလာဆောင် သွားမှာလား”

“ဘာမင်္ဂလာဆောင်မှ မရှိပါဘူး၊ ဘယ်သူမှ မဖိတ်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သိဘူးလေ၊ အနံ့က”

“ဟင့်အင်း... အနံ့ကို ဆေးရုံမှာလာကြို၊ အဆောင်ကို ပို့ပေး၊ ဒါပါပဲ”

ကိုဖိုးလသည် ခေါင်းရွပ်ထွေးစွာ ဖုန်းချလိုက်ရပုံ ပေါ်ပါသည်။ အနံ့ကလဲ ဒီထက်ပိုပြီး ဘာမှမရှင်းပါ။ ဒီကိစ္စ

ကလေးကိုပဲ နောက်နေ့တနင်္ဂနွေမှာ တစ်ကြိမ်၊ တနင်္လာမှာ တစ်ကြိမ်၊ အင်္ဂါမှာတစ်ကြိမ် ဆက်တိုက် ဖုန်းဆက်သတိပေး ပြန်သည်။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာတော့ တစ်မျိုးတိုးလာသည်။

“ကိုဖိုးလ နက်ဖြန်လာကြိုရင်... သိလား၊ သေသေချာချာ မှတ်နော်”

“ပြောပါဗျာ၊ မှတ်ပါတယ်”

အနံ့သည် ကိုဖိုးလကို အစ်ကိုတစ်ယောက်နယ် မိသားစု နယ် ရဲတင်းရင်းနှီးကာ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း အဖြစ်လွန်နေသလား၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် မသိပါ။ အနံ့ကတော့ စိတ်ထဲပေါ်သလိုပင် အရာရာကို ပြောဆိုလိုက်ရမှပဲ။

“ဝင်းထဲဝင်ပြီး ကုန်းပေါ်တက်လာရင် ညာဘက်ကွေ့တဲ့ လမ်းရှိတယ်၊ အဲဒီကိုကွေ့ရင် တွေ့တဲ့ပေါ်တီကို အလွန်မှာ ဆရာဝန်ကားများသာ ရပ်ရန်ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်နီလေး ချထားတာ တွေ့ရမယ်”

“ဒီအထိ ရှင်းပါတယ်”

“နေရာလေးက ဘာမှမကျယ်ဘူး၊ အဲဒီထဲမှာ ဝင်ရပ် နေပါ”

“ဟင်... ဆရာဝန်ကားများသာ ရပ်ရန်ဆိုတဲ့နေရာမှာ ကျုပ်က ရပ်ရမယ်”

“အင်း”

“ကျုပ်ကားက ဆရာဝန်ကားမှ မဟုတ်တာ၊ လာဖယ်ခိုင်း
နေရင် အရှက်ကွဲနေပါ့မယ်”

“မဖယ်ခိုင်းပါဘူး၊ စိတ်ချပါ၊ ခဏပဲရပ်ရမှာ၊ တနေကုန်
ရပ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့ အနံ့လဲဆေးရုံဝန်ထမ်းပဲ”

“ဒါပေမယ့် ဆရာဝန်မှ မဟုတ်တာ”

“ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ်၊ ကိုဖိုးလနော်၊ အနံ့ကိစ္စက
ပြောတဲ့အတိုင်း အတိအကျ လုပ်မှရမှာ”

“အန္တရာယ်တွေ ဘာတွေရှိလား”

“ဪ... ဘာလို့ရှိရမှာလဲ၊ မရှိပါဘူး၊ ကိုဖိုးလ အဲဒီ
နေရာမှာသာ ကားရပ်လိုက်၊ လေးနာရီ နှစ်ဆယ်အတိမှာ
ရောက်၊ အနံ့ ဆယ်မိနစ်အတွင်း ထွက်လာမယ်၊
အစောကြီးလာရင် အကြာကြီးရပ်နေရမယ်”

“ဘာတွေမှန်းလဲ မသိပါဘူး၊ သူ့ဟာက အချိန်ကိုက်စွဲ
ကွဲမှာ ကျနေတာပဲ၊ ကဲ...ပြော...ပြော...ပြော...”

“ဒါပဲ၊ ပြီးပြီလေ၊ အနံ့ ကိုဖိုးလကားပေါ်တက်လိုက်ရင်
မောင်းထွက်ခဲ့ရုံပဲ”

“ရှေ့နားမှာ သိပ်တင်းကြပ် တိကျပြီး နောက်တော့
အဖျားရှူးသွားပါလား”

“နောက်မနေနဲ့ ကိုဖိုးလရဲ့၊ အရေးကြီးတယ်”

“ခင်ဗျားပြောသမျှထဲမှာ အရေးကြီးတာလဲ ဘာမှမတွေ့
ဘူး၊ အိမ်ပြန်ပို့ဖို့လေးကိုပဲ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် စီစဉ်
နေလိုက်တာ”

အနံ့က မဖြေရှင်းပဲ ပြုံးနေလိုက်ပါသည်။ အနံ့မှာ
ဒေါက်တာရန်ပုံခွင်းတည်းဟူသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို
ပြောချင်သော စကားတစ်ခွန်းပြောခွင့်ရဖို့ ရက်တွေအလီလီ
စောင့်လိုက်ရတာ။ ဒီတစ်ရက်မှာမှ ဒေါက်တာရန်ပုံခွင်းနှင့်
စားရေးမလေးငှဲတို့ ရုံးဆင်းချိန် တစ်ထပ်ထဲ လာတူနေပါ
သည်။ ဒါမျိုးက တစ်လမှာတစ်ကြိမ်လောက် ရှားပါးစွာ
တိုက်ဆိုင်ဆုံရတာမို့ အနံ့အတွက် အရေးကြီးသည်။

သူ့ဆေးရုံရောက်လာလျှင် အနံ့တို့ လူနာလက်ခံ မှတ်တမ်း
ရေး၊ ငွေရှင်းစသည်တို့ လုပ်ကိုင်နေရာ ကောင်တာကလေး
ရှေ့မှ ဖြတ်ကာ ဝင်သွားရပါလျက် တစ်ချက်မှ လှည့်မကြည့်။
သူပြန်လျှင် ဟိုအဝေး စင်္ကြံရှည်တစ်လျှောက် အဝေးကြီးက
သူ့လျှောက်လာနေကထဲက အနံ့တို့ ကောင်တာနှင့် တည့်နေ
ပါသည်။

စင်္ကြံ ကျဉ်းကျဉ်း ရှည်ရှည်ကလေးမှ အနံ့တို့ ကောင်တာ
ဘက်ကို မျက်နှာမူလျှောက်လာရတာမို့ သူ့အောက်ငဲ့ကြည့်

လျှောက်လျှင် လျှောက်။ မဟုတ်လျှင်တော့ အနံတို့ ရှေ့ဖက်
တည့်တည့်ကိုကြည့်လျှောက်။ ဒါပဲရှိသည်။ ဖြတ်ကနဲ
ရှေ့ဖက်ကြည့်မိပြီးလျှင် ချက်ချင်းကြမ်းပေါ် မျက်စေ့လှေ့
ပစ်ကာ နီးလာလေလေ မကြည့်လေလေ။ တမင်တကာ
ရှောင်လွှဲပြီးမှ ဆေးရုံအပြင်ဖက် ထွတ်သွားတော့သည်။

ဒါကို အနံ အသဲယားလှသည်။

နာစလည်းမဟုတ်တာမို့ သူ့နှင့်ထိတွေ့ဆက်ဆံခွင့်မရှိပါ။
မြင်သာမြင်ရပြီး ဘာအသိအမှတ်မှ အပြုမခံရသော အနံ၊
ဉာဏ်ဆင်ကူမှပဲ ဖြစ်တော့မည်မဟုတ်လား။ ထိုညနေတွင်
အနံသည် ညနေ ၇ နာရီလောက်ခန့် အနံလူစား မမညွန့်ကို
စောစောလာဖို့ တောင်းပန်ကာ ပျော်ရည်တစ်ပုလင်း လာဘ်
ထိုးပြီးသား။ မမညွန့်က သုံးနာရီခွဲကတည်းက ရောက်
လာသည်။

ကောင်တာမှာပဲ ထိုင်နေသည်မို့ အနံ လက်မှတ်ကို
နာရီနည်းနည်းနောက်ဆုတ်ရေးကာ ထိုးပြီးလျှင် ပြန်လို့ရပြီ။
သို့သော် မပြန်သေးပါ။ စင်္ကြံရှည်တစ်လျှောက်ကို မျှော်နေ
သည်။ သုံးနာရီခွဲပြီးကတည်းက မျှော်နေသည်မှာ လည်ပင်း
ရေတကောင်းဖြစ်နေပါပြီ။ သို့သော် လေးနာရီခွဲ ပတ်ဝန်း
ကျင်မှာ စောလည်း သုံးလေးမိနစ်၊ နောက်ကျလည်း သုံး

လေးမိနစ်သာ ကွာပြီး ပြန်တတ်သော ဒေါက်တာရန်ပုံခွင်းက
နီနေလဲပဲ လေးနာရီခွဲဖို့ ငါးမိနစ်ကျမှ စင်္ကြံတစ်ဖက်တိပ်မှ
ပေါ်လာပါတော့သည်။

ကိုဖိုးလရဲ့ကား ရောက်လာတာကို အနံမြင်ပြီးပြီ။
အနံမှာသလို ရပ်နေသည်။ ပိုပြီး အဆင်ပြေသည်မှာ
ဒေါက်တာခွင်းရဲ့ကားနဲ့ တစ်ကားကျော်ပဲ ကွာသည်။
ကိုဖိုးလကို တကူးတက မှာထားရသော ဆန်နီဆူပါဆလွန်း
အဖြူကလေးသည် ဒေါက်တာခွင်းရဲ့ ကားနှင့် မော်ဒယ်လ်တူ
အရောင်တူသည့်အပြင် "အ" အက္ခရာပါ တူလိုက်သေးသည်။

ဒေါက်တာခွင်း လာနေခိုက်ပင် အနံ အားလုံးသိမ်းဆည်း
ကောက်ယူကာ အသည်။ ဒေါက်တာခွင်းဖက် လုံးဝမကြည့်။
ကြည့်ဖို့လဲမလို။ သူ့ရဲ့ ဒေါက်တာမာတင်တံဆိပ် ရူးဖိနပ်သံက
ဆေးရုံရှိ ဟပ်ပြား ရူးဖိနပ်ခွာသံများနှင့် တမူကွဲပါသည်။
တစ်ဒေါက်ဒေါက် စည်းချက်မှန်စွာ နီးကပ်ပီသလာသည်မှာ
နေရာကို ခန့်မှန်းနိုင်လောက်သည်။

အနံမျက်လုံးထောင့်ကလေးက သူသံတံခါးဝမှ ထွက်စွာ
တာ မြင်လျှင် အားလုံးကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ခပ်မှန်မှန် လျှောက်
ထွက်လာခဲ့၏။ အနံက ပေါ်တီကိုအောက်ရောက် သွားကို
ကားတံခါးဖွင့်၊ သူဝင်ထိုင်ကာ နောက်ဝန်းထဲ သူ့ရဲ့

အိတ်ကလေးနှင့် သွေးဖိအားတိုင်းဘူးကလေး လှမ်းထည့်
နေခိုက်မှာပင် အနံ့ ထိုကားနား ရောက်လာပါသည်။

ကိုဖိုးလကားက ရှေ့တစ်ကားကျော်မှာ။

အနံ့ကို ဒေါက်တာခွင်း မမြင်နိုင်ပါ။ ယှဉ်ရပ်ထားသော
ကား ချင်း ကွယ်နေတာမို့ တစ်ဝက်တစ်ပိုင်းသာ မြင်နိုင်သည်။
အနံ့သည် ရင်တဒိတ်ဒိတ်နှင့် လက်ဖျားအေးလာသော်လဲ
တစ်ကြော့နံ့မျှပင် မတွေ့ဝေပါ။ သူ့ကားနံ့အေးဝင်ကာ ကားရှေ့
ခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လျက် ဖုန်းကနဲပစ်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့်
တဆက်ထဲ-

“သွားစရာရှိပါတယ် စောစောလာပါဆိုတာကို နင်
ဘယ်လို လုပ်ပြန်တာလဲဟင်”

ဝါကျလဲဆုံး အချိန်ကို က်မှောက်ကျလိုက်သော
ခြင်းတောင်းလေးက ခြေနင်းကြမ်းပြင်ပေါ် ထမင်းဘူးရော
လက်သုတ်ပုဝါရော၊ ရေသန့်ဘူးရော၊ ဇွန်းခက်ရင်း၊ ဘာဘာ
ညာညာ အားလုံးကို ဝရုန်းသုန်းကား သွန်ချသည်။ တစ်ချက်မှ
ဘေးဖက်လှည့်မကြည့်ဘဲ ခြင်းကိုသာနဲ့ ဆွဲကောက်
ထည့်ရင်...။

“တောက်... ငါ့စိတ်ကို စမ်းနေတာလားဟင်၊ ငါ့
ကျင့်ကြောင်း သိသွားမယ်”

လုံးဝ မော်မကြည့်ပဲ အသံကိုပင် မြင့်အော်လိုက်သေးသည်။
ရုတ်တရက် ကားထဲရောက်လာကာ ဖြောင်းဆန်အောင်
တစ်ယောက်ထဲ ရှုပ်နေသော ဟိုနေ့က စာရေးမကို တအံ့
တဩကြီး မှင်သက်ငဲ့ကြည့်နေမိရာမှ ဒေါက်တာခွင်း နဖူးကို
ခုံ့ပစ်မိသည်။ မကြည့်နိုင် မရှုနိုင် ရန်ထောင်နေလိုက်တာ။

“ဟိတ်”

ဝမ်းခေါင်းသံပါအောင် အော်ပစ်လိုက်သံကြောင့် အနံ့
ဟန်မဆောင်ပဲ တကယ်လန့်ကာ ဆတ်ကနဲတုန်သွားသည်။

“ဟင်”

“မင်း ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ ကားကိုလဲ သေချာ
ကြည့်အုံး၊ ဘာတွေမှန်းမသိ၊ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာပဲ”

တစ်လုံးချင်း ဆောင့်ပြောလိုက်သော ဟောက်သံမှာ
ဆူသံ၊ ကြိမ်းသံ၊ ဟောက်သံတကာတို့၌ အတော့်ကို စတိုင်ကျ
နားထောင် ကောင်းလှပေသည်။

“ဟင်... အစ်ကို”

“ဘာ အစ်ကိုလဲ”

ဒီအစ်ကိုခေါ်သံကြီးကို နားယားလှသဖြင့် ဆောင့်
အော်ပစ်လိုက်ပြီး မှ မှဲကနဲပျက်သွားသော မျက်နှာငယ်လေးကို

အားနည်းပါးမှာ ဖြစ်သွားရကာ ကျွတ်ကနဲ စုတ်သပ်ခေါင်းယမ်း လိုက်ရင်း...

"မင်း ကားမှားနေပြီ ဆိုတာတော့ ခုလောက်ရှိ သိပြီပေါ့" လေသံကို တစ်ဝက်ကျော် လျော့ချလိုက်ကာ ကျောင်း ဆရာ စာမေးပုံမျိုး ခပ်တည်တည်ကလေး မေးလိုက်မိ သည်။

"ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့... သိပါပြီရှင်"

"ဟဲ့... ဒါဖြင့် ဆင်း... ဆင်း..."

"ဟုတ်ကဲ့"

အနံ့သည် ကောက်လို့မပြီးသေးတာတွေ ဆက်ကောက် တုန်တုန်ရီရီနှင့် ပြန်ပြုတ်ကျတာတွေ ပြန်ကောက်။ နှစ်ခုပူး ကောက် လိုကောက်။ အကောက်သံသရာထဲက ဒီညနေ တွက်ဖို့ ရှိပုံမပေါ်သော မိန်းကလေးကို ဒေါက်တာခွင်း စိတ်ပျက်အံ့သြစွာ ကြည့်နေရင်း သက်ပြင်းချသည်။

"မင်း ဘာတွေ အသားလွတ် တုန်ရီနေတာလဲ"

"အစ်ကိုကို အား... အားနာ၊ ဟို... ကြောက်လို့ပါ"

"ဒုက္ခပါပဲ၊ ငါ့ကို ဘာလို့ကြောက်ရမှာလဲ၊ ငါက မင်းကို ဘာလုပ်နေလို့လဲ"

"ဟောက်... ဟောက်လို့"

"မင်းဖြစ်နေတာတွေကို အစကအဆုံး ပြန်ကြည့်အုံး၊ ငါ့ကိုလဲ ဘယ်သူမှန်းမသိ၊ လူမှားပြီး ငေါက်လိုက်သေး တယ်၊ မင်းကို ငါက သာကြောက်ရမှာ၊ ပထမတစ်ကြိမ် ကလဲ ဆောင့်ကန်ပြီးပြီနော်၊ အခုတစ်ခါလဲ ကားမှား တက်ပြီး လူမှားငေါက်ပြန်ပြီ၊ နောက်တစ်ကြိမ် ဘာညှင်းဆဲဦးမှာလဲ၊ ငါကကြောက်ရမှာ"

"ဟုတ်ကဲ့၊ အနံ့ နောက်မလုပ်တော့ပါဘူး၊ ဟိုလေ နောက် မဖြစ်စေရပါဘူး၊ အနံ့ကိုက နုံပါတယ်"

ညည်းညူနေသော သူမရဲ့ခြင်းထဲ ကြမ်းပေါ်ကျန်နေဆဲ လက် သုတ်ပုဝါကို ကူညီကုန်းကောက် ထဲပေးလိုက်သည်။ မဟုတ်ရင် သူ့ဟာသူ ကုန်းအကောက်မှာ ခြင်းကပြန်စောင်းပြီး လဲဦးမည်။

"မင်းနာမည်က ဘာ"

"အနံ့"

"ဟင်... ဘယ်လိုဟာကြီးလဲ၊ ဟိုနေ့က နော်အဲလာ ပြောတာ ဒီနာမည်ပဲလား"

"စစ်စတာပြောတာ ငုံပါ၊ အနံ့က ငယ်ငယ်က စကား မပီလို့ ဒီလိုပဲနှုတ်ကျိုးလာတာနဲ့ အခုပြင်ပြောလို့ မရတော့တာပါ"

“ရအောင်ပြင်မှပေါ့၊ နားထောင်လို့လဲ မကောင်း၊ အဓိပ္ပာယ်လဲ မကောင်း၊ ကဲ...ကဲ... ဟိုမှာ မင်းတော်ခါ ထင်တယ်”

အနဲ့ကို လှမ်းမြင်လိုက်ဟန်တူသော ကိုဖိုးလသည် ကားမှား တက်သွားပြီး တော်တော်နှင့် ပြန်ဆင်းမလာသဖြင့် သူက ဆင်းလာဟန်တူပါသည်။ ဒေါက်တာခွင်း ညွှန်ပြချိန် တွင် အနဲ့အဖြစ်ကို ရယ်ချင်လှသလို ပြုံးစပ်စပ်နှင့်-

“ကားက ဟိုမှာ”

သူ့ကားဖက် လက်ညှိုးညွှန်သည်။

“လာပြီ၊ လာပြီ”

အနဲ့ခြင်းကိုဆွဲကာ တံခါးဖွင့်ဆင်းရင်း ဒေါက်တာခွင်း မျက်လုံးထဲ စူးရဲတောက်ပစွာ စိုက်စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်ရင်းက-

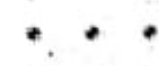
“တောင်းပန်ပါတယ် အစ်ကို”

ဆင်းသွားသော မိန်းကလေးကို ဒေါက်တာခွင်း မတော် တဆ လိုက်ကြည့်မိလျှက်သား။ ဆံပင်ထူကြီးတွေ ကျော လယ်အုပ်ပြီး အရပ်မြင့်မြင့် သွယ်လျားလျား။ လမ်းလျှောက် ပုံက ကျော့မတ်မနေဘဲ ဟိုယမ်းဒီယမ်း ဒယ်ဒယ်ပိုင်ပုံမျိုး။ ဆံပင်တွေတမင်လှုပ်အောင် လျှောက်တာများလားပဲ။ ပုခန်းက အိတ်က အကြီးကြီး။ လက်တစ် ဖက်ထဲမှာ ဖြင်း၊ မှောက်

လက်တစ်ဖက်ထဲမှာ ဂျာကင်ခပ်ပွပွကြီးကြီး တစ်ထည် တစ်တောင်ကွေး၌ ချိတ်ထားသည်။ ခေါင်းကို ငုံ့သလို စောင်းသလို ဆံပင်တွေ တစ်ဖက်ယမ်းကျအောင် ပြိုယိုင်ယိုင် လျှောက်သွားပုံမှာ ဆန်းတော့ဆန်းသား။

အကောင်းမှာတောင် ဒီလောက် ဒယ်ဒယ်ဒယ်ဆိုရင် မူးပြု လဲမှဖြင့် ဘယ်လိုများနေမယ့် မသိဘူးဟု ရယ်မဲ့မဲ့တွေးရင်း ကားကိုစက်နှိုး လိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးသား ကားပေါ်တက် မောင်းတွက်သွားတာကို စောင့်သည်။

ဟုတ်သား။ ကားချင်းက ချွတ်စွပ်ပဲကိုး။ ဆရာဝန် ကားနေရာလဲ လာရပ်ထားတာကိုး။ ထိုအခိုက်ကျမှပင် ရှေ့ရံနှစ်ခုအကြား ဟဲန်းဘရိတ်နေရာပေါ်မှာ တင်နေသည့် ဆာလ်ပင်မဲလေး တစ်ချောင်းကို ဒေါက်တာခွင်း မြင်သည်။

နိုက်ကယ်ကျက်ဆင်ရဲ့ ဘလက်ခံအင်ပိုက် သိချင်းကို ပါးစပ်မှ အော်ကျယ်အော်ကျယ်နှင့် စည်းဝါးမကျညည်းရင်း ထမင်းစားခန်းသို့ ဦးတည်လျှောက်ခဲ့သော ရန်ပုံခွင်းသည် ဧည့်ခန်းကို ဖြတ်ကျော်လာပြီးကာမှ ထမင်းစားခန်းဝ အရောက်တွင် စိတ်ထဲ မသိုးမသန့်ရှိကာ ဧည့်ခန်းဖက် ခြေလှမ်းဆုတ်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။

ဟင်...

လူတစ်ယောက် ရှိနေသည်တင်သော စိတ်ကြောင့် ပြန်ကြည့်လိုက်သော ရန်ပုံခွင်းသည် တကယ်ပဲ လူ တစ်ယောက် ရှိနေတာကို တွေ့ ရသောအခါ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြန်းကနဲ ပန်းဆိပ်ကပ်ဖြန်းလိုက်သလို အနီရင့်ရဲသွားရ၏။ သူသည် သိချင်းကို အချိုးမကျ ညည်းရင်း လူပါအချိုးမကျ ကွတတ ခူးဆတ်ကာ လျှောက်လာသေးသည် မဟုတ်လား။

"အော်"

မေးတစ်ချက်ဆတ်ကာ ရှက်ရဲသော မျက်နှာနှင့်ပင် ကောင်မလေးကို နှုတ်ဆက်ပြီးပြလိုက်ပါသည်။ ခါတိုင်းတော့ ပေပေနှင့် အတူရှိနေကျ။ ဒီနေ့ကျမှ သူလေးတစ်ယောက်ထဲ ထိုင်နေသည်။ မေမေက တော်ရုံတန်ရုံ ဧည့်သည်လာလို့ များတော့ အခန်းတွင်းမှ ရေးကြီးခွင်ကျယ်လှုပ်ပြီး ထွက်

(၄)

ညနှင့်မနက် ၂၄နာရီ ဂျူတီ ဆက်သွားသဖြင့် မနက် ၅နာရီခွဲ လောက် အိမ်ပြန်ရောက်လာပြီးသည်နှင့် ရန်ပုံခွင်း စားသောက် ရေမိုးချိုးပြီး ဆယ်နာရီလောက်ကစ အိပ်ပျော် သွားလိုက်သည်မှာ ညနေတော်တော်ကြီးစောင်းမှပဲ အိပ်ရာ နိုးလာသည်။

အိပ်ရေးဝဝနှင့် အိပ်ရာမှ နိုးလာရသဖြင့် ကြည့်လင် နေသော စိတ်နှင့် အခန်းထဲမှ ကက်ဆက်ကို ခပ်တိုးတိုးပွင့်ပြီး မျက်နှာသစ် သည်။ မျက်နှာကိုသုတ်ရင်း မွေးပွတဘက်ကြီး ပုခုံးတစ်ဖက် တစ်ချက်မှချလျက် အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းဖက် ထွက်လာသည်။

မလာတတ်သူပီပီ ထိုကောင်မလေးကိုလဲ တကူးတက ထွက်ဧည့်ခံနေလိမ့်မည် မဟုတ်။

ကောင်မလေးသည် ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးခေါင့်တွင် တစ်ယောက်ထဲ ငုတ်တုတ်။

“ဖေဖေရော”

တစ်ကြိမ်မှ မှတ်မှတ်မိမိ စကားမပြောဖူးသော်လဲ မျက်လုံးချင်း ဆုံဖူး၊ ပြုံးပြုံးစသဖြင့် စိတ်ထဲကတော့ တရင်းတနိုး ဖြစ်နေသဖြင့် သူလှမ်းမေးလိုက်ပါသည်။

“အန်ကယ်က ဒင်နာတစ်ခုရှိလို့ သွားနေပါတယ်၊ ကျွန်မလိုက်ဖို့ မလိုတာနဲ့ လိုက်မသွားတာပါ။ အလုပ်လုပ် စရာရှိလို့ ဒီမှာစောင့်ဖို့ အန်ကယ်မှာထားလို့ပါ”

သာယာငြိမ်းချမ်းသော အသံကလေးနှင့် ဖြေပုံမှာ နားသောတဆင်လို့ ကောင်းလှပါသည်။ ဒီမိန်းကလေးကို သူစိတ်ဝင်တစား ရှိမိတာ ကြာတောင်ကြာနေပါပြီ။ ကိုယ့်မှာ အချိန်ကမရှိ။ အကြောင်းက မတိုက်ဆိုင်လှ။ ဖေဖေ အတွင်း ရေးမှူးမလေးလဲ ဖြစ်နေသဖြင့် အလကားပဲတင်း ပရော့ ပရီမျိုးလဲ မလုပ်လို့။ ဒါကြောင့်ပဲ သူနှင့် မရင်းနှီးသေးပဲ ရှိနေသော်လည်း ထိုကောင်မလေးကို အိမ်မှာ မြင်တွေ့ရ သည့်နေ့ဝယ် သူစိတ်ထဲကြည့်နူးကျေနပ်နေတတ်ခဲ့သည်။

“ဒင်နာဆိုရင် ကြာမှာပေါ့၊ မိုးချုပ်မယ်ထင်တယ်”

“မိုးတော့မချုပ်ဘူးလို့ ပြောပါတယ်၊ အစောပိုင်းကလေးပဲ သွားလိုက်ပြီး မစားပဲပြန်ခဲ့မယ်လို့ အန်ကယ်ပြော ပါတယ်”

ရန်ပုံခွင်းသည် အမှတ်တမဲ့နှင့် ကောင်မလေးနှင့် မျက် စောင်း ထိုးလောက်က ဆိုဖာပေါ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုခေါ်လို့ရမလဲ”

“ကျွန်မနာမည် ဖဲပွင့်ပါ၊ ကြိုက်သလို ခေါ်လို့ရပါတယ်”

ရိုးရိုးကလေး ဖြေပုံမှာ ချစ်စဖွယ်။

“ကျွန်တော့်နာမည်ရော သိသလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မသိပါတယ်”

ရန်ပုံခွင်းက ခေါင်းဆတ်ရယ်မောလိုက်ရင်း...

“ခုမှပဲ မိတ်ဆက်ကြရသလို ဖြစ်နေပြီ၊ ကျွန်တော် မြင်လိုက်တိုင်း ဖေဖေနဲ့ ခင်ဗျားက တကုပ်ကုပ် အလုပ် ရှုပ်နေတော့ စကားပြောခွင့် မသာလို့ပါ”

ဒါဖြင့် ပြောတော့ပြောချင်စိတ် ရှိတဲ့သဘောပေါ့ဟု ဖဲပွင့်ရင် တခုန်ခုန်လေး တွေးနေမိပါသည်။

“ကျောင်းပြီးပြီလား”

ရန်ပုံခွင်းက စကားဆက်မပြတ်အောင်တစ်ခွန်းပြီးတစ်ခွန်း
မေးခွန်း ထုတ်သည်။ သူတကယ်လဲ သိချင်ပါသည်။ လှပ
ကျော့ရှင်းပြီး နုနယ် အိန္ဒြေရသော ဖဲပွင့်ကို သူ သဘောကျ
စိတ်လဲဝင်စားသည်။ သူ မြတ်နိုးနှစ်ခြိုက်လှသည်မှာ တင်ပါး
ကို ဖုံးအုပ်ကျော်လွန်ကျနေသည့် ဖြောင့်စင်းဝဲလွင် ဆံနွယ်
မျှင်တွေကိုပါ။

“ကျွန်မ အဝေးသင်တက်နေပါတယ်၊ တတိယနှစ်ပါ”
“အော်”

ဘာဆက်မေးရမည် မသိဘဲ နားထင်ကို လက်ညှိုးနှင့်
ကုတ်ကာ စဉ်းစားနေရင်း ကိုယ့်ကိုကိုယ် ရယ်ချင်ကာ
ပြုံးလိုက်မိသည်။ အပြုံးနှင့် ဖဲပွင့်ဆီကြည့်မိရာ သူမကလဲ
ပြုံးနေသည်။ သူ့စကားလာရော အဖွဲ့လာကျနေတာကို ပြုံးတာ
များလား။ သို့သော် ရန်ပုံခွင်း ရှက်မသွားပါ။ ပို၍ ပြုံး
လိုက်ရင်း...

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ညနေစာ ဘယ်စားရဦးမလဲ”

“ပြန်မှစားမှာပါ”

“ဟ...အခုပဲ ငါးနာရီထိုးနေပြီ၊ ဖေဖေက အလုပ်တွေ
အများကြီးရှိနေရင် ပြန်ချိန်ထိ ခိုက်က ဘယ်နေမလဲ၊
လာ ထမင်းစားကြမယ်”

ခေါ်ပုံရဲ့ ရင်းနှီးပိုင်နိုင်လွန်းပုံကြောင့် ဖဲပွင့်အံ့သြနေသည်။
“လာလေ... ထ”

ရန်ပုံခွင်းက ဦးစွာထရပ်လိုက်သည်။

“နေပါရှင်၊ ကျွန်မ အဆောင်ပြန်ရောက်မှ စားပါမယ်”

“အော်... ခင်ဗျားက အဆောင်မှာ နေတာကိုး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“လာပါဗျာ၊ ကျွန်တော်လဲ ထမင်းစားမလို့ ထွက်လာတာ၊
အတူတူစားလိုက်ပါ၊ ခင်ဗျားတစ်ယောက်၊ ဝင်စား
လိုက်လို့လဲ မလောက်မငှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျား အစား
ကြီးလို့ မလောက်ရင်လဲ ထပ်ချက်လိုက်တာပေါ့”

ဖဲပွင့်သည် ဒီနေ့မှပဲ စကားဟုတ်တိပတ်တိ ပြောဖူးပြီး
ဒီနေ့ပဲ ထမင်းစားခေါ်တာကို လက်ခံလိုက်ဖို့ တကယ်ပဲ
တွန့်နေပါသည်။ ငြင်းလွန်းပြန်လျှင်လဲရိုင်းပျရာကျမလား
တွေးရသည်။

“လာပါဖဲပွင့်၊ ရိုးရိုးသားသား ပြောရရင် ဖဲပွင့်ကို ကျွန်
တော် ခင်မင်ချင်ပါတယ်၊ ရင်းနှီးချင်ပါတယ်၊ ဟို
အရင်ကထဲက ဘယ်ကစပြီး မိတ်ဖွဲ့ရမလဲ စဉ်းစား
မရတာရယ်၊ ဖဲပွင့်က ဖေဖေနဲ့ အမြဲအလုပ်ရှုပ်နေပြီး
အလုပ်ပြီးတာနဲ့ ပြန်သွားတတ်တာရယ်၊ ရင်းနှီးခွင့်မရ
သေးဘဲ ဖြစ်နေ တာပါ”

ဖဲပွင့်သည်မျက်လုံးချင်း ဆုံဖူးရုံကတည်းက သူမစိတ်ဝင် တစ်စား စွဲလန်းနှစ်သက် အိပ်မက်မက်မိသူကို မဝဲမရဲ ရွန်းရွန်းကလေး ငေးမောနေသည်။ သူပြောနေတာတွေကိုပင် မယုံရဲသလို။

“ကျွန်တော် အလေးအနက်ပြောချင်တာက ကျောင်းသား ဘဝကလဲ စာနဲ့၊ ဆရာဝန်ဖြစ်တော့လဲ အလုပ်နဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေတဲ့ ကျွန်တော့်တသက်မှာ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ခုလိုတရင်းတနိုး ဖိတ်ခေါ်တာ ဒါ ပထမပါ။ စိတ်ထဲကကို ရင်းနှီးနေပြီး အကျွမ်းတဝင် ဆက်ဆံတာဟာလဲဒါပထမပါ။ အဲဒါကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ထမင်းအတူတူစားပါလို့ တောင်းဆို ပါတယ်”

ဖဲပွင့်သည် ငေးငေးကလေး ရှိနေမိရာမှ ထရပ်လိုက်ပါ တော့သည်။ ပြုံးမြဲသွားသော

ရန်ပုံခွင်းမျက်နှာမှာ အသည်းခိုက်ဖို့ ကောင်းလှပါ တော့သည်။

* * *

အခန်းထဲဝင်လာသော ဖဲပွင့်ကို အိပ်ချင်မူးတူး မျက်လုံး များပွင့်ကာ ကြည့်ရင်း အနံ့က...

“နောက်ကျလိုက်တာဖဲရယ်၊ တို့ဖြင့် စိတ်ပူရကောင်း မလား စဉ်းစားနေတာ”

ဖဲပွင့်က မြူးထူးစွာပြုံးရင်း...

“စိတ်ပူရင်ပူတယ်၊ မပူရင်လဲ မပူဘူးပေါ့၊ သူ့ကျမှ စိတ်ပူရ ကောင်းမလားရယ်လို့ပဲ”

“ဘော့စ်အိမ်ပါသွားရသလားထင်လို့ သိပ်လဲစိတ်မပူဘူး ပေါ့၊ ကြိုလဲမပြောသွားတော့ ပုလဲပူချင်သလိုလိုပေါ့”

“ဟုတ်တယ်ငဲ့၊ ဘော့စ်အိမ်မှာ အလုပ်များနေလို့ပါ”

အဘတ်လဲနေသော ဖဲပွင့်ကို ခေါင်းအုံးကြီးဖက်ကာ မျက်လုံးလေး မှေးမှေးနှင့် ကြည့်နေသော အနံ့က...

“ရင်ခုန်သံလေးနဲ့ရော တွေ့ခဲ့ရဲ့လား”

ဘာရယ်မဟုတ် နောက်ပြောင်လိုက်သည်။ ရှက်တတ် သိုသိပ်တတ်သော ဖဲပွင့်ကို အလေးစားစေချင်တာ သက်သက် ဖြစ်သော်လည်း ဖဲပွင့်ရှက်နိုးနှင့် ကြည့်နူးစွာ ပြုံးနေတာ မြင်လျှင် အနံ့ မျက်လုံးပင် နှဲနဲကျယ်လာကာ-

“ညည်းဘာဖြစ်လာတုန်း မရွေ့ပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့တုံး ငဲ့ရဲ့”

“ပြောစမ်းပါကွာ၊ လျှိုမနေနဲ့”

“ဘာကိုပြောရမှာလဲ ငုံ့ရယ်”

“ဘော့စ်သားနဲ့ ဒီနေ့ ဘာထူးခြားလဲ”

ဖဲပွင့်သည် ဘလောက်စံတစ်ထည်ကို ခေါင်းမှစွပ်ချ လိုက်ပြီး ရင်ခုန်မှုကို မဖုံးအုပ်နိုင်တော့သလို ရင်ပတ် ကလေးဒီရင်း...

“သူ... ဟိုကို အခု ပြန်လိုက်လို့တာ”

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ အစက ဒီရိုင်ဘာပို့တာ မဟုတ် လား”

“ဒီနေ့ ဒီရိုင်ဘာက ညနေစောစောကထဲက ခုင့်တောင်းပြီး ပြန်သွားတယ်၊ ဟိုဘာသာ တို့ပြန်ဖို့ပဲ၊ မှောင်နေပြီဆိုပြီး သူက ဇွတ်လိုက်ပို့မယ်လို့ သူ့အဖေကို ပြောလိုက်တယ်”

“အမယ်၊ ထူးခြားနေပါလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့ သူသိပ်ထူးခြားတာပဲ ငုံ့ရယ်၊ တို့ကို စကားတွေလဲ အများကြီး လာပြောတယ်၊ ညနေ စာ စားဖို့လဲ အတင်းပြောတယ်၊ ဒီညနေစာ သူနဲ့ နှစ်ယောက်ထဲ အတူတူစားခဲ့ရတယ်”

အနံ့သည် နှုတ်ခမ်းစုသွားရင်း...

“ဟိုမှာ သူများကဖြင့် သူ့ဖို့ ခေါက်ဆွဲကြော်ဝယ်ထား တယ်၊ ခါတိုင်းပြန်တာ နောက်ကျရင် ဆိုးတွေပိတ်ကုန်လို့

ဖဲပွင့် ပေါင်မုန့်လေး၊ ကိတ်မုန့်လေးပဲ စားရတတ်တယ် ဆိုပြီး ခုနဲလေးကပဲ ဆင်းဝယ်လိုက်တာ”

“ဟယ်... ငုံ့ရယ်၊ ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ”

ဖဲပွင့်သည် အနံ့နံ့နားလာကာ အနံ့ကို ဖြတ်ကနဲ ငုံ့မွှေးလိုက်သည်။

“မမွှေးနဲ့၊ ဘော့စ်ရဲ့သားကို သွားမွှေးချည်”

“ငုံ့နော်”

နှစ်ယောက်သား တခါခါရယ်ရင်း အနံ့ကလဲ လူးလဲ ထလိုက်သည်။

“ရှင်မစားရင် ကျုပ်ပဲစားပစ်မယ်”

“စားမှာပေါ့ နဲ့နဲ့တော့၊ တူတူစားမယ်လေ၊ ထမင်း စားတာလဲ ငါးနားရိုက်ထဲကပါ၊ ဘော့စ်က တို့ကို အိမ်ကြိုသွားခိုင်းထားပြီး သူက ခြောက်နားရိခွဲမှ ရောက် လာတယ်၊ အဲဒါကြောင့်လေ ဒီနေ့ သူနဲ့ စကားတွေ အများကြီး ပြောဖြစ်ခဲ့တယ်”

“ရင်တွေ ခုန်လာရတာပေါ့”

“တကယ်ပဲငုံ့ရယ်၊ တို့တကယ်ပဲ ရင်တွေခုန်လာတာ အရမ်းပဲ၊ တခါမှလဲ ဒီလောက် မပျော်ဖူးဘူး ငုံ့ရယ်၊ သူနဲ့စကားပြောရတာ စိတ်ချမ်းသာဖို့ ကောင်းလိုက် တာကွယ်”

အနံသည် ခေါက်ဆွဲကြော်ထုပ်ကိုဖြည့်ကာ ပန်းကန်ထဲ တဲမနေတော့ဘဲ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်အတိုင်းပင် ခက်ရင်းနှင့် ထိုးမွေ့ကော်စား လိုက်ရာမှ ဖဲပွင့်ကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ကြည့်သည်။

"ဖဲပွင့်... ဖဲပွင့်"

သံရှည်ဆွဲပြီးတော့လဲ ညည်းတွားလိုက်သေးသည်။

"ဒီလူ့ကို ဖဲပွင့် တော်တော်ကို ချစ်နေတာပဲ"

"တို့ မပြောတတ်တော့ဘူး ငုံရယ်၊ တို့ သိပ်ပျော်လာတာပဲ သိတယ်"

"မပြောတတ်ဘူး လုပ်မနေနဲ့၊ ရှင်မျက်နှာကို ကြည့် လိုက်ရင် ဘယ်လောက် ကြည့်နူးနှစ်သိမ့် ပီတိစိမ့်နေသလဲ သိသာပါတယ်၊ သူကလဲ စိတ်ဝင်စားမှုရှိတဲ့ သဘောပဲ၊

ရှင်တို့ကိစ္စ ပြေလည် ပြောပြပါစေ"

ဖဲပွင့်သည် ရှက်သလို ပြုံးလိုက်ရင်း...

"ငုံ့ကိစ္စရော"

"အနံ့မှာ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ"

"ငုံ့တို့ဆေးရုံက ဆရာဝန် တစ်ယောက်လေ"

"သူနဲ့ အနံ့က ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဖဲပွင့်တို့လိုမှ မဟုတ်တာ၊

အနံ့ဘာသာ ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ စိတ်ဝင်စားတာ၊ ဒါပေမယ့် ရှင်းရှင်းပြောရ ရင်တော့ သူနဲ့ အနံ့ လက်ထပ်ဖြစ်ရအောင် အနံ့ကြိုးစားနေတာ"

"ငုံ"

ဖဲပွင့်က အထိတ်တလန့် အော်လိုက်ရင်း...

"ဘာတွေလဲငုံ၊ ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ဘာတွေ လုပ်မလို့လဲ"

အနံ့က နှုတ်ခမ်းလေးကို မှဲလိုက်ရင်း...

"အန်တီလွင်၊ အနံ့အပေါ် ဘယ်လောက် နင်းခြေပိပြား ဖော်ကား နှိပ်စက်ခဲ့သလဲ ဖဲကို အနံ့ပြောဖူးတယ် မဟုတ်လား"

"အင်း၊ အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုလဲငုံ"

"အဲဒီအတွက် အန်တီလွင်ကို ကလဲ့စားချေဖို့အထိ နာအောင် လုပ်ဖို့လို့ပဲ အကြမ်းဖျဉ်း မှတ်ထားလိုက်ဦးဖဲ၊ ဖဲ တို့ကို အဲသလိုစိုးရိမ်သလို ကြည့်မနေနဲ့၊ ဘာမှလဲ မတားနဲ့၊ အန်တီလွင်ပြောသလို ပြောရရင် အနံ့ဟာ ပရော်ဘလမ်ချိုလ် (Problemchild) တဲ့၊ ပြဿနာကောင်ပေါ့၊ ပြဿနာကောင်ဖြစ်အောင် သူတို့ နိုင်ထက်စီးနင်း နှိပ်စက်ကလူ ပြုခဲ့ကြတာတွေအများကြီး၊

ဒါတွေကို ငုံ့ခံရင်း၊ ကြိတ်ခံရင်း၊ မြို့သိပ်ရင်း၊ အောင်အံ့
ရင်းနဲ့ ဖိနှိပ်မရအောင် အုံကြွလာရတော့တာပေါ့၊ ဖဲနဲ့
ဒီကိစ္စ ဘာမှမဆိုင်ဘူးနော်၊ ဖဲ တို့ကို မတားနဲ့၊ တား
ချင်ရင်... ”

အနံက လုံချည်စကလေးကို ဒူးဆစ်အထက်သို့ တစ်ချက်
ဆွဲလှန် လိုက်ရင်း....

“ဟောဒီ ဆေးလိပ်မီး တို့ခံရတဲ့ အနာရွတ်တွေပဲကြည့်၊
ဒါ ဦးလေးကို ပြန်တိုင်လိုရတဲ့ ဒဏ်ရာ၊ အနာရွတ်
မကျန်တဲ့ဒဏ်ရာတွေ တကိုယ်လုံးမှာ အများကြီး၊
ရင်ထဲမှာ နှလုံးသားထဲမှာဆိုရင် ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်
တွေဟာ ပျဉ်းမငုတ်တို ကဗျာထဲကလို “ပုထစ်ရွတ်တွ
ငှက်လင်းတသို့ အဖေးတက်လာ အိုင်းအမာ” ဖြစ်နေပြီ”
မျက်ရည်ဝဲလာသော အနံ့ကို မျက်လုံးဝိုင်းကြီးနှင့်
ကြည့်နေသော ဖဲပွင့်သည် အနံ့လုံချည်စကို ပြန်ဆွဲချကာ
ဖုံးအုပ်လိုက်ရင်း အသံ တုန်လေးနှင့်...

“ဖဲမတားပါဘူးငုံ့ရယ်၊ မတားပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငုံ့မှာ
အန္တရာယ် တော့ မဖြစ်ပါစေနဲ့ ငုံ့ရယ်”

“ဘာအန္တရာယ်မှ မဖြစ်စေရပါဘူး၊ အခက်အခဲရှိလဲ
ဘယ်သူ့ မျက်နှာမှ အနံ့မထောက်ဘူး၊ မရမကဖြစ်အောင်

လုပ်မယ်၊ သူလိုချင်တဲ့ အဖူးအညွန့် သားမက်ကောင်းဟာ
အနံ့လင် ဖြစ်လာရမယ်”

ဖဲပွင့်မှာ အနံ့ ဤမျှ ရိုင်းရိုင်းပြောလိုက်တာကို အံ့သြ
လှပါသည်။

“သူတို့ကို တခြားပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်း အနံ့
မလုပ်ပါဘူး၊ အနံ့ကို အနုတ်စုတ်ရုတ်စုတ်နဲ့ ရစေချင်ပြီး
သူ့သမီးကို ကောင်းပေ ညွန့်ပေ ရစေချင်တဲ့ မိန်းမကြီး
ပျတ်ပျတ်လူးအောင်ပါ၊ သူလိုချင်တဲ့ သားမက်ကို အနံ့
ရအောင်ယူမယ်”

“သူ့သမီးနဲ့ ကြိုက်နေတာလား”

“မကြိုက်ကြသေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မမမီးကြည့်ရတာ
ကြိုက်ပုံ ရပါတယ်၊ အနံ့တီလွင်က ပိုကြိုက်နေတာ၊ သူ
ခုလို သမီးရှင်ဖြစ်မနေဘဲ သူ့သာ အပျိုရွယ်လေးဆိုရင်
သူပဲယူမှာ”

“ငုံ့ရယ်၊ ပြောတော့မယ်”

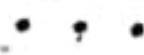
“ဟုတ်တယ်၊ အနံ့ ဒီထက်ယုတ်မာရင် သူ့သမီးကိုပါ
အနံ့နဲ့ သဘောတူတဲ့ အစုတ်အပြတ်ကောင်နဲ့ရအောင်
လုပ်ချင်သေးတယ်၊ ဒီလောက်တော့ အနံ့မယုတ်မာ
တော့ပါဘူး၊ မမမီးကလဲ တစ်ဝမ်းပဲ ကွဲသေးတာ၊

ပြီးတော့ မမမိုးက အနဲ့အပေါ် မဆိုးဘူး၊ မမမိုးကို အနဲ့
မမုန်းဘူး”

ဖဲပွင့်သည် သူကြည်နူးခဲ့တာလေးတွေပင် ပျောက်ပျက်
ကာ သက်ပြင်းချရင်း...

“ငဲ့ ဒီလူ့ကို ယူလိုက်ရင် အိမ်ထောင်ကျသွားတာကြီး
အပတ် တင်နေမှာပေါ့၊ အဲဒါကို စဉ်းစားပြီးပြီလား”
အနဲ့က လျှို့ဝှက်စွာပြုံးပါသည်။ ဆရာဝန်လေးရဲ့
အလိုမကျ မျက်နှာတင်းတင်းကြီးကို မြင်ယောင်ရင်း
ကုပ်ဖိုးနားရွက်ပျားနှင့် မျက်နှာတိုက် တူပူရှိန်မြဲလာသည်။
“စဉ်းစားပြီးပါပြီ။”

ခပ်တိုးတိုးပြေရင်း မှဲပြုံးနှင့် ခေါက်ဆွဲ ငဲ့စားနေလေသည်။

(၅)

ဒေါက်တာခွင်းသည် ကောင်တာဖက် မျက်လုံးဝေ
ကြည့်ရင်း ဆေးရုံတံခါးဝမှ ဝင်လာရာက မျက်မှောင်ကုတ်သွား
ရပြန်သည်။ ဟိုကောင်မလေး မရှိပြန်ပါ။ သူ့ကားပေါ်
မှားပြီးဝင်ထိုင်ခဲ့သည်မှာ လေးငါးရက်ပဲရှိနေပြီ။ သူ့အဝင်
အထွက်တိုင်းမှာ ကြည့်သည်။ တစ် ရက်မှမတွေ့။ ဂျူတီချင်းပဲ
လွဲလွဲနေသလား။ ကောင်မလေး တခြားပဲ လျှောက်သွား
နေသလား တွေးမရ။

တစ်ဆယ်တန်၊ နှစ်ဆယ်တန် ဘာလုပ်ကလေးဆိုလျှင်
သူ ရေးကြီးစွင်ကျယ်လုပ်ပြီး ပြန်ပေးဖို့ စိတ်ကူးမနေတော့ပါ။
ရဟာက ထောင်ချီပြီး တန်ဖိုးရှိသော ပါကားအမျိုးအစား

အမျိုးသမီးကို ဘာလုပ် အနက်ရောင်သွယ်သွယ်ကလေး ဖြစ်နေသဖြင့် ပျောက်ဆုံးသူအတွက်လဲ နှမြောစရာ ကောင်း သည်ဟု ယူဆကာ ပြန်ပေးဖို့ စီစဉ် ကြိုးစားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကောင်တာမှာ ပေးခဲ့ဖူးလဲ ဒေါက်တာခွင်း စိတ်မကူး။ ပစ္စည်းက တန်ဖိုးကြီးသဖြင့် လက်လွတ်စပယ် မပေးခဲ့လို။ ငန့်မလေးကို “မင်းဟာလား” မေးပြီးမှ ဟုတ်သည်ဆိုမှ ပေးရမည်။ ပေးခဲ့ပြီး သူ့ဆီ ပြန်မရောက်ဘဲ လက်ခံသူလက်ထဲ ပျောက်ပျက်သွားတာမျိုး၊ ဒါမှမဟုတ် မစွပ်စွဲစကောင်းသော်လဲ ယူထားလိုက်မှာမျိုး ဖြစ်မှာစိုးသည်။

ဒါကြောင့် မေးပြီးမှ ပေးလိုသည်။ မတွေ့တာက ခက်၏။

ဒေါက်တာခွင်းသည် ကောင်မလေးမရှိသော ကောင်တာမှ ဖြတ် ကျော်ကာ စကြိုလမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားတော့မည် ပြုပြီးမှ သက်ပြင်းချလျက် ပြန်လှည့်လာသည်။ ကောင်တာ မှာရပ်ရင်း...

“ဒေါ်တင်ရွှေ၊ ဟိုကောင်မလေး မလာဘူးလား”
ဒေါက်တာခွင်းစကားကြောင့် ဒေါ်တင်ရွှေက ခုံမြင့်မှာ ထိုင်နေရာက ဆင်းရပ်ရင်း...
“ဘယ်ကောင်မလေးလဲ ဒေါက်တာ”

“အနံဆိုတာ”

“အော် ...အနံရှိပါတယ်၊ ခုလေးတင် ဟိုဖက်ခဏ ထထွက်သွားတယ်”

ဒေါ်တင်ရွှေက ဟိုလှည့် ဒီလှည့်ကြည့်ရင်း ရှာသည်။ မတွေ့။ ခုတလော ဘာမပြောညာမပြော ဖြတ်ကနဲ ထထွက် သွားကာ ပျောက်သွားတတ်ပြီး ဆယ်မိနစ်လောက်ရှိမှ ပြန် ရောက်လာသော အနံကို အိမ်သာတွေ ဘာတွေသွားသည်ဟုပဲ ဒေါ်တင်ရွှေယူဆခဲ့သည်။ အခု ဒေါက်တာခွင်း လာမေးမှပဲ ဖြတ်ကနဲအသိတစ်ချက် လက်သွားတာက ဒေါက်တာခွင်း ရဲ့ကား ဝင်လာတာမြင်လျှင် ထထွက် သွားတတ်သည် ဆိုတာပါပဲ။

ဟုတ်ပါရဲ့။
တိုက်ဆိုင်လှသည်။
“ဘာပြောမလို့လဲ ဒေါက်တာ”
“အော်... ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ပါ၊ သူလာရင် ဆရာဝန် ခန့်ဖက် လွှတ်လိုက်ပါ”
“ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့”
ဆရာဝန်ရဲ့ ချောမောသန့်ပြန့်မှုကို ခိုးကြောင်ခိုးငှက် ငေးမောနေသော စာရေးမပေါက်စ နှစ်ယောက်သည် ဆရာဝန်

လှည့်ထွက်သွားသည်နှင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မျက်စပစ်ကာ...

"ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူးနော်၊ ဒေါက်တာခွင်း ပုံစံကတော့ ခပ် တင်းတင်းပဲ"

"ဟိုဟာမ ဘာတွေသွားရှုပ်ထားလဲမှ မသိတာ၊ ပုံစံကိုက ဂျစ်ကန်ကန် ဖရိုဖရဲနဲ့၊ ကြည့်လို့ကိုမရဘူး" အချင်းချင်း ပြောသံကို ဒေါ်တင်ရွှေက မနှစ်မြို့သလို ငဲ့ကြည့် ရင်း....

"ညည်းတို့ကလဲအေ အချင်းချင်းကို ဒီလိုပဲပြောရသလား"

"အမယ်လေး၊ အန်တိုဆရာဝန်က ပင်ခေါင်းစတာ၊ စာရေးမလောက်ကို အရေးလုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ စာရေးမကပဲ သွားအရေး လုပ်ပြီး ဇာတ်ရှုပ်တာနေမှာ"

"အနံ့လာလား၊ လာရင်ခဏလွတ်လိုက် ဆိုတာနဲ့ပဲ ဇာတ်ရှုပ် ရောလားအေ၊ ညည်းတို့ကလဲ"

"ခေတ်ကာလသမီးတွေကို အန်တို မမှီပါဘူး အန်တိုရဲ့"

"အေးပါ၊ ညည်းတို့ပဲမှီပါတယ်"

"ဘာတွေမှီတာလဲ အန်တို"

ဆံပင်တယမ်းယမ်းနှင့် ပြန်ရောက်လာသော အနံ့ကို မြင်လျှင် စာရေးမငယ်နှစ်ယောက်က သူတို့နှင့် မဆိုင်သလို နေနေ၏။ ဒေါ်တင်ရွှေကပဲ...

"ဒေါက်တာရန်ပုံခွင်း လာသွားတယ်၊ သမီးကို မေးတယ်၊ ပြန်လာရင် ဆရာဝန်ခန်းကို လွှတ်လိုက်တဲ့"

အနံ့မျက်ခုံး ပင့်လိုက်ကာ မရည်ရွယ်ဘဲ လက်ပျောက် တစ်ချက် တီးလိုက်မိသဖြင့် စာရေးမငယ်နှစ်ယောက် မျက်လုံးက ဒေါ်တင်ရွှေထံ- "ကဲ မပြောဘူးလား" မေးပုံ မျိုး အပြေးရောက်လာသည်။ ဒီအမူအရာကို ဒေါ်တင်ရွှေ ကိုယ်တိုင် မနှစ်မြို့လှဘဲ သက်ပြင်းတစ်ချက် သာချရင်း...

"ကဲ- သွားလိုက်အုံး"

"အနံ့ လုပ်လက်စမပြီးသေးလို့ ပြီးမှသွားမယ်အန်တို"

အနံ့က သူ့နေရာမှာ ဝင်ထိုင်ကာ ခေါင်းငုံ့အလုပ်များ နေတော့သဖြင့် ဒေါ်တင်ရွှေ ဘာမှထပ်မပြောတော့။ အနံ့ကတော့ ခဏနှင့်ပြီးမည့် အလုပ်ကို ဖိမ်ဆွဲအချိန်ဆွဲ လုပ်နေလိုက်သည်။ ဒီနေ့ ဆေးရုံဆင်းမည့် လူနာတွေအတွက် ဆေးရုံတက်စဉ် ကုန်ကျစရိတ်၊ ဆေးသုံးစွဲမှုများ၊ ပြေစာ ရေးနေသည်မှာ မပြီးစီးနိုင်။ ထမင်းစားချိန် နားနိုးမှ လက်စသတ်လိုက်သည်။

"အန်တို၊ အနံ့ ဒေါက်တာခွင်းဆီ ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်"

"အေး-အေး"

အနံ့သည် စကြိုအတိုင်း လျှောက်လာကာ လက်ဝဲဖက် သို့မဟုတ် ခြေမတ်ဘက်သို့ ဆရာဝန်များနားနေခန်း ရောက်လာခဲ့၏။

(စတုရန်းပုံ)

ဟိုဖက်မှာ ပွေးခန်းနှင့် ခွဲစိပ်ခန်း ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ရှိသည်။ ဆရာဝန်များ အခန်းဝရှိ ခန်းဆီး ဖြူဖြူပွေးပွေးကလေးသည် လေရှိန်နှင့် တဖြတ်ဖြတ် လူးခတ်နေသည်။

ခန်းဆီးစကြားမှ ချောင်းကြည့်လိုက်သော အနံ့သည် အခန်းထဲ၌ ဒေါက်တာခွင်း တစ်ယောက်ထဲ ရှိနေတာမြင်လျှင် သဘောကျသွားသလို ပြုံးလျှက် ခန်းဆီးစကို ဆွဲကိုင်ကာ ခေါင်းကလေးတစ်လုံးပဲ အတဲသွင်းပြုရင်း...

"အနံ့ရောက်ပြီ အစ်ကို"

ထိုအသံကြောင့် ဒေါက်တာခွင်း ကိုယ်နေဟန်ထား ပျက်ကာ စိတ်လဲတိုသွားရပါသည်။ ရိုးရိုးတန်းတန်း အသံ မပြုဘဲ ပြောပုံဆိုပုံက ဇာတ်ဟန်ပါပါ။ အစ်ကိုဆိုတာကိုလဲ တစ်သက်လုံး အရိုးစွဲသုံးသွား တော့မည့် ပုံပါလား။

"အော်၊ အင်း- ဝင်ခဲ"

လေသံခပ်တင်းတင်း။ အနံ့က အခန်းထဲ လှမ်းဝင် လိုက်သည်။

"ခါ မင်းဟာလား"

အနံ့က ဒေါက်တာခွင်းကိုင်ကာ တောင်ပြထားသော ဘောင်းပင် မဲမဲကလေးကို မျက်လုံးစိုင်းနှင့် ကြည့်ရင်း...

"အနံ့မှာ အသလို ဘောင်းပင်ပျိုးရှိတယ်"

(စတော့ဖာဝါယ)

"မင်းဟာ ဟုတ်လား မဟုတ်လား မေးနေတာလေ"

"အစ်ကို ဘယ်ကရတာလဲ"

ဒေါက်တာခွင်းသည် စိတ်တိုစွာ မျက်စုံ့ရှုံ့ရင်း...

"ငါမေးတာမဖြေဘဲ ဘာတွေပြန်မေးနေတာလဲ"

"အစ်ကိုဘယ်ကရတာလဲပြောမှ အနံ့ဟာ ဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင် သိမှာပေါ့၊ ဒီလိုဘောင်းပင်ပျိုး ဆင်တူတာနဲ့ပဲ အနံ့ဟာ ဟုတ်ရောလား"

ဒေါက်တာခွင်း မကျေမချမ်းနှင့်ပင်...

"ငါ့ကားပေါ်က၊ ဟိုတစ်နေ့က ကားထဲ မင်းမှာပြီး လာထိုင်တုံးက မင်းတိုကားထွက်သွားတော့ ဒီဘောင်းပင်ကို ဟဲန်းဘရိတ်နားမှာ တွေ့တာပဲ"

"အော်"

"မင်းဟာလား"

"မသိဘူးအစ်ကို၊ အနံ့ဘောင်းပင် ပျောက်မပျောက် အနံ့မသိ သေးဘူး"

"ကျွတ်"

ဒေါက်တာခွင်းသည် ဘောင်းပင်ကို စားပွဲပေါ်ခပ်ဆောင့် ဆောင့် ချလိုက်ကာ အနံ့ကို လက်ဟန်ပါပြုရင်း...

(စတော့ဖာဝါယ)

"ကဲ...သွားတော့၊ သွားတော့၊ မင်း ဘောလ်ပင် ပျောက်တယ်ဆိုရင် ဒီမှာလာယူ၊ မပျောက်လဲပြီးရော" ခေါင်းကိုငုံ့ကာ ပတ်လက်စ စာအုပ်လေးကို ဆက်ဖတ်နေလိုက် တော့သည်။

"အခု မသိနိုင်ဘူး အစ်ကို" စကားဆက်ရှည်နေပြန်တာမို့ ဒေါက်တာခွင်း မော့ကြည့်လိုက်သည်။

"ဒီလိုပါ၊ အဲဒီဘောလ်ပင် ထဲထားလေ့ရှိတဲ့ ပိုက်ဆံ အိတ်ကို ဒီနေ့ အနံ့ကိုင်မလာဘူး၊ အဲဒီပိုက်ဆံအိတ်က အိမ်မှာကျန်ခဲ့တယ်၊ အဲဒါကြောင့် အိမ်ပြန်ရောက်မှပဲ အဲဒီအိတ်ကို ပွင့်ကြည့်ပြီးရှာလို့ရမှာ အစ်ကို၊ ညနေကျမှ ပျောက်မပျောက် သိရမယ်"

"ပြီးရော၊ ပြီးရော" စိတ်ရှည်တော့ပုံ မရသော ဒေါက်တာခွင်းက ခေါင်းပြန်ငုံ့သွားသည်။ အနံ့သည် ဒေါက်တာခွင်းကို ပြုံးကြည့်ရင်း အခန်းပြင် ထွက်သွားတော့မလို့ ပြုံးပြီးမှ ပြန်ဝင်လာသည်။

"အစ်ကို ထမင်းသွားစားတော့မလား"

ဒေါက်တာခွင်း ပြန်မော့လာသည်။

မျက်လုံးများသည် စူးစူးတောက်ကာ အနံ့ကို အတိအလင်း အသေအချာ ခိုက်ကြည့်လျက်နေသည်။ ဒီကောင်မလေး

ဘာလာလုပ်နေတာလဲ၊ ဘာသဘောလဲ၊ ပရောပရိုဆန်ဆန် ဘာကြောင့် စကားဖောင်ဖွဲ့ချင်နေတာလဲ။ မျက်လုံးတွေကလဲ အရိပ်အယောင် တစ်မျိုးနှင့် အကြံအစည် တစ်စုံတရာ ပိုနေဟန်ပြသည်။ ဘာလဲ ဘာကောင်မလေးလဲ။

မလောက်လေးမလောက်စား ခုမှ အလုပ်ဝင်တာ တစ်လ လောက်ရှိမည့် မိန်းကလေးက ဆရာဝန်ကိုမှတက်ပြီး အဖွဲ့ကျသည်၊ ဒီလို လွယ်လွယ်ကလေးနဲ့ အားနာပါးနာ လက်ခံ ရရှိလား။

ဒေါက်တာခွင်းက မေးစေ့ကို လက်ညှိုးတစ်ချောင်းနှင့် ပွတ်ဆွဲကာ ကုလားထိုင်မှာ တစ်စောင်းမှီ ပုံစံမပျက်ဘဲ...

"အဲဒါ မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ"

ခပ်တင်းတင်းပဲ မေးချပစ်လိုက်သည်။ အရှက်ကွဲစမ်း ရယ်လို့။ သို့သော် အနံ့ဆိုသော မိန်းမငယ်က ရှက်မသွားပါ။ ကလေးတစ်ယောက်နယ် အားပါးတရ ပြုံးပြရင်း...

"မနက်က အနံ့ကင်တင်းမှာ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ထမင်းဆိုင်က အဘကိုမှာခဲ့တယ်၊ ဒေါက်တာခွင်းဖို့ ငါးသလောက်ခွဲကြော် သေချာချန်ထားပါလို့"

"ဒါကိုပဲ ငါမေးနေတာ၊ ဒါတွေနဲ့ မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ"

“ဆိုင်လို့ပါ၊ ဆိုင်လို့ပါလို့လဲ အနံ့က ပြောမနေပါဘူး၊
 ကိုယ်နဲ့ တစ်ဆေးရုံထဲက ငါးသလောက်ဥကြော် ကြိုက်တဲ့
 ဆရာဝန် တစ်ယောက်အတွက် ထမင်းဆိုင်မှာ ဟင်း
 ချန်ခိုင်းတဲ့ကိစ္စကို တကူးတက မဆိုင်ဘူး ဆိုင်တယ်
 သင်္ကာရှင်းနေရဦးမှလားအစ်ကို၊ ခင်မင်မှုနဲ့ ဆိုင်မှာ
 ငါးသလောက်ဥကြော် ကျန်တယ်ဆိုတာ ပြောပြတာပါ၊
 စား ချင်လဲ သွားစား၊ သွားမစားလဲနေပေါ့၊ ရှင်းရှင်းလေးပဲ၊
 အဲဒါပြောမိတဲ့အတွက် ဘယ်လောက်များ အပြစ်ကြီး
 သွားလို့ လူကိုဟောက်သလို ငေါက်သလို ပြောနေရ
 တာလဲ၊ အလကားနေ လူကို ဟောက်ဟောက်နေတာ
 ဘာသဘောလဲ၊ အစ်ကိုကို အနံ့က ဘာတွေများ ဖော်
 ကား ကျူးလွန်ထားမိသလဲ၊ ဆရာဝန်မို့လို့ မာနကြီး
 တာလား၊ ဒါဆိုရင်တော့ မတတ်နိုင်ဘူး၊ အနံ့က
 သဘောရိုးနဲ့ ခင်ခင်မင်မင် ဆက်ဆံနေတာကို အစ်ကိုက
 မလေးစားဘူး၊ အရေးမထားဘူးဆိုရင် အစ်ကိုမှာနေပြီ၊
 ခေါင်းလေးသုံးပြီး သေချာစဉ်းစားလိုက်ပါအုံး”
 ပြောပြီး ဧတိကနဲ့ လှည့်ထွက်သွားသော အနံ့ကျောပြင်ကို
 ဧဝေဧဝါကြည့်ကာ ဒေါက်တာခွင်း အူကြောင်ကြောင် ကျန်ခဲ့
 သည်။ ကြည့်စမ်း ခိုးခိုးဒေါက်ဒေါက် ငေါက်ငမ်း ရန်တွေ

သွားလိုက်တာ။ သူက “စတယ်” နှင့် ခပ်တင်းတင်း နေမလို့
 ဟာကို သူမက အထက်စီးက ပြောချင်တိုင်း ပြောသွား
 လိုက်တာ အရင်ဦးအောင်... ဟိတ်ဟန် ထုတ်မည့်သူပင်
 ဘာဆက်လုပ်ရမည် မသိတော့။

ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း...
 လက်စလတ်တော့ ဘာမဟုတ်တဲ့ငတိမက ငါ့ကို ရေရေ
 လည်လည် ချဲသွားတာ။ စားချင်သွားစား၊ သွားမစားလဲနေတဲ့။
 အလကားနေ ဟောက်နေတာ ဘာသဘောလဲတဲ့။ မှားနေ
 ပြီတဲ့။ ခေါင်းသုံးပြီး စဉ်းစားတဲ့။

သေစမ်း ရန်ပုံခွင်း။
 မင်းခပ်စင်းစင်းလေးလဲပြီး ကြိုသလို သေလိုက်စမ်း။
 သူမကပဲ လိုက်ပြီး မထိခလုတ် ထိခလုတ်လုပ်တာ။ ရန်ပုံ
 ခွင်းကသာ အပေါ်စီးရ ရမယ့်အစား။ သူမကပဲ တပြန်တစီး
 ဒေါသကြီးသွားပြန်တာ။ ဘယ်နှယ်ဟာမလေးပါလိမ့်။ အမြင်
 ကတ်ချင့်စပွယ် ရှိလှပါတကား။ ရန်ပုံခွင်း ကိုယ့်နဖူးကိုယ်
 ရိုက်ကာရိုက်ကာ မျက်စေ့ကြီးတင်းတင်း မှိတ်လျက် မကျေ
 မချမ်း ဒေါသဖြန်းဖြန်းထွက်ပြီး ကျန်ရစ်ရတော့သည်။
 ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ။ သူ့မှာ ဆရာဝန်ရင့်မ ကြီး
 ဖြစ်လျက် ဘယ်လိုများ လိုက်ရန်တွေ လို့ ရပါမည်တဲ့လဲ။

ယောက်ျားတန်မယ့် မိန်းကလေးနှင့်ပက်ပြိုင်ဖြစ်ရမှာ သိက္ခာ ကျလှသည်။ ဒါဖြင့် ငြိမ်လို့ပဲ ခံလိုက်တော့ပေါ့။ ဆရာဝန်သည် ဆရာဝန်သာ ဖြစ်တာမို့ သူမကို အလုပ်ပြုတ်ပစ်ဖို့လဲ အခွင့် အာဏာမရှိ။

ရှိဦးတော့-

ဘာကြောင့် အလုပ်ပြုတ်ချင်သလဲဆိုရင် သူ့ကို ရန်တွေ လို့ဟု ပြောရမည်။ ဘာဖြစ်လို့ရန်တွေ့ရတာလဲ။ ပြဿနာ အစအဆုံး ပြောစမ်းပါဆိုလျှင် ငါးသလောက်ခွဲကြော် ချန်ခိုင်းရာက- ဟာ မဖြစ်သေးပါဘူး။

ငုံ့သာခံလိုက်ပေတော့ ဒေါက်တာခွင်းရေ-

ဒေါက်တာခွင်းသည် တောက်တခတ်ခတ် အံတကြိတ် ကြိတ်နှင့် တစ်နေ့တာပတ်လုံး ဘာမှလုပ်လို့ကိုင်လို့ မပြောင့် တော့ပါ။ အတော် ဒေါသထွက်နေသည်။ မျက်နှာကြီး မှုန်ကုတ်ကာ နေသည်။ ဤသည်မှာ ဟိုတော်မကို တစ်ချိန်လုံး သတိတရရ ဖြစ်နေစေတော့သည်။

ညနေဖက် အိမ်ပြန်ရောက် အပြီးလဲ သူ့အခန်းအောင်း နေသည်။ ထမင်းပင် ကောင်းကောင်းမစားနိုင်။ ညဦး၌ အိပ်ဖော်မလေးက ဖုန်းလာပါသည်ဆိုကာ ကော့ဒ်လက်စဖုန်း ကလေး လာပေးသွားသဖြင့် ဖုန်းကိုနားထောင်ကာ-

"ရန်ပုံခွင်းပါ"

ပြောလိုက်သည်ဆိုလျှင် တစ်ဖက်မှ ရယ်သံစွက်သော မိန်းကလေးသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

"အစ်ကိုလား၊ အနံ့ပါ"

သူ ဘာမှမပြောနိုင်သေးဘဲရှိစဉ်-

"အနံ့ဘောလ်ပင် ပျောက်တယ်၊ အိမ်က အိတ်ထဲ ရှာကြည့်ပြီးပြီ၊ မရှိဘူး၊ နောက်နေ့ကျ အနံ့ပြန်ယူမယ်နော်၊ ဒါပဲနော်"

သူဘာမှ မပြောနိုင်ခင် ဖုန်းကလိုင်းပြတ်သွားခဲ့ပြီ။ သူတအံ့တဩ ငိုနေမိသည်။ ထိုမိန်းကလေး ဘာတွေလုပ် နေပါလိမ့်။ မတွေ့တတ်အောင် အံ့ဩတကြီး ဇဝေဇဝါနှင့် သူငုတ်တုတ်ကြီးကို ငိုနေသည်။

• • •

သူ့ဂျူတီမရှိဘဲ အားလပ်နေသော ရက်တစ်ရက်၏ နံနက်ခင်းတွင် ဒေါက်တာခွင်းသည် အချိန်ကို ဘယ်လိုအသုံးပြု မြှန်းတီးပစ်ရကောင်းမလဲ စဉ်းစားနေသည်။ အက်မ်အာရ်စီ အက်စ် (F.R.C.S) ဝင်ခွင့် စာမေးပွဲဖြေနိုင်ဖို့ သူတကုပ်ကုပ်

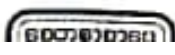

တပတ်နေ့လှူဒါန်လဲ ဒီနေ့တော့ ခေါင်းထဲ ငြိမ်းစိန်ရည်နှင့် သူ့စာမပတ်ချင်ပါ။

ဆုံးဖြတ်မရခင်ပင် သူ့ကားနှင့် အိမ်ကထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်းပေါ်ရောက်မှ သူ့နာရီကလေးကို သူ့ငုံကြည့်မိကာ ဟင်-ဒီနေ့ ဆန်းဒေးပဲဟု အမှတ်တမဲ့ သတိပြုမိတော့သည်။ သူ့ကို ဆရာဝန်တွေမှာ စနေတင်နေ့ ရုံးပိတ်ရက်ဆိုတာ မရှိသဖြင့် သူသည် စနေ-တနင်္ဂနွေတွေကို မှတ်မှတ်ရရ မရှိလှ။

ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့။ အများတကာတို့အတွက်တော့ ရုံးပိတ်ရက်။ ပေပေကုမ္ပဏီဟာလဲ စနေ-တနင်္ဂနွေတော့ ပိတ်ရက်ပေးသည်ပင်။ ဒါဖြင့် ဖဲပွင့်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးလဲ အလုပ်အားကာ အဆောင်မှာ ရှိနေနိုင်သည်။

ရန်ပုံခွင်းသည် ရုတ်တရက် သဘောတကျ ပြုံးလိုက်မိကာ လှည်းတန်းဖက်သို့ ကားကို ဦးတည်လိုက်သည်။ ကြိုတင် ရည်ရွယ်ခြင်း မရှိသော်လည်း ရုတ်တရက်တွင် သူ့ဖဲပွင့်ကို တွေ့ချင်စိတ်၊ စကားပြောချင်စိတ် ပေါက်လာသည်။ သူ့စိတ် တွေ့ကို မိန်းမဆိုးတစ်ယောက် အနှောင့်အယှက်ပေးတာများလှ သဖြင့် အောင့်သက်သက်နှင့် အခံရခက်နေသမျှ သူ့မြတ်နိုး သော မိန်းကလေး တစ်ယောက်၏ အားဖြင့် ထို စိတ်ရှုပ်ရှုပ် ညစ်ညစ်တွေကို ဆေးကြောသန့်ရှင်းပစ်လိုသည်။

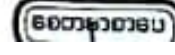
မိန်းမဆိုး ဆိုတာ ဟို အနံ့မပေါ့။

ဘောလ်ပင်ကို နာစ်တစ်ယောက်လွှတ်၍ သူ့မထံ ပြန်ပို့လိုက်သည်မှာ အပတ်မသက် မရှိတော့အောင် ကိစ္စ ရှင်းအောင် ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် ကိစ္စက ရှင်းမသွား။ အနံ့သည် သူ့ကိုစောင့်ကြည့်နေတတ်ခြင်း၊ သူ့ထံ ပုန်းဆက်ခြင်း စသည်တို့ဖြင့် သူ့ကို ဆက်လက် အနှောင့် အယှက်ပြုနေဆဲ။

စောင့်ကြည့်သည်မှာလဲ သိသိသာသာ။ ကားရပ်မည့် နေရာ၌ မိုးတိုးမတ်တပ် ရပ်နေကာ တစိုက်မတ်မတ် စူးစူး ပါးဝါး စောင့်ကြည့်တာမျိုး ဖြစ်သည်။ ပုန်းဆက်လျှင် သူမ အသံကြားသည်နှင့် ငါမအား ဘူးဟု စိမ်းစိမ်းကားကား ငေါက်ငမ်းကာ သူ့ပုန်းကို ချချပစ်တတ်သည်။

သူမ ဘာလုပ်ချင်နေတာပါလိမ့်။

သူ့ အနီးစပ်ဆုံး တွေးမိတာကတော့ သူ့လိုဆရာဝန် တစ်ယောက်ကို ဒီကောင်မလေး အမိဖမ်း အပိုင်ကြံချင် နေတာပဲ ဟုသာ ဖြစ်သည်။ ဒီအတွေးက ကိုယ့်ကိုကိုယ် အထက်စီးမြင့်ကာ တစ်ဖက်က မိန်းကလေးကို နှိမ်ချမြင်ရာ ကျသည်ကို သူသိသည်။ သို့သော် ဒါကလွဲလို့ ဘာများ ဖြစ်နိုင်စရာ ရှိဦးမှာလဲ။ တစ်ခါတစ်ရံ စိုက်ကြည့်သော

မျက်လုံးဝိုင်းကြီးတွေမှာ ထိတ်လန့်စရာပင် ကောင်းသည်။
အဲဒီ စိတ်ရှုပ်စရာကြားထဲတွင် မေမေကတော့မောင်။ သူ
သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်၏ သမီးကလေးနှင့် ရန်ပုံခွင်းကို
သဘောတူထားသည်ဟု စကားသွင်းနေခဲ့တာတော့ နှစ်နဲ့ပင်
ချိခဲ့ပါပြီ။ အခုတလောမှာတော့ ပိုဆိုးလာသည်။ ဟိုဖက်ကလဲ
လောပုံရသည်။ လောဆို တစ်ဖက်က ကောင်မလေးက
အခု ကျောင်းပြီးသွားပြီတဲ့။ ဒီတော့ သမီးရှင်က အိမ်ထောင်
ရေးကို ဖိဖိစီးစီး တက်တက်ကြွကြွ လှုပ်ရှားလာပြီ။

ကောင်မလေးမှာ ရိုးအေးသော သဘောကောင်းပုံမျိုးနှင့်ပို
သူ အထိုက်အလျှောက် ပြောဆိုဆက်ဆံပါသည်။ ချစ်နိုင်
မချစ်နိုင်။ ယူနိုင်မယူနိုင်ဆိုတာထက် ရိုးအေးသော မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ကို အသားလွတ် သိက္ခာမချလို။ မရိုင်းပျလိုသော
စိတ်မျိုးနှင့် သူခင်ခင်မင်မင် ပြောဆိုဆက်ဆံမိခဲ့ခြင်းပါ။
သမီးရှင် မိခင်ဖြစ်သော ဒေါ်ခင်လွင်လွင်ဆိုသည့် အန်တီကြီး
ကိုတော့ သူကြည့်လို့ တယ်မရ။ သူ့အပေါ် မကောင်းလို့
မဟုတ်။ အကောင်းလွန်နေလို့ ဖြစ်သည်။ ဒီလောက်
အကောင်းလွန်နေတာကို သူက မကြိုက်နိုင်။ မဖြောင့်ဘူးဟု
ထင်သည်။ သားမက်တော်ချင်လှသဖြင့် ရွှေပေါ်မြတင်
အရေးပေးနေမှန်း သိသာလှသည်။

သူသည် တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မေမေစကားကို
တစ်ကြိမ်မှ မပယ်ရှားခဲ့ဖူးပါ။ သူတင်မက ပေပေသည်လည်း
မေမေအလိုဆန္ဒ ကို ဘယ်တုန်းကမှ မဆန့်ကျင်။ မေမေသည်
စိတ်ကြီးသလောက် သံယောဇဉ် ပြတ်တတ်သော မိန်းမစားမျိုး
ဖြစ်သည်။ ဒေါသတကြီး ပေါက်ကွဲတတ်ကာ အလိုမကျလျှင်
သတိလစ် တက်ချက်တာမျိုး ဖြစ်တတ်သည်။ ယောက်ျားကို
ဖြစ်စေ၊ သားကိုဖြစ်စေ မကျေနပ်လျှင် တစ်လကိုးသတင်း
မခေါ်မပြော နေတတ်သည်မှာ သူငယ်ငယ် ကတည်းက
ဖြစ်သည်။

ဒါကြောင့်လဲ သူ့ရောပေပေပါ မေမေကို ထာဝစဉ်မဆန့်
ကျင်ဘဲနေခဲ့ကြပါသည်။ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး
မေမေ စကားစတုန်းကလဲ သူ့အတင်းအကြပ် အကြောက်
အကန့် မငြင်းဆန်။ အလိုက်သင့် အလျားသင့် နေခဲ့သည်။
ခုတော့ မေမေက တစ်ဖက်က မိန်းကလေး ကျောင်းပြီးဘွဲ့ရ
ပြီမို့ စိစဉ်ချင်ပြီဆိုတာကို ခုတလော တွင်တွင်ပြောလာသည်။
ခုချိန်မှာ ထိုမိန်းကလေးကို ရန်ပုံခွင်း လုံးဝမယူချင်ပါ။
ချစ်မိ တာလဲမဟုတ်။ ဘာရယ်မဟုတ် အိမ်ထောင်ကျရ
မည်ကို သူစိတ်လေးနေသည်။ သူ့မျက်စိထဲ ပဲပွင့်ကိုလဲ
တရစ်ဝဲဝဲ မြင်ယောင်နေသည်။ ပဲပွင့်ကို ချစ်နေတာလားဟု

သူ့ကိုယ်သူ ဆန်းစစ်သော် ဟုတ်သယောင်ယောင် ထင်မိသည်။ ဤမိန်းကလေးလောက် သူ့စိတ်ကို ကြည့်နှုတ်ပျောင်းစေသော မိန်းမမျိုး တစ်ကြိမ်မှ မရှိခဲ့ဖူးသေး။

ထိုအဖြစ်တွေနှင့် သူခေါင်းရှုပ်နေသည်မှာ တစ်ပတ်မျှရှိနေပြီ။ ဒါကြောင့် နောက်ကျိမ္မာတွေကို ဖဲပွင့်ရဲ့ အကူအညီဖြင့် သူဖြေဖျောက်လိုသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပတ်သုံးပတ်လောက်က ညဖက်ပြန်ပို့ဖူးခဲ့သဖြင့် မှတ်မိနေသော အဆောင်ခြံဝင်းလေးရှေ့ သူ့ကားကို ရပ်လိုက်ပါသည်။ ရှေ့ဖက်မြေကွက်ငယ်မှ ပန်းအိုးတို့ကြားထဲရှိနေသော အမျိုးသမီးကြီးကို ချောင်းဟန့်အသံပြုလိုက်လျှင် အမျိုးသမီးကြီးက ထလျှောက်လာလေသည်။

"အန်တီ ဖဲပွင့်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ"

"အော်... ဖဲပွင့် ဟုတ်လား"

ဖဲပွင့်ထံသို့ ယောက်ျားဧည့်သည် မလာဖူးသဖြင့် ဒေါသိတာ အံ့အားသင့်နေသည်။

"ဟုတ်ကဲ့၊ ရှိပါသလား အန်တီ"

"ရှိပါတယ်၊ ဒီနေ့ သူ့အလုပ်နားရက်ပဲ၊ လာပါ၊ လာပါ"

ဒေါသိတာနောက်မှ ရန်ပုံခွင်း လိုက်သွားသည်။ ရှေ့ဖက်အိမ်ပကြီးကိုလွန်လျှင် နောက်ဖက်မှာ နှစ်ထပ်သစ်သား

အိမ်တစ်လုံး။ အောက်ထပ်ရှိ အသင့်အတင့်ကျယ်သော ဧည့်ခန်းတွင် ဆက်တီတစ်စုံနှင့် ခုံရှည်များ ဟိုနားတစ်ခု ဒီနားတစ်ခု။

"ခဏထိုင်နော်၊ အန်တီခေါ်လိုက်မယ်"

အမျိုးသမီးကြီး အပေါ်ထပ် တက်သွားတာကို ရန်ပုံခွင်းကြာကြာကြီး မစောင့်လိုက်ရပါ။ ခပ်သွက်သွက်ခြေသံများ ဆင်းလာသဖြင့် မော်ကြည့်လိုက်သည်။

"ဪ"

ဖဲပွင့်မျက်နှာလေးက အမ်းသွားကာ-

"ဪ... ဖဲပွင့်က ရုံးကအလုပ်ရှိလို့ လိုက်ခေါ်တာထင်လို့"

"ဟုတ်ကဲ့၊ လိုက်ခေါ်တာပါပဲ"

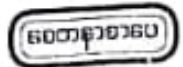
ရန်ပုံခွင်းသည် လွတ်ကနဲ ထွက်သွားသော မိမိစကားကို ကိုယ့် ဘာသာ ပြုံးမိရင်း...

"အလုပ်တစ်ခုရှိလို့ ဖဲပွင့် ခဏလိုက်ခဲ့ပါ"

"အန်ကယ်လွတ်လိုက်တာလား"

"ဒါပေါ့"

ဖဲပွင့်သည် တခါတရံ ရုံးက ဒရိုင်ဘာ လွှတ်ခေါ်ခိုင်းတာမျိုး ရှိတတ်ခဲ့ဖူးသဖြင့် မယုံဘူးလဲမဟုတ်။ ယုံရအောင်လဲ တစ်မျိုးကြီး။ ခဏတွေဝေနေပြီး...

“ဒါဖြင့် ကျွန်မ အဝတ်အစား လဲလိုက်ဦးမယ်၊ ခဏနော်”
“ရပါတယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး ပြင်ဆင်ပါ၊ ကျွန်တော် စောင့်မှာပေါ့”

ဖဲပွင့်ရဲ့ အံ့အားတသင့် ရှက်တက်တက် မျက်နှာလေးကို ရန်ပုံခွင်း နှစ်လိုစွာပြုံးပြီးကြည့်လျက် ခေါင်းညိတ်ခွင့်ပြု လိုက်သည်နှင့် ဖဲပွင့် အပေါ်ထပ် ပြန်ပြေးတက်ခဲ့သည်။ စာရွက်တစ်ရွက် ကောက်ယူရေးခြစ်သည်။

“ငုံ... ”

ရုံးကအလုပ်ရှိတယ်၊ ခေါ်လို့လိုက်သွားတယ်။ ညနေစာစားချိန် ပြန်မရောက်ရင် စားနှင့်ပါ။

PS တို့ကို လာခေါ်တာ ဘော့စ်ရဲ့သား သိလား။”

“ဖဲပွင့်”

ခါတိုင်းလဲ ညစာစားစောင့်ဖို့ မစောင့်ဖို့ စာရေးမှာကြားခဲ့ တတ်ကြစမြဲဖို့ ဖဲပွင့်က စာရွက်လေးကို လက်သဲနီပုလင်းနှင့် ပိကာ ထားရစ်သည်။ အရေးထဲ လှပချင်နေမိကာ အဝတ်ကို တော်တော်နှင့် ရွေးမပြီး။ နောက်ဆုံးတော့ အဝါနု ခရမ်းနုနှင့် နီညိုရောင်အပွင့်နုနု အသားပျော့အိလေး ဝမ်းဆက်ကို ထုတ်ဝတ်လိုက်သည်။

ခုနကပဲ ရေချိုးအနပ်ခါးလိမ်းပြီးကာစမို့ သိပ်မပြင်ဆင် ရတော့ပါ။ သနပ်ခါးကို နဲနဲဖျက်ပစ်။ ပေါင်ဒါပါးပါးရိုက်။ နှုတ်ခမ်းနီ ခရမ်းပျော့ပျော့လေးဆိုး။ မျက်ခမ်းအောက်ဖက်ကို ခဲတံနက်နှင့် အရောင်တင်ကာ (Old Spice) အိုးလိဒ်စိုက်စ် ဘော်ဒီစပရေးကို မြန်မြန်နှိပ်ဖြန်းသည်။ သစ်ကြမ်းပိုးနဲ့ လေးညှင်းနဲ့လေးတွေကဲသော ထိုစပရေးနဲ့က မွေးခြင်းအိခြင်း မရှိဘဲ လူကိုလတ်ဆတ်စေပါသည်။

ခပ်သွက်သွက်ကလေး ပြန်ဆင်းလာသော ဖဲပွင့်ကို မြင်လျှင် ရန်ပုံခွင်းက ထိုင်ရာမှထရပ်ကာ စောင့်ကြိုနေလိုက် သည်။ ဖဲပွင့် ဧည့်ခန်းထဲရောက်လာလျှင် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ယောင်နုနု တခဏ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိလေ သည်။

“သွားစို့လေ၊ အန်ကယ်က ကြာရင်ဆူနေဦးမယ်”

“အိုကေ၊ သွားစို့”

ရန်ပုံခွင်းမောင်းသော ကားပေါ် ဟိုတညကတော့ နောက် ခန်းမှစီးကာ လိုက်လာခဲ့သော်လည်း ခုတော့ ရန်ပုံခွင်းက ရှေ့ခန်းတံခါး ဖွင့်ဟထားပေးသဖြင့် ဖဲပွင့် ရှေ့မှာပဲ ဝင်ထိုင် လိုက်ပါသည်။ ကားကို မြို့ထဲဖက် ဦးတည်မောင်းထွက်ခဲ့ကာ တော်တော်ကြီးကြာမှ...

"ဖဲပွင့်"

ရန်ပုံခွင်းက စိတ်လှုပ်ရှားခြင်း၌ ရယ်သံစွက်သော အသံဖြင့် ခေါ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့"

"တိုတိုပြောရရင်တော့ ဖဲပွင့်ကို ကျွန်တော် ညှာခေါ်လာတာ"

"ရှင်... "

တလမ်းလုံး တထင့်ထင့်နှင့် ရုံးခေါ်တာ ဟုတ်မှဟုတ်ပါရဲ့ လားဟု အလိုလို သံသယဖြစ်နေသော ဖဲပွင့်သည် ညှာခေါ်လာမှန်း အတိအကျသိလျှင် ဒိန်းကနဲ တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

"ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် ဖဲပွင့်ကို တွေ့ချင်လာတာနဲ့"

"တွေ့ချင်တာပဲ ဆိုရင်လဲ အဆောင်မှာပဲ တွေ့လို့ရတာပဲ"

"စကားတွေလဲ ပြောချင်တာ"

"အဆောင်မှာလဲ ပြောလို့ရတာပဲ"

"ခုလို အတူတူ တစ်နေရာကိုလဲ သွားချင်တာ"

ဖဲပွင့် နှုတ်ဆိတ်ခေါင်းငုံ့ကာ လက်ကိုင်ပုဝါကလေးကို အဝတ်ရေ ညှစ်သလို လိမ်နေမိလေသည်။ ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လှုပ်လာပြီ။ ဘာဆိုဘာမှ မပြောသေးသော်ငြား ဤစကား အသွားအလာတို့အရ အရာရာ ဘာတွေဖြစ်လာတော့မည်ကို မိန်းမတို့၏ သိမှုဉာဏ်ဖြင့် ဖဲပွင့်သိနှင့်ပါပြီ။

ခြေလှမ်းကို ဒီပုံစံလျှင် ခရီးဆုံးဟာ ဘယ်ပုံစံရှိမည် ဆိုသည်မှာ ဗေဒင်မေးစရာ မလိုတော့ပါချေ။

"ကျွန်တော့်ကို ဖဲပွင့်စိတ်ဆိုးသွားလား"

သူ့အသံမှာ တိုးညှဲညှဲနှင့် တောင်းပန်ဟန် စွက်နေသည့် ကြားကပင် အခန့်ထည်ထည်နှင့် ဘဝင်ကကျလာသလို အထက်စီးသံပါတကား။ စိတ်ဆိုးကို မဆိုးရဘူးဟု တစ်ချက်လွတ် အမိန့်ပေးလိုက်သည်နှင့် ဘာမှမခြား။ လုံးဝစိတ်မဆိုးမိတာ အမှန်ပင်ဖြစ်သော်လဲ ဖဲပွင့်သည် ရင်ထဲတုန်လှုပ်ဝမ်းနည်းနေသည်။

ဤယောက်ျား၌ အဟန့်တစ်မျိုး ရှိနေကာ ထိုအဟန့်သည် မိမိကိုယ်ကို အင်မတန် သိမ်ငယ်သွားစေဖို့ အစွမ်းထက်လှသောအဟန့်။ သူလိုလူက ချစ်ရေးဆိုလျှင် "ဟုတ်ကဲ့ပါ" ဟု ရိုသေကြောက်ရွံ့ နှာခံစွာ ခေါင်းညိတ်လက်ခံဖို့မှတစ်ပါး အခြားမရှိတော့စေသော အဟန့်။

"ဟင်... ပြောပါအုံး"

"စိတ်တော့ မဆိုးပါဘူး"

"ဒါပေမယ့် ဆက်ဦးမှာမှလား"

"ဒါပေမယ့် ဒီလိုညှာခေါ်တာ ဘယ်ကောင်းမလဲလို့"

ဝေတနာစာပေ

“ကျွန်တော် ညာခေါ်မလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရိုးရိုးပြောပြီး ခေါ်ဖို့ပါ။ ဖဲပွင့်က ရုံးက အလုပ်ရှိလို့ လိုက်ခေါ်တာထင်လို့ ပြောလိုက်တော့ အဆောင်ပိုင်ရှင်ရှေ့လဲဖြစ်တော့ ဘာမှ တွေးစရာမရှိအောင် ချော်လဲ ရောထိုင် ပြောလိုက်တာပါ” ဖဲပွင့် သက်ပြင်းချရင်း...

“ဒါဖြင့် အခု ဘယ်သွားနေတာလဲ”

“စကားလဲ အေးအေးဆေးဆေး ပြောလို့ရပြီး မနက်စာ ထမင်း စားလို့ ရတဲ့နေရာ တစ်ခုသွားလိုက်မယ်လေ၊ ဖဲပွင့်သဘောတူရဲ့လား”

မတူဘူးဆိုလျှင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ။ တူပါတယ်လို့ရော သွက်သွက်ဖြေလို့ ကောင်းမလား။ ဖဲပွင့်ငြိမ်နေသည်။

“မြေပဒေသာက တော့ပဲစတာ သွားလိုက်မယ်နော်” ဖဲပွင့် မဖြေ။

“ကားကွေ့ပြီးနော်၊ သွားနေပြီနော်”

ဖဲပွင့် ငြိမ်သက်မြဲ ခေါင်းငုံ့ငြိမ်သက်ဆဲ။

“သွားနေပြီနော်၊ သွားနေပြီ၊ ရောက်ခါနီးနေပြီနော်၊ ရှေ့က အဝိုင်းလေးပတ်ပြီး ဘယ်ဖက်ချိုးလိုက်မှာနော်” ဦးဝိစာရလမ်းဖက်မှ ကန်တော်မင်ကိုဖြတ်၊ ရွှေတိဂုံ မြို့ဖက်မှန်မှဖြတ်ကာ တဲ့တဲ့မောင်းလာရင်း ခရစ်ယာန်သင်္ချိုင်း

ဆောင့်နားက အဝိုင်းပတ်ဆီ ရောက်လာနေပြီ။ ဖဲပွင့်သည် သူပြောနေပုံကို ရယ်ချင်လာလေသည်။

“ဟော... အဝိုင်းကိုပတ်ပြီ၊ ပတ်ပြီ၊ ပတ်နေပြီ၊ ဘယ် ဖက်ကို ယူလိုက်မယ်”

ဖဲပွင့်သည် ကြည်နူးသလိုလို၊ ထိတ်လန့်သလို၊ ပျော် သလိုလို၊ ဝမ်းနည်းသလိုလိုနှင့် ကြက်သီးထကာ ဖိုလို့က် လာသည်။

“ကဲ... ရောက်ပြီဗျာ၊ ညာဖက်ပြန်ချိုးကွေ့ဝင်၊ တော့ပဲ စတာ ရောက်ပါပြီဗျား”

စကားလဲဆုံး သူက တဟင်းဟင်း အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်သဖြင့် ဖဲပွင့်သည် ရောယောင်ပြီးတုံ့ကာ အရှက် မျက်နှာကလေးကို ကမန်းကတမ်း ငုံ့ချလိုက်ရပါသည်။

ထိုလှပလွန်းသော ပန်းစည်းတုကလေးကို ဒက်ရှ်ဘုတ်
ဆီသို့ အနံတင်လိုက်သည်။ ကြီးချည်လျှက် တတွဲထဲ
တွဲထားသော ကဒ်ပြားသေးသေးလေးတွင်...

"Endless love" ဆိုသည့် စာကြောင်းလေး။

ကိုယ့်အပြုအမူကို ကိုယ်သဘောတကျပြုံးရင်း အနံသည်
ဒက်ရှ်ဘုတ်ပေါ်က ဖိတ်စာ စာအိတ်တစ်ခုကိုတွေ့လျှင်
ပပ်စပ်စုစု ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဆွဲယူပွင့်ပတ်လိုက်သည်။ မိချောင်း
များမှာ လှော်တက်နှစ်ခု ကြက်ခြေခတ်တံဆိပ်ပုံနှင့်
Y.U.B.C ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် လှေလှော်အသင်းမှ
Annual Dinner ဖိတ်စာလေးပါကလား။

ဘုတ်ကလပ်မှ ညစာစားပွဲ ဖိတ်စာလေးသည် ဒေါက်
တာခွင်းနှင့် ဘယ်လိုပတ်သက်နေသလဲ။ အိတ်ပေါ်မှာ
ဒေါက်တာရန်ပုံခွင်းဟု ရေးထားသည့်အတွက် သူ့ကိုဖိတ်
တာပဲ။ ဒါဖြင့် သူက တက္ကသိုလ်တုန်းက လှေလှော်သမား
တစ်ယောက်ပေါ့။ အနံသည် အကျိအိတ်ထဲမှ ဘောလ်ပင်
လေးထုတ်ကာ လက်ဝါးပေါ် ကူးခြစ်ရေးမှတ်လိုက်သည်။

Sunday, 3rd December, 1995.

6:00 p.m

Regatta Island, Inya Road.

(၆)

အနံသည် လက်ထဲပါလာသော ကားသော့နှင့် ကားတံခါး
ကို ခပ်တည်တည်ဖွင့်ကာ ဂျလောက်ကနဲ သော့တက်သွားလျှင်
တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ထိုင်ပြီးမှ ကုတ်အင်္ကျီ
လက်တိုလေး အတွင်း ဖက်မှာ ဂျိတ်တွယ်ပြီး ဖွတ်ယူလာသည့်
အရာကို ထုတ်သည်။ အဝတ်နှင်းဆီပွင့် အနီရင့်ရင့်လေးတွင်
ရိုးတံစိမ်းအရွက်ကလေးနှစ်ဖတ်သုံးဖတ်နှင့်။ ထိုနှင်းဆီလေးကို
အနီရောင်အသံပုံ အပျောက် ကလေးများဖြင့် ပါးကြည့်သော
ပလတ်စတစ်နှင့် ကတော့ချွန် ထုပ်ထားသည်။ နှင်းဆီလေး
တစ်ပွင့်အပြင် ထိုးထိုးထောင်ထောင် တုန်တုန်ခါခါနှင့်
အဖြူလုံးကလေးများ သုံးလေးခုကလဲ ရိုးတံကိုယ်စီနှင့်
ဖဲပွင့်ပုံဖော်ကာ ခြည်ထားသော ပန်းစည်းလေး။

ကမန်းကတန်း ရေးမှတ်ပြီးလျှင် ကားပေါ်ကဆင်း
သောပြန်ပိတ်လိုက်ကာ ဆေးရုံပေါ်တီကိုမှ ခပ်မြူးမြူး
ဝင်လာခဲ့လေသည်။ ကိုယ့်ကောင်တာဆီ မသွားသေးဘဲ
စကြိုလမ်းမှ လျှောက်ဝင်လာကာ ဆရာဝန်များ အခန်းဆီ
ရောက်လာသည်။

ခုနကတော့ သူ့အလစ်မှာ စာပွဲပေါ်က သူ့ကားသော
ဝင်ယူခဲ့သည်။ ခုလဲ အလစ်မှာ ဝင်ထားရမည်။ ဒီလိုသော
ယူဖွင့်လိုက်၊ ထဲချင်ရာထဲထားလိုက်၊ သော့ပြန်ပိတ်ထားလိုက်
သူမ လုပ်ခဲ့သည်မှာ ဒီတစ်ကြိမ်နှင့်ဆို သုံးကြိမ်ရှိပါပြီ။
ချောချောမောမောပင်။ ခုတစ်ကြိမ်လဲ ခန်းဆီးဖြူဖြူကို
ဟကာ လူရှိမရှိ ချောင်းသည်။ ဒီအချိန်က စောစောပိုင်း
ဆရာဝန်ကြီး ရောင်းလှည့်ချိန်မို့ ဆရာဝန်ငယ်တွေ ပါသွား
တတ်ကာ ဆရာဝန်ခန်းမှာ လူရှင်းသည်။ ဒီအချိန်ကို
သူမကလဲ ရွေးထားတာ။

အနံ့ပဲလေ။ မနံ့ပါဘူး။
ခန်းဆီးမှ ချောင်းနေရာက ခန်းဆီးစကို ဟလိုက်လျှင်...
“ဟိတ်”

နောက်ဖက်မှ အသံကြောင့် အနံ့ တုန်သွားသည်။
လှည့်မကြည့်ခင်ကပင် ဒေါက်တာခွင်းဆိုတာ အနံ့ သိပြီး
သားပင်။

“မင်း ဘာလိုချင်လို့ လာချောင်းနေတာလဲ”
အနံ့သည် ဒေါက်တာခွင်းကို တည့်တည့်လှည့် ရင်ဆိုင်
လိုက်သည်။ ဘာမှမပြုသော မျက်နှာပေးလေးနှင့် ခပ်အေး
အေးပင်...

“အစ်ကို့ကို လာရှာတာပါ”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ဟောဒီကိစ္စ”

မထူးပြီမို့ လက်ဝါးကို ဖြန့်ပြလိုက်သည်။ လက်ဝါးထဲမှာ
ကားသော့။

“ငါ့ကားသော့ပါလား၊ မင်းဘာလုပ်တာလဲဒါ”

“လာပေးတာပါ၊ ကောက်ရလို့”

“ကောက်ရလို့”

ဒေါက်တာခွင်း မျက်စုံနှစ်ဖက် မြင့်တက်သွားသည်။

“မဖြစ်နိုင်တာ။ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မဖြစ်နိုင်တာ။ သူစားပွဲ

ပေါ်တင်ထားတာကို သူမက ဘယ်က ကောက်ရလာပါ

သနည်း။

“မဖြစ်နိုင်တာ၊ ငါဒီမှာ တင်ထားတဲ့ဟာ”

“အဲဒါ အနံ့မသိဘူး၊ အနံ့ စကြိုပေါ်က ကောက်ရတာ”

“မင်း ငါ့ကို မညာနဲ့နော်”

“ဘာလို့ညာရမှာလဲ၊ ကောက်ရလို့ လာပေးတာပဲ”

“ဒါဖြင့် ငါ့သော့မှန်း ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“သိတာပေါ့၊ အစ်ကိုပစ္စည်းတွေ အသုံးအဆောင်တွေ အနံ့ အားလုံးသိပါတယ်”

ထိုစကားကြောင့် လူ့မာနခဲကြီး ဒေါက်တာခွင်းမှာ မျက်နှာပင် ရဲမတတ် ဖြစ်သွားရပါသည်။ ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လောက်ပွင့်လင်း လိုက်သလဲဆိုတာ။ အံ့ဩစရာ။ သူ လုံးဝမယုံကြည်ပါ။ ဒေါသမျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့ထားရင်း တစ်စုံ တစ်ရာကို သူစဉ်းစားမိလေသည်။ သူ့ကားထဲ ဟိုးတစ်ရက်က အသံပုံသိုးမွှေးလုံးပွ ကားမှန်မှာကပ်ပြီး ချိတ်ဆွဲသည့် အရပ် လေး ချိတ်ဆွဲလျက် တန်းလန်းရောက်နေသည်။ ဘယ်သူ့ ဟာမှန်း မသိသလို သူ့ဟာလဲမဟုတ်။ သူ့ဝေဝေဝါနှင့် ခုထိ ဒီအတိုင်းရှိသည်။

နောက်တစ်ပတ်လောက်မှာ တစ်ကြိမ်။ ကုန်နေသော သူ့ရဲ့ကား ရေမွှေးပုလင်းလေး လက်စလက်နုပျောက်လျက် သူတစ်ခါမှ မဝယ်ဘူးသော ရေမွှေးတြိဂံပုံ ပုလင်းလေး တစ်ခုက ဒက်ရှ်ဘုတ်ပေါ် စတစ်ကာနှင့် ကျကျနနကပ်ပြီး အသင့်ရောက်နေသည်။ သူ့ဦးနှောက်ခြောက် မျက်စိလည် ရသလို တစ်ယောက်ယောက်တော့ နောက်နေပြီဟု ထင်မိ

သည်။ ဒီနေ့မကိုတော့ မေ့လျော့ကာ ထဲမဲစဉ်းစားဖြစ်။ ဆရာဝန် သူငယ်ချင်း အချင်းချင်းထဲက ဖြစ်မည်ဟု ထင်မိ သည်။

ဒါဖြင့် အနံ့များလား။

သူ့ကားသော့ လမ်းမှာကျကျန်ရစ်သည်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်။ ဒီစားပွဲပေါ် တင်ထားနေကျမို့ မနက်ကလဲ တင်သံညံ့ပဲထင် သည်။ ပြုတ်ကျသည်ဆိုရလောက်အောင် သမံတလင်းပေါ် သော့ကျသံကို တကယ်ကျလျင် သူ့ကြားရပါမည်။ အင်း... မနက်ကတော့ ဂျူတီကုတ်ရော၊ နားကြပ်အိတ်ရော ပရက်ရှာကုတ်ရော လုံးထွေးကိုင်လာသဖြင့် မတော်တဆ ပြုတ်ကျမည်ဆိုလျှင်လဲ ဖြစ်တော့ဖြစ်နိုင်တာပဲ။

သို့သော် သူ့မသိလိုက်တာဟာတော့ ထူးဆန်းသည်။ မသေချာသော်လဲ ဖြစ်နိုင်တာကတော့ ကောင်မလေးစားပွဲ ပေါ်က လာခိုးယူသွားပြီး လာပြန်ထားတာ ဖြစ်နိုင်သည်။

“ပေး ငါ့သော့”

ဆတ်ကနဲ သူ့ဆွဲယူလိုက်ကာ

“ကဲ လိုက်ခဲ့”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“ငါ့ကားဆီကို”

“အနံနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်ဆိုင် မဆိုင်ဆိုင် လိုက်ဆိုလိုက်နဲ့၊ ကားထဲမှာ ဘာတွေ ခြေရာလက်ရာပျက်လဲ ငါကြည့်ရမယ်”

“အော်...”

အနံ့ကို အစ်ကိုက မယုံဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ မယုံဘူး၊ မင်းကိုယုံရင် ငါနားပဲ”

“အနံ့က သော့ကို ကောက်ရပြီး ချက်ချင်းလာမပေးဘဲ အစ်ကိုကား ကို အရင်သွားဖွင့်ပြီး တစ်ခုခု ခိုးထားလိမ့်မယ် ထင်လို့လား”

“မင်း ဘာမှ လျှာမရှည်နေနဲ့၊ ငါနဲ့လိုက်နဲ့”

ပြောပြောဆိုဆို ဒေါက်တာ မာတင်တံဆိပ် ရှုဖိနပ်သံ တစ်ခွပ်ခွပ်နှင့် ရှေ့က တမားမားထွက်သွားလေရာ အနံ့သည် ခြေလှမ်းကျဲနှင့် ပြေးမတတ် လိုက်ရရှာသည်။ သူ့လမ်း လျှောက်ပုံ မြန်မြန်ကြောင့် ဒူးရောက်ခါနီး ဂျူတီကုတ် ဖြူဖြူရှည်ရှည်ကြီးမှာ လေတိုးပြီး တပဲဝဲတဖားဖားနှင့် ကြည့်လို့ ကောင်းလှပါဘိခြင်း။

သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကောင်တာမှ မျက်လုံးပြူးပြီး အုံ့သွားစမ်းစွာ ကြည့်နေကြသည်။ အနံ့က ဒေါက်တာခွင်း မမြင်အောင် နောက်မှ မျက်နှာလေးရှုံ့မဲ့ပြကာ ဒေါ်တင်ရွှေကို

သည်။ ဒေါ်တင်ရွှေက မျက်လုံးမြှင့်ကာ မြှင့်ကာ ဘာဖြစ် တာလဲဟု အမူအရာနှင့် မေးသည်တွင် အနံ့က လက်သီးဆုပ် လက်မကော့ထောင်ကာ ပါးစပ်ပေါ် ငှဲ့ချပြရင်း တစ်ခုခု သွားသောက်မလို့ ဆိုသည့်ပုံစံမျိုး လုပ်ပြသဖြင့် ဒေါ်တင် ရွှေတင်မက ကျန်စာရေးမငယ်တွေ မျက်လုံး လင်းကွင်း ဖြစ်ကာ ကျန်ခဲ့သည်မှာ အူနာဖို့ကောင်းလှပါဘိ။

ဒေါက်တာခွင်းက သူ့ကားကို အပြင်မှ တစ်ချက်လှမ်း ကြည့်သည် ဆိုလျှင်ပင် ဒက်ရှ်ဘုတ်ပေါ်မှ ပန်းစည်းကို တန်းကနဲ မြင်သည်။ ကိုယ့်ဟာလဲမဟုတ်။ မနက်ကလဲမရှိ။

“ဒါ ဘာလဲ”

လက်ညှိုး ငေါက်ကနဲထိုးကာ အနံ့ဖက် လှည့်အော်လိုက် သဖြင့် ...

“ရှင်... အဲဒါ ဘာလေးလဲ”

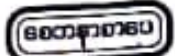
အနံ့ အူကြောင်ကြောင် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“မင်း... အဲဒါ လာထဲ့တာ မဟုတ်လား”

အနံ့သည် သူ့ကိုမော့ကာ ငေးကြည့်နေမိရင်းမှ...

“အော်... အစ်ကိုက ခိုးတယ်ထင်တာမှ မဟုတ်ပဲ၊ လာထဲ့ထား တယ် ထင်တာကိုး”

“မင်း လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ဒါ မင်းဟာ မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း၊ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာမဟုတ်ပါဘူးလဲ၊ မင်းမထည့်ရင် ဘယ်သူထဲမလဲ”

အနံ့သည် စိတ်ညစ်သလို ရှုံ့မဲ့လိုက်ရင်း...

“အနံ့မှ မထည့်တာ”

“မင်းမထဲရင် ဘယ်သူထဲမှာလဲ”

“ဒါတွေ အနံ့ဘယ်သိမလဲ”

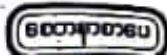
“မင်း ပြောစမ်း၊ မင်း ငါ့ကို ဘာတွေလိုက်နောက်ယှက်နေတာလဲဟင်... ငါ့ကို ဘာအကြံနဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ လိုက် လုပ်နေတာလဲ”

“အနံ့ ဘာလုပ်လို့လဲ”

အနံ့သည် ဝမ်းနည်းသလို မျက်နှာငယ်ကာ မျက်ရည် ဝိုင်းလာသည်။

“ဟိုနားကရပ်ကြည့်၊ ဒီနားကရပ်ကြည့်၊ ဖုန်းဆက် လိုဆက်၊ အကွက်မျိုးစုံထွင်၊ ကားထဲအရပ်ထဲထား၊ ရေမွှေးထဲထား၊ ပန်းစည်းလာထဲထား၊ ဒါဘာတွေလုပ် နေတာလဲဟင်၊ ငါ့ကို ဒီလိုလုပ်ရင် မင်းကို ငါစိတ်ဝင်စား လာမယ် ထင်လို့လား”

ထိုစကားကြောင့် အနံ့မျက်နှာ ရဲသွားသည်။ ပြောမိပြီးမှ ဒေါက်တာခွင်းလဲ အနည်းငယ် အမ်းသွား၏။ ထိုစကားက

ပြောသူအတွက်ရော ကြားရသူအတွက်ပါ နံနဲရှက်စရာ၊ မျက်နှာပူစရာတော့ ကောင်းပါသည်။

“အစ်ကိုကို ကြည့်တာလဲ ဒီလိုပဲ ကြည့်လိုက်မိတာ၊ ဘာမှ မဟုတ်ဘူး၊ ဖုန်းဆက်တာကတော့ အနံ့စိတ်ထဲက ခင်လဲခင်လို့၊ ပြီးတော့ အားတဲ့အချိန် ပျင်းနေလို့ ဆက်တာ”

“မင်းအားအားလျှားလျှား အရူးထနေပေမယ့် ငါ မအားဘူး၊ ငါ့မှာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်တယ်၊ ဒါတွေ လုပ်နေတာ ငါမကြိုက်ဘူး”

“အစ်ကိုက အစ်ကိုကို အနံ့က နောက်ပိုးပိုးနေတယ် ထင်လို့လား”

“ကျွတ်”

ပါးကိုဖောင်းအောင် နှုတ်ခမ်းစုပြီး ခပ်ရမ်းရမ်းပြောပစ် လိုက်တာကို ဒေါက်တာခွင်း အံ့ဩလက်ပျားခါစွာ စိတ် ပျက်မိတော့သည်။

“မင်းဟာ ဘယ်လိုမိန်းမစားပါလိမ့်”

“ရိုးရိုးမိန်းမ တစ်ယောက်ပါပဲ၊ ဘာမှ ဦးနှောက် ခြောက်မနေပါနဲ့”

ဒေါက်တာခွင်း တောက်တစ်ချက် ခတ်လိုက်သည်။
တစ်ခွန်းမခံမို့ ကြာရင် အခြေအတင်ပြောလို့ ဆုံးမှာမဟုတ်။

"ကဲ- မင်းကိစ္စမင်း ပြန်ရှင်းသွား"

"ဘာကိုလဲ"

"အဲဒီပန်းစည်းလဲ ပြန်ယူသွား၊ ရေမွှေးပုလင်းလဲဖြုတ်၊
အရုပ်လဲ ဖြုတ်"

"ဒါတွေ အနံ့မလုပ်ဘူးလို့ ဘယ်နှစ်ခါပြောရမှာလဲ"

"မင်းမလုပ်ရင် ဘယ်သူက ဒီလောက်သောက်စား
မှာလဲ"

"မဆဲပါနဲ့"

"ကျွတ်... အင်း..."

ဒေါက်တာခွင်း ဒေါသလုံးကြီး မြို့ချကာ-

"အေး...၊ မင်းဘာပြောပြော မင်းလုပ်တာပဲဆိုတာ
ငါသိတယ်"

"အစ်ကို ဒီလိုစွပ်စွဲရင်လဲ ရပါတယ်၊ နောက်တစ်ခါ
ကားသော့ ကောက်ရရင် အစ်ကိုကို လာမပေးတော့ဘူး၊
ပေးရင် စွပ်စွဲခံရတယ်"

"မင်းနော် ငါ့ကားသော့ကို လာခိုးဖို့တော့ မကြံနဲ့"

"ကိုယ်ဟာကိုယ် လုံအောင်သိမ်းပေါ့"

စုကောက်ကောက် မျက်နှာပေးကို ဒေါက်တာခွင်း
အမြင်ကတ်စွာ ငေးမောနေမိသည်။ တကယ့်ကို ဆလဲ
တိုက်ရမည့် မိန်းမမျိုး။ စာရေးမက သူ့ကို နှောင့်ယှက်

နေပါသည်ဟု ဆေးရုံဒါရိုက်တာ အဖွဲ့ကို တိုင်တမ်းရမှာလဲ
သိက္ခာကျလှပါသည်။ ဒီဟာမ တစ်ယောက်ကြောင့်ပဲ သူက
အရှုံးပေးပြီး အလုပ်ကရော ထွက်သွားရမှာလား။

ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ။ ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ။

ငါ့ကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့ကွာလို့ တောင်းပန်ဦးသုံးကြိမ်
ချရတော့ မှာလား။

"ဒါနဲ့ အဲဒီပန်းစည်းလေးက လှလိုက်တာ၊ အစ်ကိုဟာလဲ
မဟုတ်၊ အစ်ကိုလဲ မလိုချင်ရင် အနံ့ကို ပေးပါလား"

"ကျွတ်... စိတ်စွပ်လိုက်တာကွာ"

ခါးထောက်ညည်းညူနေသော ဒေါက်တာခွင်း လက်ထဲမှ
ကားသော့ တန်းလန်းလေးသည် ရုတ်တရက် အနံ့လက်ထဲ
ဖြတ်ကနဲ ပါသွားသည်။ ကားတံခါးသော့ကို ချောက်ဆို
ဖွင့်လိုက်ကာ ပန်းစည်းလေးကို နှိုက်ယူလိုက်၏။ ဒေါက်တာ
ခွင်း အငိုက်မိကာ ကားသော့ သူမလက်ထဲ ပါသွားတာကို
မဆွဲလိုက်နိုင်။ တစ်ကိုယ်လုံး ဒေါသဖြင့် နတ်ပူးသလို
တုန်လာကာ...

“မင်း ထွက်သွား၊ မြန်မြန်ထွက်သွားစမ်း”
 “အစ်ကိုမလိုချင်တာ အနံ့ယူလိုက်မယ်နော်”
 “မင်းဟာမင်း ယူရုံမကလို့ လွင့်ပစ်ပစ် ဘာလုပ်လုပ်”
 “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်ကိုက အနံ့ကို ပေးတာပေါ့၊ ဟယ်
 စာရေး ထားတယ်တော့၊ Endless Love တဲ့၊
 အစ်ကိုရေးထားတာလား။”

မျက်လုံးရွဲကြီးကို ဝိုင်းစက်ကာ မသိနားမလည်ပုံ
 ဖမ်းလျက် ကန့်ကလျ မော့မေးလိုက်သော အနံ့ဟန်ပန်
 သဏ္ဍာန်ကို မယုံကြည် နိုင်လောက်အောင် အံ့ဩစွာ
 ဒေါက်တာခွင်း ငေးငိုင်စိုက်ကြည့် နေမိသည်။

လောကတွင် ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ နှောင့်ယှက်မှုကို
 ခံရသော မိန်းမတစ်ယောက်အဖို့ ထိုအနှောက်အယှက်မှ
 ရုန်းထွက်ဖို့၊ တုံ့ပြန်ဖို့၊ ရှောင်ရှားဖို့၊ ရပ်တန့်က ရပ်စေဖို့
 နည်းလမ်းပေါင်း မရေတွက်နိုင်အောင် များစွာပင်ရှိလှပါ
 ပေသည်။

သို့သော်...

မိန်းမတစ်ယောက်၏ နှောက်ယှက်မှုကို ခံရသော
 ယောက်ျား တစ်ယောက်အဖို့ ထိုအနှောက်အယှက်မှ လွတ်
 မြောက်စေရန် နည်းလမ်းရှားပါးလှပါတကား။ မိမိသိက္ခာကို

ယောက်ျားပီပီ ငဲ့ကွက်နေရသောအခါ တာဝန်ရှိသူကို ရှာဖွေ
 တိုင်တန်းဖို့လဲမဖြစ်။ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ရိုက်ပုတ်မောင်း
 နှင်ဖို့လဲမဖြစ်။ အလုပ်တာဝန်ဝတ္တရားများကြောင့် အနှောင့်
 အယှက် ကင်းအောင် အိမ်တွင်းခေါင်းထဲ ပုန်းနေလို့လဲမရ။
 ပတ်ဝန်းကျင်အမြင်၌ပင် တစ်စုံတစ်ခုဆိုလျှင် မိန်းကလေး
 ဖက်က သာသာထိုးထိုး လျှော့ပေါ့စာနာပေးမှာဖြစ်လျက်
 ယောက်ျားတစ်ယောက် အတွက်တော့ အခွင့်အရေး ရနိုင်
 ရန်မှာ မျှော်လင့်ချက်နည်းပါးလှချေ၏ တကား။

ရန်ပုံခွင်းသည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် စိန်ရတုလှေလှော်ပြိုင်ပွဲ
 အထိမ်းအမှတ် မိတ်ဆုံညစာစားပွဲညတွင် ဆေးတက္ကသိုလ်
 ကျောင်းသား ဘဝတုန်းက လှေလှော်ဖက် သူငယ်ချင်း
 အပေါင်းအသင်းများနှင့် တစ်ပျော်တစ်ပါး ပြန်ဆုံကာ
 ရယ်မောကျီစယ်ရင်း စိတ်ကလေး ရွှင်ပျမြူးထူးကာ နေသည်။
 ယနေ့ ဂုဏ်ထူးဆောင် ရွှေအဆင့် ဂုဏ်ပြုလက်မှတ် ချီးမြှင့်ခံရ
 သူများထဲတွင် အသင်းသားဟောင်းများလဲ ပါဝင်နေရာ
 တစ်ဦးကို ကျေညာလိုက်လျှင် အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေ

များ၏ တအံ့တဩ ချီးမွမ်းဂုဏ်ပြုသံ၊ လက်ခုပ်သံ၊ နောက်
ပြောင်ကျီစယ်သံတို့နှင့် ညံစီနေ ရကာ ဘေးပရိသတ်များပါ
ရောယောင်၍ စိတ်ဝင်တစား ပြုံးကာရယ်ကာ လက်ခုပ်တီးကာ
တစ်ပျော်တစ်ပါး ရှိလှပါသည်။

“ဒေါက်တာ ရန်ပုံခွင်း”

ရန်ပုံခွင်းသည် ရှေ့လူတစ်ယောက်ကို လက်ခုပ်တီးနေရာမှ
မိမိအမည်ခေါ်သံ ကြားသောအခါ ဝမ်းသာအံ့ဩပြီး နေရာမှ
ခပ် သွက်သွက်ထလျှောက်ခဲ့ရပါသည်။ လှေလှော်အသင်း
တိုးတက်ရေးအတွက် အဖက်ဖက်မှ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသူ
အသင်းသားဟောင်းများကို ရွေးချယ်ပေးခြင်း ဖြစ်သဖြင့်
ဘုတ်ကလပ်တွင် စဉ်ဆက်မပြတ် ဝင်ထွက်ကူညီနေခဲ့သူ
တစ်ယောက်ဖြစ်သော ရန်ပုံခွင်းမှာ အရွေးခံရခြင်း ဖြစ်
ပါသည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ လက်ခံရသဖြင့် ပျော်ပြုံးကာ ဆုလက်
ခံယူလိုက်ပြီးသောအခါ လက်ခုပ်သံများစဲကာ နောက်နာမည်
တစ်ခုအတွက် အသင့်ပြင်နေကြသော အချိန်၌ လက်ခုပ်သံ
တစ်ခုက စဲမသွားဘဲ ရှိသည်။

ဒါတော့ ခင်မင်ရင်းနှီးသူတွေထဲက ကျီစယ်တာပဲဟု
မျက်စိဝေဝဲကာ လက်ခုပ်သံရှင်ကို ရှာဖွေလိုက်သော ရန်ပုံ

ခွင်းမှာ စားပွဲတစ်ခုကိုမြင်လျှင် မျက်နှာကြီး နီရဲမဲမှောင်
သွားရပါတော့သည်။

ကြည့်စမ်း။

အာဂဟာမပါကလား။

ဘုတ်ကလပ် ညစာစားပွဲအထိပင် သူမလိုက်လာခဲ့ချေပြီ။
သူမနဲ့ ဘာဆိုလို့လဲ။ သူမကိုယ်တိုင်ပဲ ဘုတ်ကလပ်က
အဖွဲ့ဝင်များလား။ ကျောင်းမတက်ဘဲ အလုပ်ခွင်ဝင်နေသော
သူမသည် တက္ကသိုလ်များ လှေလှော်အသင်းမှာ လောလော
ဆယ် လှေလှော်နေသူ ဖြစ်နိုင်ချေ မရှိပါ။

အရင်က အသင်းသားဟောင်း ဖြစ်ဖို့ရာကလဲ နုနယ်
ပျိုမျစ်သော သူမရဲ့ ရုပ်ရည်ကလေးက အသက်နှစ်ဆယ်ပင်
ပြည့်ချင်ပုံမရသေးတာမို့ လူဟောင်းလဲ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ရံဖန်ရံခါ
ဘုတ်ကလပ်မှာ လှေအပျော်လာလှော်တုန်း ဖြစ်သော
ရန်ပုံခွင်းသည်လဲ သူမကို ဘုတ်ကလပ်မှာ တစ်ခါမှ မဆုံ
ဘူးပါ။

တကူးတက တမင်တကာကို အရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပေ
မည်။ ကိုယ့်စားပွဲကိုယ် ပြန်ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ရန်ပုံခွင်း
အနံ့ရှိရာစားပွဲသို့ စူးစူးရဲရဲ လှမ်းကြည့်နေသည်။

“ဟေ့ကောင် ဘာကြည့်တာလဲ”

အပြင်လောကမှာ စီးပွားရေးသမား တစ်ယောက် ဖြစ်နေ
သော မင်းဆွေက ပြီးစေစေမေးလျှင် ရန်ပုံခွင်းက ခပ်
တည်တည် မေးငေါ့ ညွှန်ပြရင်း...

“မင်းသိလား၊ အကျီအနက်နဲ့ မိန်းမကို”

မင်းဆွေသည် သူ့ထက်ပို၍ ဘုတ်ကလပ်နှင့် ပတ်ပတ်
သက်သက် ရှိပါသည်။ သူမသိသူလဲ မရှိသလောက် ဘုတ်
ကလပ်မှာ အပေါင်း အသင်း များလှပါသည်။ အနက်ရောင်
စိန်ကတ္တီပါစပေါ် ကြယ်ရောင် ပျိုးပျိုးပျောက်ပျောက် ဝတ်နံနှင့်
အနံ့ကို မင်းဆွေက လှမ်းကြည့်နေရင်း...

“မသိဘူးကွ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အသင်းသားလား”

“မဟုတ်ဖို့များတယ်၊ ငါနေ့တိုင်းနီးပါး ရောက်နေတာ
တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးတာ၊ မြင်ဖူးရင် မမှတ်မိဘဲ မရှိဘူးကွ၊
ဒီလောက်လှတာ”

“ဒါလားလှတာ”

ရန်ပုံခွင်းက ခါးခါးသီးသီး ငြင်းလိုက်သဖြင့် မင်းဆွေက
ရယ်ရင်း...

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ၊ လှတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုတာ
ငြင်းမရပါဘူး၊ မင်းမှာ မကြည့်တဲ့ အမြင်ဓာတ်ခံ ရှိနေ
တာဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ အမြင်ကတ်လွန်းလို့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ၊ နုနုနုနုနုနုနု မိန်းကလေး တစ်
ယောက်ကို”

“ငါ့ကို အပြင်းအထန် အနှောက်အယှက် ပေးနေတာကွ၊
ဒီမှာ ငါ့ကို တစ်ခုစုံစမ်းပေးစမ်းပါ၊ ဒီကောင်မလေး
ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဒီထဲ ဝင်လာသလဲ၊ ဘယ်သူနဲ့ပါလာ
သလဲ၊ ဒါမှမဟုတ် သူတကယ်ပဲ ဘုတ်ကလပ်က
မင်းဘာလားဆိုတာ”

“ဒါ လွယ်ပါတယ်၊ သိရရင် အကြောင်းထူးစရာရှိလား”

“ရှိတယ်၊ မင်းဘာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင်တော့ ငါ့နှောက်
သက်သက် လိုက်တာပဲ”

မင်းဆွေသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်ကာ-

“အော်... ရန်ပုံခွင်း... ရန်ပုံခွင်း၊ မိန်းကလေးက
လိုက်တာခံရလို့ စိတ်အနှောက်အယှက် ဖြစ်နေရ
လေခြင်း”

ရန်ပုံခွင်းမှာ အတူလိုက်မရယ်နိုင်ဘဲ ဒေါသသာ
ထွက်နေသည်။ မင်းဆွေသည် မသိမသာ ထသွားကာ
တစားပွဲပြီးတစားပွဲ ကူးပတ် စကားပြောနေသည်။ ရယ်ကာ
မောကာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး။ အနံ့ရှိနေသော စားပွဲမှာလဲ

ရပ်တန့်ကာ စားပွဲကလူတွေနှင့် ရယ်မောနောက်ပြောင်နေ
သေးသည်။ ပြီးတော့ တခြားစားပွဲတွေဆီလဲ ကူးသွား
ပြန်သည်။

အတန်ကြာမှ ဟန်မပျက် ပြန်ရောက်လာကာ ရန်ပုံခွင်း
နံဘေးက သူ့နေရာမှာသူ ပြန်ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ပြီးမှ
ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့်...

"ကောင်မလေး တစ်ယောက်နဲ့ လိုက်လာတာကွ၊ အဲဒီ
ကောင်မလေးက မဲင်ဘာဟောင်းပဲ၊ အဲဒီကောင်မလေး
အစ်ကိုရဲ့ မိန်းမက ထဲ့လိုက်တာ၊ အဲဒီကောင်မလေး
နဲ့တောင် ဒီနေ့မှ စသိတာ"

"မင်းဟာကလဲ အတွင်းကျကျကို သိလာပါလား"

မင်းဆွေက ရယ်မောရင်း...

"သိဆို အဲဒီအနံ့ကိုယ်တိုင် ပြောပြလိုက်တာ"

"ဟင်... မင်းကို"

"ငါက တခြားလူတွေကို နှုတ်ဆက်ရင်း သူ့ကိုပါ
မျိုးဆက်သစ် လားလို့ နှုတ်ဆက်မိတ်ဖွဲ့လိုက်တယ်လေ၊
အဲဒီမှာ သူက ပြောပြတာပဲ၊ မဲင်ဘာ မဟုတ်ပါဘူးတဲ့၊
ဒီဖက်က အမနဲ့ လိုက်လာတာပါတဲ့၊ တစ်ခါမှမရောက်
ဖူးလို့ ရောက်ဖူးချင်လို့ လူသိလိုက်ရှာတာတဲ့၊ ဒီ

အစ်မရဲ့ ယောင်းမိသားစုနဲ့ သူက ခင်တာပါတဲ့၊
ဒီအစ်မကိုတောင် ဒီနေ့မှ မြင်ဖူးတာပါတဲ့၊ မဖြစ်မနေ
ရောက်ချင်လို့ မရမက အဆက်အစပ်ရှာပြီး လာရတာ
ပါတဲ့၊ ပြုံးပြုံးလေး ပြောလိုက်တာ၊ ငါလာစုံစမ်းတယ်
လို့လဲ သဘောပေါက်ပုံပါပဲ"

"ကောင်းရောကွာ"

ရန်ပုံခွင်းက ခပ်တိုးတိုး တောက်ခတ်လိုက်သည်။ တော်
တော်လာတဲ့ အနံ့မ။ မင်းဆွေသိချင်တာတွေ အကုန်ပြောပြ
ပေးလိုက်သည်။ နာမည်ကသာ အနံ့။ လူကလည်လိုက်တာ
မွတ်လို့ပါးလိုက်တာ လှုပ်လို့ပါလား။

ရန်ပုံခွင်း ကသိကအောင့်နှင့် စိတ်မကြည်လင်တော့ပါ။
ထမင်း စားသောက်ပြီးလျှင် ခပ်ကြာကြာ မနေတော့ဘဲ
သူငယ်ချင်းဟောင်းတွေကို နှုတ်ဆက်၊ ဆရာတွေ၊ နည်းပြ
တွေထဲမှ ခင်မင်ရာတို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထထွက်လာခဲ့ပါ
တော့သည်။ စားပွဲများ ခင်းထားရာ ကွက်လပ်ငယ်ကို
လွန်၍ နှစ်ယောက်ယှဉ်လျှောက်ရုံမျှ ကျယ်သော တံတားခုံး
ကလေးပေါ် တက်လျှောက်လာခဲ့သည်ဆိုလျှင် တစ်ဖက်
ထိပ်မှာ ရပ်နေသော အနံ့ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

ကြည့်စမ်း၊ အတင့်ရဲလိုက်တာ။

အတူလိုက်လာသူနှင့်လဲ ခင်မင်တာမဟုတ်။ ငြိမ်ငြိမ်
မနေဘဲ တံတားတစ်ဖက်ထိပ်၌ သူ့ကိုလာကြိုစောင့်နေသည်။
သူ့ကို ကြိုစောင့်နေသည်ဟုပဲ သူ့အတပ်စွပ်စွဲပါသည်။
အပြုံးမျက်နှာလေးနှင့်လဲ ကြိုလင့်စောင့်ကြည့်နေပါသည်။
ရန်ပုံခွင်းသည် တခုခုပြောလိုက်ရမလားဘာမှပြောမနေဘဲ
အရေး မလုပ် ကျော်ဖြတ်သွားရမလား ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေသည်။
“အစ်ကို”

စေတီဝါခြေလှမ်းနှေးတုံ့ဆဲမှာ အနံ့က စခေါ်လိုက်သဖြင့်
သူ့ခြေလှမ်းတွေ လုံးဝတန့်ရပ်သွားပါသည်။ အနံ့က တံတား
ထိပ်စွန်း ဘောင်တစ်ဖက်တစ်ချက်ကို လက်ကလေးကားကာ
တင်ထားသဖြင့် သူ့ကို လမ်းပိတ်ထားသည်နှင့် တူလှသည်။

“အစ်ကို အော်နာရဘယ်လ်ဂိုးလ်ဒ် ရတယ်ဆိုလို့
အနံ့လက်ခုပ်တီး လိုက်ရတာ လက်ဝါးတောင် နီသွား
တယ် အဟီး ...”

အရူးမ။
သူပစ်ပစ်နှစ်နှစ် တွေးလိုက်သည်။ အဟီးကနဲ သွား
ကလေးဖော်ကာ ပြုံးကြဲကြဲ ပုခုံးတွန့်ဟန်ကလေးမှာ ကလေး
မဟုတ် သူငယ်မဟုတ်မို့ တစ်မျိုးကလေးပါ။ သို့သော်
မင်းဆွေရဲ့ လှတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုသော စကားကို

စေတနာစာပေ

ဤနေရာတွင် သူ့အတိအလင်း သဘောတူလိုက်မိပါသည်။
တမင်ဖွာလာသော ဆံပင်ကားကားများက ဖရိုဖရဲ။ မျက်နှာ
ပေါ်ကျ တစ်ချို့အုပ်တစ်ချို့။ ပန်းရောင်ထင်းထင်း နှုတ်ခမ်း
ထူထူနှင့် ပြူးကျယ် လှပသောမျက်ဝန်းကို ခြယ်သထားပုံမှာ
ညဉ့် အဆင်တပြေ ရွန်းတင့်သည်။ သူမ၏ ဝတ်စားထား
တာကလဲ မြင်နေကျအဖြူ၊ လိမ္မော်နု၊ ဝတ်စုံမဟုတ်ဘဲ
နက်၍လက်နေသော ဝတ်စုံမို့ လောလောဆယ်တွင် သူမသည်
အဆန်းတကျယ် လှပနေပါသည်။

ရန်ပုံခွင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း...

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

သူ့လေသံမှာ စိတ်ပျက်လှသဖြင့် အားလျော့နေပါသည်။

“ချီးကျူးတာပါ”

“ဘာမှချီးကျူးစရာ မလိုဘူး၊ ချီးကျူးစရာ အကြောင်းလဲ
မရှိဘူး၊ ရှိလဲ မင်းချီးကျူးရအောင် မင်းနဲ့ငါ ဘာမှ
မဆိုင်ဘူး”

“အစ်ကိုနဲ့ အနံ့က လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေပဲ”

“ဘာမှ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် မဟုတ်ဘူး၊ ငါက ဆရာဝန်
တစ် ယောက်၊ မင်းက ဆေးရုံရဲ့စာရေးမတစ်ယောက်၊
အလုပ်ချင်း ဘာမှမဆက်စပ်ဘူး၊ ဒါကို မင်း သဘော

စေတနာစာပေ

ပေါက်ဖို့လိုတယ်၊ မင်းကို လုပ် ဖော်ကိုင်ဖက်တစ်ယောက်
လို ဘယ်တုန်းကမှ ငါ့ခေါင်းထဲ ထဲမစဉ်း စားမိဘူး။
ကဲ မင်းလက်တစ်ဖက်ကို ပယ်လိုက်စမ်း”
အနံ့သည် မျက်နှာကလေး နီမြန်းရင်း...
“အစ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အဖြစ်သည်းနေတာလဲ”
မေးလိုက်သံကလေးမှာ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။
“မင်းကရော ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် အရှက်နည်းနေရ
တာလဲ”

အနံ့သည် တည်ငြိမ်အေးစက်သော ရန်ပုံခွင်းစကားကြောင့်
မျက်ခုံးကလေး အရင်ပင့်တက်သွားပြီးသော် နှုတ်ခမ်းကလေး
တဖြည်းဖြည်းဟကာ ထိုအဟာကလေးမှာ တဆတ်ဆတ်
တုန်ယင် လှုပ်ရှားလာသည်။ ချက်ချင်းကြီးမဟုတ်ဘဲ
တဖြည်းဖြည်းတစ်စုံစီမို့ အိကာ အိကာ ဝိုင်းတက်လာသော
မျက်ရည်ကြည်တို့သည် မျက်ဝန်းကျယ်ကျယ်ကြီးထဲ တဖြတ်
ဖြတ် အရောင်လက်ကာ ပြည့်လျှံလာလေသည်။

ရန်ပုံခွင်းသည် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ဤကဲ့သို့
ပြောချလိုက်ရသည့်အတွက် စိတ်မကောင်းပါ။ သူမကို
အမြင်ကတ်နေတာ မှန်သော်လည်း ဒီလိုပြောလိုက်တာ
ကိုတော့ အမှန်ပင် စိတ်မကောင်းပါ။ သို့သော် သူမက

ဝေတနာစာပေ

ဤမျှ ပြောထွက်မှ ရတော့မည့် အခြေအနေမျိုးတွေ ပန်တီး
နေသည်။

“ပထမဆုံး မင်း ငါ့ခြေထောက်ကို ဆောင့်ကန်လိုက်တာ
ကစပြီး မင်းလုပ်သမျှ အပြုအမူတိုင်းဟာ တမင်တကာ
ဖန်တီးတဲ့ အပြု အမူတွေပဲလို့ ငါထင်တယ်၊ အဲသလိုပဲ
ယုံတယ်၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့လဲ မင်းအပြုအမူတွေက ပိုပြီး
သေချာလာစေတယ်၊ အဲဒီတော့ မင်းကို ငါညှာတာလို့၊
လျှော့တွက်လို့မရဘူး၊ မင်းအပြုအမူတွေက မင်းသာ
ယောက်ျား၊ ငါသာမိန်းမဆိုရင်တော့ မဆိုးဘူး၊ အတု
ခိုးလောက်တယ်၊ အခု မင်းက မိန်းမဖြစ်နေတယ်၊ မင်း
ဟာ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပါ အနံ့၊ ဒါကို မင်းအမြဲ
သတိထားပါလို့ ဒေါသမပါဘဲ ငါတိုက်တွန်းပါတယ်”

သူပြောနေရင်း တန်းလန်းပင် အနံ့လက်များက
တံတားလက်ရန်းပေါ်မှ ပြုတ်ကျကာ အချင်းချင်း ယှက်
သွယ်ပြီး မျက်နှာအနားအုပ်လျှက် ငိုကြွေးနေပြီမို့ လမ်းပွင့်
နေပါပြီ။ ရန်ပုံခွင်းကိုယ် တစ်စောင်းနှင့် အနံ့ကို ရှောင်ကွင်းကာ
လျှောက်ထွက်လာခဲ့သည်။

“အစ်ကို”
ရော်... မလျှော့သေးပါဘူးပဲလား။

ဝေတနာစာပေ

“အစ်ကို တစ်နေ့တော့ အနဲ့ကို နားလည်မှာပါ”

ပြောဟန်ကလေးမှာ သနားကမား ရှိလှသည်။ စကားလဲဆုံး လက်ကိုင်ပုဝါလေးနှင့် မျက်လုံးကို တို့ကာတို့ကာ တံတားလေးမှ စားပွဲဝိုင်းတွေရှိရာဖက်ဆီ သူမပြန်ပြီး လျှောက်သွားလေသည်။

ကားပေါ်တက် စက်နှိုးပြီးလျှင် ခေါင်းတစ်ချက် ခါယမ်းလျက် သက်ပြင်းနက်နက်ကြီး ရှိက်ကာ ရန်ပုံခွင်း ထွက်ခွာလာခဲ့ပါတော့သည်။

တစ်နေ့တော့ အနဲ့ကို နားလည်မှာပါတဲ့။

ပဟေဠိ...ပဟေဠိ...။ သူ့ကို ပဟေဠိလုပ်သွားသည်။ ဘယ် တစ်နေ့လဲ။ သူ ဘာကို နားလည်လာမှာတဲ့လဲ။ တွေးစရာပေးသွားတာဟာ အမြဲတွေးနေရစေဖို့ပဲပေါ့။ ဒါဟာလဲ မင်းအကြောင်းပဲ ခေါင်းထဲတစ်စိမ့်စိမ့် ရှိနေအောင် ထွင်သွားသော အလုံးတစ်ခုပဲ မဟုတ်လားအနဲ့။ မင်းလေးဟာ နာမည်နဲ့ မလိုက်ပက်လောက်အောင် ကို ဉာဏ်များပါပေတယ် ခေါ်ရွှေခုံရယ်။

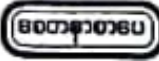
* * *

(၇)

“ခင်ဗျားဟာကလဲ တစ်မျိုးပဲ၊ ကားမောင်းသင်ရင် ဟုတ်သေးတယ်၊ အခုက ကြည့်ရတာ ရယ်စရာကြီး” ကိုဖိုးလအနား ဆိုင်ကယ်ကို စက်သတ်ရပ်လိုက်ကာ ခေါင်းပေါ်မှ ဆိုင်ကယ်စီး ဦးထုပ်ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။ ကျောပေါ်ဆံပင်တွေ လွင့်ဝဲကျလာတာကို ကြည့်ရင်း အနဲ့တစ်ယောက်ဟာ တော်တော် လှနိုင်အားတာပဲဟု ကိုဖိုးလ တွေးမိပါသည်။ မေမေစကားကိုလဲ ပြန်ကြားယောင်ကာ ပြုံးလိုက်မိ၏။

“ဟင်... လူကို မလှောင်ပါနဲ့ ကိုဖိုးလက” အနဲ့က မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီးမှ ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ခြေတစ်ဖက် လွဲကာ ဆင်းလိုက်သည်။ ဂျင်းရှပ်ပြာနုနု

လက်ရှည်နှင့် ဂျင်းနက် ပြာဘောင်းဘီ ချပ်ချပ်ကပ်ကပ်ကလေး ဝတ်ထားသော အနဲ့ရဲ့ သွယ်လျားသော သဏ္ဍာန်က အတော်ပဲ ကြည့်ကောင်းပါသည်။

“အနဲ့ထက် အရပ်ပုတဲ့ တချို့ ကောင်လေးတွေတောင် ဒီလို ဆိုင်ကယ်မျိုး စီးတာပဲ၊ အနဲ့အရပ်က ငါးပေ ခုနစ်လက်မ ရှိတယ်၊ သိရဲ့လား။”

“အေးပါ ခင်ဗျာ၊ အရပ်မိတာ သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီဆိုင် ကယ်မျိုးနဲ့ မိန်းကလေးက ကြည့်ရတာ မအပ်စပ်ပါဘူး၊ တမင် ဟော့ရှော့လုပ်ပြီး စီးသလို ဖြစ်နေတယ်၊ စူပါကပ်လေးတွေ စီးပါလား။”

“ဟာ... လှမှမလှတာ၊ ဘာလေးတွေမှန်း မသိဘူး။”

“ဒါဖြင့် ကားပဲမောင်းပါကွာ၊ ကားမောင်းသင်ပေး ပါ့မယ်”

“ကိုဖိုးလကလဲ ကားခပ်ကောင်းကောင်း ဝယ်ရင် အနဲ့ဆုံး ခြောက်သိန်းခုနစ်သိန်း ဖြစ်သွားမှာ၊ သုံးသိန်းတန်လောက် ကားမျိုး တော့လဲ စီးမနေတော့ပါဘူး၊ ပျက်နေတာနဲ့တင် လမ်းမှာဒုက္ခရောက် မယ်”

“ခြောက်သိန်းဖြစ်လဲ ဘာဖြစ်သလဲ၊ အနဲ့က သူ့ဌေးပဲ”

“ဟင်... မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဟုတ်လား၊ အနဲ့မှာ ပိုက်ဆံဘယ်လောက် ချမ်းသာလဲ တောင် အနဲ့မသိပါဘူး၊ အန်ကယ်မောင်ပဲသိတာ၊ လောလောဆယ်တော့ အန်ကယ်မောင်ပေးတာ တစ်လ ငါးထောင်ရယ်၊ လခရတာ နှစ်ထောင်ရယ်၊ တစ်လကို ခုနစ်ထောင်ပဲ ချမ်းသာတယ်”

“တစ်လခုနစ်ထောင် ချမ်းသာတာ တော်လှပြီဗျ၊ ကျွန် တော်တို့လို သဘောသားတွေ ခုလိုကုန်းပေါ်မှာ နားနေရတော့ တစ်လကို တစ်ပြားမှ ဝင်ငွေမရှိ ဖြစ် နေတာ”

“အရင်တုံးက ရထားထာတွေ ရှိတာပဲ၊ အဲဒီဟာတွေထဲက သုံးပေါ့”

“သုံးစရာတော့ ရှိတာပေါ့၊ မေမေဆီက လက်ဖြန့်တောင်း လိုက်ရင်ရတာပဲ၊ ဝင်ငွေမရှိတာကို ပြောနေတာ၊ အနဲ့ကမှ ခုနစ်ထောင် ဝင်သေးတယ်”

အနဲ့က ခေါင်းကလေး မော့လှန်ကာ ရယ်လိုက်ရင်း...

“ဟား... ဟား... ခုနစ်ထောင်ထဲက ငါးထောင်က ဝင်ငွေမှ မဟုတ်တာ၊ ဝင်ငွေကဖြင့် နှစ်ထောင်ထဲရယ်” လက်ညှိုးလေး နှစ်ချောင်းထောင်ကာ ရှဲ့့မဲ့မဲ့ကလေး

ရွဲပစ်ပစ် လုပ်ပြောဟန်ကြောင့် ကိုဖိုးလက ပြုံးရင်း...
 "ခင်ဗျားက အဲသလိုကလေးလိုလို ရွဲသလိုနဲ့သလို ကြပ် ကြပ်လုပ်"
 အနံ့က အံ့သြရင်း...
 "ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ အနံ့ကယ်မောင်တို့ တစ်မိသားစုထဲ ကိုပဲ အနံ့ ဒီလိုဆက်ဆံတာ၊ အနံ့မိဘအစ်ကို အစ်မ တွေလိုပဲ သဘောထားပြီးတော့ စိတ်ထဲကချစ်လို့"
 "ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကိုပဲ ပြောတာပါ"
 "အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ"
 "အော်... မေမေက ခင်ဗျားကို အစွဲကြီးစွဲပြီး သူ့ သမီးလေး ဖြစ်ချင်လိုက်တာ ဘာဘာညာညာ ဖြစ် နေလို့ပါ"
 ကိုဖိုးလက စကားကို လျော့ချလိုက်သည်။
 တကယ်တမ်းတော့ အိမ်ထဲပဲ ကုပ်နေရသော ရောဂါသည် မိခင်သည် အနံ့တစ်ယောက်ဖြင့် ရောက်လာလျှင် အပျင်းတွေ ပြေကာ အနံ့ရဲ့ ပြုစုမှု၊ ကူညီမှု၊ တိတိတာတာ ရွဲနဲ့ မှုတွေကိုပဲ စွဲလမ်းသာယာနေတတ်လျက်...
 "အနံ့လေးကို အပိုင်ရရင် ကောင်းမှာကွယ်၊ ကိုယ့် သမီးလေးပါ ဖြစ်လာအောင် အနံ့ကို ဖိုးလယူလိုက်ပါ လား၊ ဈေးမဆိုတော့ သမီးပဲပေါ့"

သူဖြစ်ချင်တာကိုသာ ပြောလိုက်သဖြင့် ဖေဖေက တောင်...
 "ဟ... ဒီလိုပဲ ဖိုးလယူလိုက်ဆိုရင် ပြီးရောလား၊ ဟိုကောင်မလေး က အရုပ်မှတ်လို့လား၊ သူတို့ချင်း ကြိုက်မှရမှာပေါ့"
 ရယ်ကာမောကာ မေမေကို ပြောရသည်။ ဒါတောင် မေမေက တယ်မလျော့။
 "အနံ့ဖက်တော့ မပိုင်သေးလို့ ဇွတ်ပြောမရလို့သာ၊ ဖိုးလကတော့ အနံ့ကို ကြိုက်လိုက်ပေါ့"
 ကိုဖိုးလသည် သူ့အမေကိုသူ အားရပါးရ ရယ်မော ရပါသည်။
 ဖိုးလသည် အနံ့ကို ကြိုက်တယ်ရယ်၊ မကြိုက်ဘူးရယ် မဟုတ်။ ညီမကလေးလို ချစ်စနိုးတော့ ရှိပါသည်။ ညီမ ကလေးလိုပဲ ချစ်တာမို့ အိမ်ထောင်ဖက်လို မချစ်နိုင်ဘူး ရယ်လို့လဲ မဟုတ်ပါ။ အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် သဘော ထားရမည်ဆိုလဲ သူလက်ခံနိုင်ပါသည်။ ရည်းစားလို ချစ် နေတာ မဟုတ်သေးတာမို့လဲ မယူဖြစ်လဲဘယ်လိုမှမနေ။ ဖိုးလဖက်က သဘောထားကို ဘယ်လိုရှင်းပြရမည် မပြော တတ်ပါ။ အရှင်းဆုံးပြောရလျှင်တော့ ယူဖြစ်လဲရသည်။ မယူဖြစ်လဲ ဘယ်လိုမှမနေ။

“မမကြီးကလဲ အိမ်ထောင်ခွဲဖြစ်သွားတာပဲ ကြာလှပြီ၊ ကျွန်တော်မျိုးကလဲ ယောက်ျားလေးဆိုတော့ ဆယ်လေး ငါးနှစ်သားထဲက ဖအေမအေနဲ့ ဘယ်လက်ပွန်းတတီး နေမလဲ၊ မေမေကသားသမီးတွေနဲ့ လွတ်နေရတာ ဆယ်လေးငါးနှစ်လောက် ရှိပြီလိုဖြစ်နေတော့ ခင်ဗျားကို ကလေးမှတ်ပြီး စွဲလမ်းနေရှာတယ်”

“ဒါဖြင့် အနဲ့ကို မွေးစားပေါ့”

“သွားပြောကြည့်ပါလား၊ တကယ်မွေးစားလိုက်လိမ့်မယ်”

“ကောင်းတာပေါ့၊ နေရင်းထိုင်ရင်း အဖေတစ်ယောက်၊ အမေတစ်ယောက်၊ အစ်မတစ်ယောက်၊ အစ်ကို တစ်ယောက်၊ ခဲအို တစ်ယောက်၊ တူမကနှစ်ယောက် တပြိုင်ကြီး ကောက်ရတာပေါ့”

ခေါင်းကလေး တင့်တင့် ရေတွက်ပြောနေပြီးသော်...

“နောက်ဆို ယောင်းမလဲ ရလာမှာ”

ကိုဖိုးလကို မျက်စိတစ်ချက်ပစ်ပြကာ ပြောလိုက်တာမို့...

“ကျုပ်က ဒါတွေမစဉ်းစားသေးဘူး၊ သုံးဆယ်ပြည့်ဖို့ တစ်နှစ်ကြီးများတောင် လိုသေးတယ်၊ ငယ်ပါသေးတယ်၊ ခင်ဗျား ကတောင် ကျုပ်ထက်အရင် စွဲကောင်းစွဲမယ်”

“ဒါဖြစ်နိုင်တယ်”

အနံက ရယ်ရယ်မောမော လက်ဖျောက်တစ်ချက် တီးလိုက်သည်။

“တကယ်ပြောတာလား အနံ”

“တကယ်ပေါ့ ကိုဖိုးလရဲ့၊ သူ့ကို လက်ထပ်ဖို့ အနံ ဖက်ကတော့ ရာနှုန်းပြည့် သေချာနေပြီ၊ သူကတော့ မသိဘူး၊ အနံကို လက်ထပ်ပါ့ မလားပဲ”

ဖိုးလမှာ မျက်ခုံးကြီးတွေပင် မြင့်တက်သွားမိကာ...

“အနံရည်းစားလား”

ကိုယ်က နောက်ပြောင်လိုက်သော်လည်း အနံက အတည်ပေါက် ပြောနေသဖြင့် အံ့ဩရသည့်အထဲ အနံ ပြောစကားကြောင့် ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ အနံရယ်ဟုသာ ညည်းမိ ချင်ပါတော့သည်။

သူကတော့ အနံကို လက်ထပ်ပါ့မလားပဲတဲ့။ ကိုဖိုးလမှာ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်သွားရသော်ငြား အနံကတော့ ပြုံးပြုံးပင်။

“အနံရည်းစားတော့ မဟုတ်သေးဘူး”

“အော်... အနံတဖက်သတ်ကပဲ သေချာနေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ဖိုးလသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် အနံကို ငေးကာ ကြည့်နေမိရင်း...

“သူဘယ်သူလဲ ကိုယ်တို့မသိဘူးလား”

“သိရပါတယ်၊ အန်ကယ်မောင့်ကိုတောင် ပြောပြဖူးပါ
တယ်၊ မြစိမ်းကန်က ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါ”

“ဆရာဝန်၊ အော်... ဆရာဝန် တစ်ယောက်ဆိုတော့
မဆိုး ပါဘူးလေ”

ခပ်တိုးတိုး မှတ်ချက်ပြုလိုက်မိပါသည်။

“ကဲပါ ကိုဖိုးလရဲ့၊ အနဲ့ကို ဒီဆိုင်ကယ်ရောင်းတော့
မှာလား”

“မရောင်းနိုင်သေးဘူး၊ ခင်ဗျားကျင့်ဖို့ လိုသေးတယ်၊
သိပ်မှ မကျွမ်းကျင်သေးတာ”

“ဒါဖြင့် ကျင့်လိုက်ဦးမယ်”

ဖိုးလမှာ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးရှိနေပြီး အပိုလိုလဲဖြစ်နေတာမို့
ရောင်းပစ်မည်ဟု စကားစပ်မိသောအခါမှာ မရွှေချော အနံ့က
သူဝယ်မည်ဖြစ်ပြီး သင်ပေးဖို့ တကျိကျိ နားပူတော့တာပါပဲ။
အစကတည်းက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ငွေလိုသည်
ဆိုသဖြင့် အချင်းချင်း ဈေးသင့်သင့်နှင့် ဆွဲထားလိုက်တာမို့
ဆိုင်ကယ်ဝါသနာမပါလှသော ဖိုးလက ရောင်းကိုရောင်းပစ်မှာ
ဖြစ်သလို အနံ့ကလဲ ရောင်းမည်ဆို လျှင်တော့ သူဝယ်ရမှ
ဖြစ်နေသည်။ အနဲ့အားလပ်ချိန်တွေမှာ သင်နေတာမှ

တစ်ပတ်လောက်ရှိသေး။ ရဲတင်းလှသော အနံ့သည် လွယ်
လွယ်နှင့် တတ်သွားသော်လည်း မကျွမ်းကျင်သေးပါ။ လမ်း
ဖြောင့်ကြီးတစ်လျှောက်ထဲ မောင်းနေလျှင် ဘာမှမဖြစ်
နိုင်သော်လည်း ကားရှုပ်ရှုပ်နှင့် အလိမ်အကောက် အကွေ့
အပတ်များအတွက် ဘယ်လိုမှ စိတ်မချရသေး။

အနံ့တစ်ယောက် ပြောပြောဆိုဆို ဦးထုပ်စွပ်ပြီး ဆိုင်ကယ်
ပေါ် ကားကနဲ ခွတက်လိုက်ပုံကိုငေးလျက်...

“ဟိုနားဒီနားပဲ ပြန်ကွေ့လာနော်၊ ခင်ဗျားအဝေးကြီး
သွားနေရင် တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကျုပ်လိုက်ရှာမရပဲနေမယ်”
“ပိုင်ပါတယ်”

အနံ့သည် ကလေးသဖွယ် ပြောင်ချော်ချော်လုပ်ရင်း
တဖုန်းဖုန်း စက်သံပေးလျက် မောင်းထွက်သွားပါချေပြီ။
အုတ်ခုံပေါ်ထိုင် ချလိုက်ရင်း ကိုဖိုးလ ပျင်းပျင်းနှင့် ကျန်ခဲ့
ချိန်တွင် အနံ့တစ်ယောက်ကတော့ ကိုဖိုးလစကားကို
နားမထောင်ဘဲ ကျောင်းဝင်းထဲနှင့် မကျေနပ်နိုင်ကာ
အာရုံစီတူးဝင်းထဲမှထွက်၍ ပြည်လမ်းမကြီးပေါ် ဦးတည်
လိုက်ပါချေပြီ။

ကားလမ်းမပေါ် မောင်းမှလဲကားတွေနှင့် အရှောင်အတိမ်း
ကျွမ်းကျင်မည် မဟုတ်လား။ ပြည်လမ်းမပေါ်သို့ အာရုံစီတူး

ထဲမှ ထွက်လာမိသောအခါ ကားအသွားအလာရှိနေသဖြင့် လမ်းပေါ်တက်ဖို့ ခဏစောင့်နေသည်။ ထိုသို့ စောင့်နေစဉ်မှာပင် အနံမြင်တွေ့လိုက်ရသည်မှာ မြို့ပြင်ဖက်သို့ ဦးတည်မောင်းလာရင်း သူမရှေ့မှ ခပ်မှန်မှန်ဖြတ်ကျော်သွားသော ဒေါက်တာခွင်းရဲ့ ကားဖြူလေး။

သူတစ်ယောက်ထဲ မောင်းသွားသည်။ လက်တဖက်က ကား ပြုတ်တင်းပေါ် တတောင်ဆစ်ကွေးတင်ကာ တိုလက်နှင့်ပင်စတီယာရင်ကို ကျွမ်းကျင်စွာထိန်းလျက် ပျင်းရိရိဟန်ပန်မျိုးဖြင့် မောင်းသွားသော ဒေါက်တာခွင်း...

အနံ သဘောတကျ ပြုံးလိုက်မိကာ ကားတစ်ချက် အပြတ်တွင် ဝေါကနဲ ဆိုင်ကယ်ကို ပြည်လမ်းမပေါ် ကွေ့တက်လိုက်၏။ ကားဖြူလေးရေ အနံလာပြီ။

ဒေါက်တာခွင်းကားမှာ မမြန်လှသဖြင့် အနံ ခပ်ပြင်ပြင်းကလေးလိုက်သော် တခဏနှင့် မှီလာပါသည်။ အနံသည် ပထမဦးစွာ ကားကို ဘယ်ဖက်မှ ပန်းတက်ကျော်ဖြတ်ပြီး ရှေ့မှ တစောင်းဖြတ်လျက် ညာဖက်ကိုယူပြီး အရှိန် လျော့ထားလိုက်သည်။

ရော်... ဘယ်နှယ်ပါလိမ့်။

အသားလွတ်ကြီး ကျော်တက်ကာ ရှေ့ကဖြတ်မောင်းသွားသော ဆိုင်ကယ်ကြောင့် ရန်ပုံခွင်း ကျွတ်ကနဲ စုတ်သတ်သည်။ ကြည့်စမ်း ဆံပင်တွေတဖားဖားက ဦးထုပ်အောက်မှလွင့်လို့။ ခုခေတ်ကိုယ်တော် လေးတွေထဲ ဆံရှည်ကြီးတွေ တွေ့နေရတတ်ပေမယ့် ခုဆံရှည်က မိန်းကလေးပါ။

ဘောင်းဘီထဲ ထိုးထည့်ဝတ်ထားသဖြင့် ရှုပ်အင်္ကျီစခါးမှာ ကြပ်သွားပုံနှင့် ခါးအောက်မှ ကားထွက်သွားသော ဘောင်းဘီဖတ် ခန္ဓာကိုယ်ကြောင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုတာ သေချာသိနိုင်ပါသည်။ ကောင်မလေးတွေလဲ ဒီလိုဆိုယ်ကယ်မျိုး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် စီးလာကြပြီလား။

ကိုယ်ဘာသာ တွေးနေဆဲ ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ မိန်းကလေးသည် လက်ကိုင်ကို ကိုယ်လေးကိုင်ပြီး ခပ်ကုန်းကုန်း ကိုင်ထားရာမှ ဇက်လိမ်ပြီး တစ်ချက် လှမ်းငဲ့ကြည့်၏။ ဖာင်... ငါ့ကိုလှည့်ကြည့်ပါလား။ ဒေါက်တာခွင်းသည် ဘာရယ်မဟုတ် ကားကိုအရှိန်မြှင့်ကာ ဆိုင်ကယ်ဘေးမှ တဟုန်ထိုး ကျော်တက်လာကာ ပြုံးစေ့စေ့နှင့် သဘောကျနေမိသည်။

သူ့ကိုကျော်တက်သဖြင့် သူကတချို့ ပြန်ကျော်တက်ရုံပါ။ ဘာမှ ဆက်ပြီး စိတ်ကူးမရှိသဖြင့် ဂီယာပြောင်းပြီး ခပ်မှန်မှန် ဆက်မောင်းမြဲ မောင်းနေသည်။

ဟ... ဟ...

ဆိုင်ကယ်သူရဲလေးက သူ့ကိုပြန်ကျော်တက်လိုက်ပြန်ပြီ။
 သူက ပြန်စသလို ဖြစ်သွားသဖြင့် အကျောမခံ ပြန်လုပ်တာ
 ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒေါက်တာခွင်းသည် ဘာမှ ထပ်မံမတုံ့ပြန်ဘဲ
 ကိုယ့် လမ်းကိုယ် အေးအေးဆေးဆေးပဲ မောင်းနေသည်။
 ဆိုင်ကယ်ကသာ ရှေ့မှမြေလိမ်မြေကောက် ယမ်းကာ အစွမ်း
 တွေပြနေ၏။ မိန်းကလေးတွေများ ခက်တာပဲ။ ယောက်ျား
 တစ်ယောက် မောင်းလာသောကားကိုလဲ စချင်ပြန်သည်။
 ရန်ပုံခွင်း ဘာမှမတုံ့ပြန်တော့သောအခါ ဆိုင်ကယ်က လမ်း
 ဘေးနားကပ်ကာ အရှိန်လျော့လျော့နှင့် ကျန်ခဲ့ရင်း သူ့ကို
 ကျော်သွားမှ ကားနောက်မှ ဖြည်းဖြည်းလိုက်လာသည်။
 မရမ်းကုန်းမီးပွိုင့်တွင် ရန်ပုံခွင်း မီးနီမိပြီး ရပ်လိုက်သောအခါ
 ဆိုင်ကယ်သည် ကားနောက် နားမှာ ကပ်မတတ် လိုက်ရပ်၏။
 နောက်ကြည့်မှန်မှ မသိသော လမ်းကြည့်လိုက်သော ရန်ပုံခွင်း
 သည် ဧဝေဧဝါအံ့အားသင့်ကာ ခေါင်းဆောင်းဦးထုပ် အလယ်
 ကောင်မှ မျက်နှာကွက်ကွက်ကလေးကို သေချာသဲကွဲအောင်
 ထပ်ကြည့်မိသည်။ သူ့နောက်ကြည့်မှန်မှ ကြည့်တာကို
 သိသဖြင့် ဘေးလူမရိပ်မိဘဲ ရန်ပုံခွင်းတစ်ယောက်ပဲ
 သိသာအောင် တမင်တကာ ဦးထုပ်ကို လှန်ချွတ်လိုက်ကာ

ဆံပင်တွေ နောက်ကိုလှန်ခါလိုက်လျက် ဦးထုပ်ကို
 နေသားတကျ ပြန်ဆောင်းလိုက်၏။ ထို့နောက် ရန်ပုံခွင်းရဲ့
 ကား နောက်ကြည့်မှန်ကို စိုက်ကြည့်ကာ ဘယ်နှယ်လဲ
 ဆိုတဲ့ မချီမချင် မျက်နှာ။

အစစ်ပေါ့။

သူမဟာ အနံပဲပေါ့။

ရန်ပုံခွင်း ဘယ်လိုမှ မမျှော်လင့်ပေ။ သူမကို သာမန်
 လူတန်းစား စာရေးမလေး တစ်ယောက်အဖြစ်သာ ထင်မှတ်
 ထားသည်။ ခုလို အကျအနုဝတ်ပြီးနှစ်သိန်းကျော်တန်မည့်
 ဆိုင်ကယ်ကြီးစီးလျက် မြင်ရမည်ဟု မမျှော်လင့်ထားမိပါ။
 ဘယ်ကကောင်မလေးပါနဲ့ညည်း။ လူချမ်းသာမိဘတို့က တင်
 သလိုနေ လွတ်ပေးထားသော သမီးပျိုကလေးပဲလား။ ဝတ်စား
 သုံးဖြန်းပြီး တက္ကသိုလ်ထဲစာသင်တာနဲ့နဲ့ ရှိုးပေးတာ
 များများဆိုတာမျိုးလဲ လုပ်နေတာ မဟုတ်တော့ တောင့်
 တင်းသော အသိုင်းအဝိုင်းက သမီးပျိုလေးဆိုလျှင် ဘာကြောင့်
 ပုဂ္ဂလိက ဆေးရုံတစ်ရုံမှာ စာရေးမလေး လုပ်နေပါလိမ့်။
 ဒီ မြစ်မီးကန်ဆေးရုံ ဆိုတာဟာ သူမ မိဖဘိုးဘွားတွေနှင့်ပဲ
 ပတ်သက်လို့ နေပေရောသလား။

ရန်ပုံခွင်းသည် ထင်မိထင်ရာတွေ လျှောက်တွေးနေရင်း ကားကို အရှိန်မြှင့်မောင်းလာခဲ့သည်။ ဆိုင်ကယ်ကလဲ ထပ်ကြပ်မကွာ။ ငါ့နောက်ကို လိုက်နေပြန်ပြီ။ ဘယ်နှယ် ဟာမလေးပါလိမ့်။

ရန်ပုံခွင်း လက်မြောက်ရတော့မလို ဖြစ်နေပါပြီ။ သူ့ကိုမှ ပတ်သက်ရင်းနှီးချင်သော မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းကြီးများ။ မင်း ကိုယ့်ကို ဘာတွေများ စွဲနေလေရောသလဲ အနံ့ရယ်...။

လေယာဉ်ကွင်းလမ်းချိုးထဲ ချိုးကွေ့ချလိုက်သော ရန်ပုံခွင်း သည် ခပ်လှမ်းလှမ်း ပြတ်ကျန်ခဲ့သော ဆိုင်ကယ်ကို နောက် ကြည့်မှန်မှ လှမ်းကြည့်နေဆဲပင် လမ်းထဲချိုးသော အဝင်အဝ ကွေ့ကလေးမှာပင် ရုတ်တရက် တုံးလုံးကြီး တိမ်းမှောက် သွားသော ဆိုင်ကယ်ကိုမြင်လျှင် "ဟာ" ကနဲ နှုတ်မှ လွတ်ကနဲအော်ကာ ကားကို တုံ့ရပ်လိုက်သည်။

ဆိုင်ကယ်ကြီးဟာ တကယ်ကို တုံးလုံးကြီး လဲကျသွား တာ။ အနံ့သည် ဆိုင်ကယ်နှင့်အတူ ခြေကားယား လဲကျလျက် နှစ်ပတ် သုံးပတ် လိမ်လွင့်သွားသည်။

"တောက် မှတ်ကရောကွာ"

ရန်ပုံခွင်း ကားကိုရပ်လိုက်သည်။

သူမဆီသွားဖို့ မသွားဖို့ ချိတ်ချတုံ့ စဉ်းစားနေသည်။ နောက်ကား တစ်စီးစီး ထပ်ဝင်လာလျှင်တော့ သူမကိုတွေ့ကာ အကူအညီပေးမှာပဲ။ ခက်တာက ကားတစ်စီးမှ ထပ်ဝင် လာတာ မတွေ့ရ။ သူသွားလိုက်လျှင် အနံ့ကတော့ အင်မတန် အကြိုက်ကျမှာ အမှန်။ စုတခါကတော့ အကွက်ဆင်တာ လုံးလုံးမဟုတ်မှန်း ရန်ပုံခွင်း အတပ်သေချာပါသည်။ ကွေ့ချ ရာမှာ စောင်းအားများပြီး အရှိန်ကနဲတော့ တုံးလုံးကျသွား တာပေါ့။ ပြစ်သွားပုံက ခရီးကြမ်းဆိုင်ကယ်စီးပြိုင်ပွဲတွေ ဘာတွေတိဗိထဲ ပါတတ်သလို မြေပြင်ပေါ်မှာ ဒီဂရီနဲ့နဲ့ပဲ ထောင့်ကျဉ်းကျန်အောင် စောင်းပြီး ကွေ့ပုံမျိုး။

မပိုင်ပဲ လုပ်လိုက်ပုံရသည်။

"မဖြစ်သေးပါဘူး"

မသွားဖို့ဖက် စိတ်က အားသာချင်သော်လဲ ဆရာဝန် စိတ်ဓာတ်က အခွင့်သင့်သော အချိန်မျိုးမှာ ချိုးနှိပ်မရ။ ရုန်းပြုထကြွသည်။ ကျိုးမလား။ ပဲမလားပဲ။ ငါမသွားရင် တော်ကြာ ဆေးရုံမြန်မြန်ပို့ရမယ့် အဖြစ်မျိုးဆိုရင် နောက်ကျ နေပါဦးမယ်။ ထိုအတွေးက လူကို နိုးမိုး အနိုင် ရသွားပါသည်။ ဘက်ဂီယာနှင့် ဝေါကနဲ အရှိန်များများ ပြန်ဆုတ်လာသော ခေါက်တာခွင်း ကားကို မျှော်ကြည့်ကာ နာကျင်ခြင်းကြောင့်

အနံ့မျက်ရည် ပေါက်ကနဲ ပေါက်ကနဲကျအောင် အသံ တိုးတိုးထွက် ငိုနေမိသည်။

သူ လာရှာသားပဲ။

အနံ့သည် သူမကို အင်မတန် မုန်းပုံရသော ဒေါက်တာ ခွင်း ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ပစ်ထားခဲ့မည်ဟု ထင်မိသည်။ သူမ တမင်လုပ်စာတ်လုပ်တာပဲ ထင်ဦးမှာပါဟုလဲ တွေးမိပါသည်။ လာမှာမဟုတ်ဘူး ထင်နေရာက ရုတ်တရက် အရှိန်ပြင်းပြင်း နောက်ဆုတ်မောင်းလာသော ဒေါက်တာခွင်းကားကိုမြင်လျှင် ပလက်ဖောင်းစပ်မှာ လဲလျက်သားလေး ငိုနေရာမှ ပိုပြီး တော့ပင် ရှိုက်ငင်မိပါသည်။

မူယာမာယာနှင့် ရှိုက်သံတိုးတာ မဟုတ်ရပါ။ အနံ့ ဝမ်းနည်း ဝမ်းသာ ဖြစ်မိတာကြောင့်သာပါ။

ကားပေါ်မှ ဒေါသလဲထွက်။ သနားလဲ သနားပုံမျိုး။ မှန်တောတော ဆင်းလျှောက်လာသော ဒေါက်တာခွင်းရဲ့ ကိုယ်ဟန်မတ်မတ်ကို အနံ့ ငေးကြည့်နေသည်။ ကျယ်ဝန်း သော ရင်ခွင်ကို ဖွင့်မတ်ကာ ဂျာကင်နီညိုကလေး လွင့်ကနဲ ကားကနဲနှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းလျှောက် လာဟန်သည် အနံ့၏ အနာရွတ်ဗုရုပ္ပ တွယ်ရာမဲ့ နှလုံးသားကို မကြုံစဖူး အဆန်း တကျယ် ရှူးသွပ်ဖွယ် ကျိစယ်ထိတို့ ကစားလို့ နေချေပြီ တကား...

ဒေါက်တာခွင်း...

ဒေါက်တာခွင်း...

အနံ့ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆန်အောင်တရှိုက်မက်မက် ခေါ်ညည်း နေမိသည်။ အနံ့ရဲ့ အေးစက်မာကျောနေတဲ့ ဒဏ်ရာကြမ်းကြမ်းတွေနဲ့ နှလုံးသားကို ခုလို ပူလာအောင်၊ နွေးလာအောင် သက်ဝင်လှုပ်ရှား ခုန်ပေါက်ကစားလာအောင် သူမှသာ စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ချေပြီ။ အနံ့ ဘာများဖြစ်ပါလိမ့်။ မြင်ပါလျက် မမြင်သလို။ ကြားပါလျက် မကြားသလို ထုံကာ ဟုံကာ လောကနှင့် အဆက်အသွယ်ပြတ်လျက် သူဆိုသော သူတစ်ယောက်ရဲ့ အရိပ်သဏ္ဍာန် လျှောက်လှမ်း လာဟန် တစ်ခုကိုသာ ပုံရိပ်တစ်ခုမက နှစ်ခုသုံးခုပွားကာ မြင်ယောင်နေသည်။ လာစေ့ချင်လွန်း အားကြီးသဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် အထပ်ထပ်လာစေချင်သဖြင့် အနံ့အမြင်တွင် သူတစ်ကိုယ်ထဲ လာနေသည်ပင်မထင်။ သုံးကိုယ်ခွဲ လေးကိုယ်ခွဲ ဒေါက်တာခွင်းတွေ သုံးလေးယောက် လျှောက်လာ နေသလိုလို။

အနံ့ရင်တွေ ခုန်လိုက်တာ။ ရှင့်ရဲ့ ကြိမ်းမောင်းစကား ကြားရ တော့မှာကို နားဝင်ချိုမည့် ဂီတသံ နားဆင်ရတော့ မည်ကဲ့သို့ ကြည်နူးနှစ်သိမ့်နေလိုက်တာ...

"က"

ခြေတစ်လှမ်းစာသာလိုသော နေရာ၌ ဒေါက်တာခွင်း ရပ်တန့်သည်။ ဂရုဏာဒေါသနှင့် "က" ဟု စလိုက်သံသည် အနံ့ တစ်ကိုယ်လုံး အားကိုးအားထားရှိသွားသလို လုံခြုံသွားစေလျက် အားကိုးမြင်လို့ ဝမ်းနည်းတာမျိုး သက်သက်နှင့် အနံ့က တံအင်းအင်းရှိက်ကာ ငိုချလိုက်ပါသည်။

ဒေါက်တာခွင်း သက်ပြင်းချကာ ခူးတစ်ဖက်ထောက် ထိုင်ရင်း...

"မင်း..."

ဒေါသတကြီး စကားစကား ဘာဆက်ရမည်မသိ။ အနံ့သည် လက်တစ်ဖက်ထောက်ကာ ကိုယ်ကိုတစ်စောင်းထူထလိုက်ရင်း ပြန်ပြုကျမလို ယိုင်သည်။ အယိုင်မှာ ဒေါက်တာခွင်းကလဲ လက်ကမ်း အနံ့ကလဲ လက်ကမ်း။ လမ်းတစ်ဝက်၌ လက်တို့တွေ့မိဆုပ်မိလျက် အနံ့က ဒေါက်တာခွင်းပက်သို့ ချိနဲ့အားငယ်စွာ မှီချလိုက်သည်။ အလိုက်သင့် ပွေ့ထိန်းလိုက်ရသဖြင့် ရင်ခွင်ထဲ လုံးလုံးရောက်လာသော အနံ့ဦးခေါင်းကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် နှာချင်နှာပစေ ရိုက်လိုက်မိရင်း...

"မင်း တော်တော်စရပ်ကျပါလား"

ခုနစ်ကားကို ကိုယ့်ဟာကိုယ် ညည်းညူသံနှင့် ဆက်လိုက်မိပါသည်။

"အနံ့ အနံ့ တကယ်လဲတာပါ အစ်ကိုရယ်"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါမြင်ပါတယ်၊ ဘာပြောနေလို့လဲ"

"အနံ့ ဟန်လုပ်လဲတာမဟုတ်ပါဘူး၊ အနံ့ခြေထောက်ကျိုးသွားပြီ ထင်တယ်"

ဒေါက်တာခွင်းသည် လမ်းနှင့်ပွတ်ကာ ပွန်းစုတ်သော ဂျင်းဆောင်း ဘိကိုကြည့်ရင်း ဒဏ်ရာရှာသည်။

"အနံ့ အကိုကို လိုက်နှောင့်ယှက်ရုံ သက်သက် မဟုတ်ပါဘူး"

"အေးပါကွာ၊ တော်ပါတော့"

"ဆိုင်ကယ်မောင်းကျင့်နေတုန်း အကိုကားရှေ့က ဖြတ်သွားတာ တွေ့တာနဲ့ အကိုဘယ်သွားတာလဲ သိချင်တာနဲ့"

ရှိက်လိုက် ပြောလိုက် အနံ့မှာ မောနေသည်။ ရန်ပုံခွင်းသည် သနားလဲသနား ရယ်လဲရယ်ချင်။

"မင်း စပ်စုချင်ဦး ရှုပ်ချင်ဦးလေ"

"အနံ့ ခုလို စပ်စုနေတာဟာ နောက်ယှက်ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကို၊ အနံ့ အနံ့ အကိုအကြောင်းတွေ သိချင်လို့ပါ"

"ဘာဆိုလို့ မင်းက သိချင်နေတာလဲ"

မေးရင်းက ဒေါက်တာခွင်း ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ရင်
ခွင်ကြီး မိုးထားရာအောက်မှ မော်ကြည့်နေသော မျက်လုံး
ဝိုင်းကြီးတွေမှာ မျက်ရည်စတိုနှင့် ရွဲစိုနီမြန်းနေရင်းကပင်
များစွာသော အဓိပ္ပာယ်နှင့် တဖြတ်ဖြတ်လက်ကာ ဝေရီ
နေသည်။

ခက်ပါလား မိန်းကလေးရယ်...

အရွယ်လေးငယ်ငယ်နှင့် စွဲလမ်းတိမ်းမှူး အရူးကြီး
ရူးနေလိုက်တာ။

"အနံ့လေ... အနံ့... အနံ့"

ထစ်အအနှင့် စကားက ရှေ့မဆက်။ သူ့နှုတ်ခမ်းလေးသူ
ဖြတ်ကနဲ ပိတ်ရိုက်လိုက်တာမြင်လျှင် ဒေါက်တာခွင်းသည်
မပြုံးပဲ မနေနိုင်။

"ကဲ-ကဲ၊ ထ... မင်းဆိုင်ကယ်လဲ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်
တောင် မသိတော့ဘူး၊ မင်းကိုတော့ ဆေးရုံခေါ်သွား
ရလိမ့်မယ်၊ ခြေသလုံးရိုးက ရောင်နေတာ၊ ကျိုးတာဆိုရင်
ခက်မယ်၊ မကျိုးဘူးတော့ ခန့်မှန်းရတာပဲ၊ ဒါပေမယ့်
အတွင်းဖက် ညာခြေသလုံးသားမှာ ကွဲသွားတာကတော့
ကြည့်ရတာ ချုပ်ရလိမ့်မယ်၊ သွေးထွက်များလာမယ်
ထ... ထ"

အနံ့ လက်ထောက်ကာ ဖင်ကြွပြီး ခြေထောက်လျက်
အားယူသည်။ မရ။ အတင်းကုန်းထနေသည်မှာ လက်
ထောက်လျက်နှင့် ဖင်ဘူးထောင်းသာ ထောင်လာသည်။
ခြေကိုထောက်မရ။ ဒေါက်တာ ခွင်းသည် အနံ့ပုံစံလေးကို
ရယ်ချင်သနားနှင့် ကြည့်မနေနိုင်တော့ပါ။

"ကဲပါကွာ၊ ငါပဲ တမ်းသွားပါမယ်"

"အနံ့... အနံ့... တကယ်... တကယ် မထောက်
နိုင်တာပါ"

"အေးပါ၊ ဘယ်သူက ဘာပြောနေလို့လဲ"

ဒီအချိန်မှာတော့ ကားနှစ်စီး သုံးစီးဖြတ်ကျော်မောင်းသွား
ပြီးပါပြီ။ အရှိန်နူးကာ ခေါင်းထွက်စပ်စုသွားတာကလွဲလျှင်
ရပ်ပြီး မကူညီကြပါ။ အနံ့ရှင်းတောင်းဘိ ခြေသလုံးမှာ
သွေးရွဲနေသည်ကို မြင်ပါလျက် ရှေ့ကားက ပဲယက်ကျား
တစ်ယောက် ဆင်းကူနေပြီပဲဟု စိတ်ချလက်ချ ပြုံးစိပြုံးစိပင်
လုပ်သွားကြပါသေးသည်။

အနံ့သည် ပွေ့ချီတာ မဟုတ်ဘဲ ကလေးချီသလို
မတ်မတ်ချီ ထားတာ ခံရသဖြင့် အရှက်ကြီးစွာ မျက်စိကြီး
ဖျစ်ညှစ်မိတ်ထားမိသည်။ ဒေါက်တာခွင်းလည်ပင်းကိုလဲ
လက်နှစ်ဖက်လုံးနှင့် တင်းတင်းကြီး ဖက်ထားမိသည်။

အနဲ့တစ်ကိုယ်လုံးလဲ ပူထူတုန်ရီနေပါသည်။ သို့သော်လဲ ထူးခြားဆန်းကျယ်လှစွာပင် အနဲ့ ပျော်နေမိလေသည် တကား။ ကားရှေ့ခန်းမှာပဲ ထိုင်ခုံကို နောက်ဖက်လှန်ချလိုက်ကာ အနဲ့ကို ပက်လက်တင်သည်။ ခြေထောက်ကအစ ကားထဲ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မထည့်ပေးတာကြောင့် အနဲ့မှာ အားလဲနာ ရှက်လဲရှက်။ မတင်းမာတော့သော်လဲ မပျော့ပျောင်းသော သူ့မျက်နှာထားကြောင့် သိပ်တော့ ရောင့်မတက်ဝံ့ပါ။

ဒေါက်တာခွင်းက နောက်ခုံပေါ် ပစ်တင်ထားသော ဆယ်လူလာ ဖုန်းမဲလေးကို လှမ်းယူခလုပ်နှိပ်သည်။

"အား...ကိုဇော်လင်းလား၊ ရန်ပုံခွင်းပါ။ ဒီမှာပေးဖို့စဉ် သည်ကို ပေးပေးမှာပဲလို့ ကျွန်တော်လာကြိုတာ၊ ခုလေဆိပ် လမ်းထဲပဲ ရောက်နေပြီ၊ ဒီမှာ အက်ဆစ်ခွဲနံ့တစ်ခွဲနဲ့ ကြိုနေလို့ ဆေးရုံကို ကျွန်တော် အမြန်ပို့ပေးရမယ်၊ အင်း... မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ကားနဲ့ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဟာသူ၊ ဒါပေမယ့် အသိလေ အသိ၊ အင်း... အင်း၊ အဲဒါ ကိုဇော်လင်း အဲပိုမှာ ဧည့်သည်လာကြို လိုက်ပါ၊ ပေးပေးလဲ ပြောပြထားတယ် မဟုတ်လား၊ သိတယ်နော်၊ မှီပါသေးတယ် အခုထွက်လာလိုက်ရင်...၊ ကိုဇော်လင်း၊ ပြီးရင် ဧည့်သည်ကို (East Inya)

အိမ်အင်းယားကိုပို့ပေးလိုက်ပါ၊ သိတယ်နော်၊ ဟုတ်ပြီ နော်၊ ကျွန်တော်စိတ်ချမယ်၊ အော်... နေအုံး နေအုံး၊ ဟိုဒိုင်နာပက်လက်ကြီး ရောင်းပြီးပြီလား၊ အနီကြီးလေ၊ ဝယ်သွားပြီလား၊ မဝယ်သေးရင် ရှိသေးရင် အဲဒီကားကိုပါ ဒီရိုင်ဘာတစ်ယောက်နဲ့ တူတူခေါ်ခဲ့ပါ၊ ဒီမှာ ဆိုင်ကယ် တစ်စီးတင်ဖို့နော်၊ ဟုတ်ပြီနော်၊ ဗျာ... ဆိုင်ကယ်က ဘယ်ကို ယူသွားရမလဲဆိုတော့ နေအုံး နေအုံး... "

အနဲ့သည် ဒေါက်တာခွင်း ပြောသမျှ ပါးစပ်လေးဟကာ နားထောင်နေမိသမျှ သူ့မထံ ရုတ်တရက် ငဲ့လာသဖြင့် လန့်ထိတ်သွားသည်။

- "ဒါ မင်းဆိုင်ကယ်လား"
- "ဟုတ်ဘူး"
- "ဘယ်ကလဲ၊ ဘယ်သူ့ဟာလဲ၊ ဘယ်ကိုပေးရမလဲ မေးတာ"
- "အော်... အဲဒါ ဟို ခြံနံပါတ် (--) ကမ္ဘာအေးဘုရား လမ်းကို ပို့လိုက်ပါ"
- "ဒီအတိုင်းသွားပို့လို့ မရဘူးလေ၊ မင်းဆီက စကား တစ်ခုခုမှာအုံး"

“ဟို... ဟို အဲဒီမှာ သွားပေးပြီး အနံ့ဆိုင်ကယ်ဖောက် လို့လို့ ပြောပေါ့”

“မင်း အပေအမေလား”

“ဟင့်အင်း... ၊ ဦးလေးပါ”

“အိမ်ရှင်နာမည် ဘယ်သူလဲ”

“ဦးမောင်မောင်၊ ဒေါ်ဆွေဆွေဝင်း”

“ဒီမှာ ကိုဇော်လင်းရေ၊ ရေးမှတ်ထားလိုက်ပါအုံး၊ ခြံနံပါတ် (--) ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်း၊ ဦးမောင်မောင်၊ ဒေါ်ဆွေဆွေဝင်း နေအိမ်နော် အိမ်ရှင်က၊ ဆိုင်ကယ် သွားထားပြီးတော့ အနံ့ အက်ဆစ်ခွဲနံ့ဖြစ်လို့ မြစိမ်းကန် ဆေးရုံမှာလို့ ပြောပြ၊ ဘာမှသိပ်မဖြစ်ဘူး၊ ခြေထောက် နံနံခိုက်မိတာလို့၊ စိတ်ပူသွားကြမှာစိုးလို့၊ ဗျာ... အနံ့၊ အနံ့၊ အရေအ၊ နုငယ်တစ်ချောင်းငင် သေးသေးတင် နံ့၊ အနံ့... ဟုတ်ပြီလား”

တယ်လီဖုန်းကိုပိတ်ပြီး ဒေါက်တာခွင်းက သက်ပြင်း တချက်ချ သည်။ ဆိုင်ကယ်ဆီ လျှောက်သွားကာ သော့ပိတ်၊ သော့ကိုဖြုတ်ယူခဲ့ ပြီး ကားဆီပြန်လျှောက်လာသည်။

“အစ်ကို၊ ဆိုင်ကယ် ဒီတိုင်းထားခဲ့လို့ ရပါ့မလား”

“မပြီးခိုးမှရမှာပေါ့၊ ဟိုလူတွေ ခုပဲရောက်မှာပါ၊ ခြောက် ဖိုင်ခွဲက လာရမှာ၊ ဒီကို လေးငါးမိနစ်ပေါ့၊ မင်းသွေး ထွက်နေလို့ ငါက အချိန်မဆွဲချင်ဘူး၊ ဖြစ်တုံးကဖြစ်ပြီး နုပျော့မနေနဲ့”

“သူများဆိုင်ကယ်ကြီးမို့ပါ”

“မင်းလျှော်နိုင်မှာပါ၊ မင်းကသူဌေးသမီး မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း”

“မိဘတွေ အလိုလိုက်ထားလို့ လုပ်ချင်ရာလုပ် ဆိုးတော့ နေတာမျိုးလေ”

အနံ့က ခေါင်းကလေးကို ခါယမ်းလိုက်ရင်း...

“ဟင့်အင်း... အနံ့က မိဘမဲ့ပါအစ်ကို၊ မိဘမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်၊ မောင်နှမရင်းချာလဲ မရှိဘူး၊ အနံ့က ဆယ်နှစ်သမီးကထဲက မိဘမဲ့ဖြစ်လာတာပါ၊ မိသားစုရယ် လို့မရှိ၊ အဖော်မဲ့တဲ့သူ၊ အနံ့က တစ်ယောက်တည်းဆိုမှ တစ်ယောက်တည်းပဲရှိတဲ့သူ”

ငေးကြောင်ရီဝေသော မျက်လုံးလေးကို ရန်ပုံခွင်း ငဲ့ကြည့် မိကာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပါသည်။ အင်း... အထီးကျန် ပလေးပေါ့၊ ဒါကြောင့်မို့လဲ စွဲမိစွဲရာ သူ့ကိုမှ တန်းတန်းကြီး စွဲနေတာထင်ပါရဲ့။

“အနံ့ဘဝကြီးက ခြောက်သွေ့တယ်၊ ဒါကြောင့် အနံ့လေ ကိုယ်လုပ်ချင်ရာလုပ်ပြီး ပျော်အောင်နေတယ်”

“ယုံပါတယ်ဗျာ၊ ကိုယ်လုပ်ချင်ရာ လုပ်တာကိုတော့” တမင်တကာ အသံကိုရွဲ တဲ့တဲ့လုပ်ကာ ပြောသဖြင့်အနံ့ သည် ဒဏ်ရာကို မေ့လောက်အောင်ပင် မပြီးမစီး ရယ်မော နေတော့သည်။

* * *

အရိုးမှာ ရောင်ရဲသာရောင်သဖြင့် နားနားနေနေ နေဖို့သာ လိုပါသည်။ ပွန်းခြစ်စုတ်ပြဲသွားသော ခြေသလုံးမှ ဒဏ်ရာ အကွဲကိုတော့ သုံးချက်ချုပ်လိုက်ရပါသည်။ ဒေါက်တာ ရန်ပုံခွင်း၏ ထောက်ခံချက်ဖြင့် အနံ့သည် ဆေးရုံမှ တစ်ပတ် တိတိခွင့်ခံစားကာ အဆောင်မှာနေရုံသာရှိ ဖိမ်နှင့်အိပ်နေရုံသာ။

ထိုနေ့က ကိုဖိုးလမှာ တစောင့်စောင့်နှင့် စိတ်ပူလာမှ အိမ်ကို ဖုန်းလှမ်းဆက်ကြည့်လျှင် ရန်ပုံခွင်း၏ လူများ ဆိုင် ကယ်လာထားသွားကြပြီမို့ အနံ့တိဆွေမှာ တစ်ယောက်ထဲ ရင်ပတ်စည်တီး ပြာလောင်ခတ်နေသည်။ အနံ့ကယ်မောင်ထံ ဖုန်းဆက်တော့လဲ အနံ့ကယ်မောင်က ရုံးခန်းမှာမရှိ။ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်နှင့် အပြင်ထွက်သွားသည်။

စတုရန်းပ

ကိုဖိုးလ အက်ဆစ်ဒဲနဲ့ဖြစ်ရာမှာ ပါမပါပင် အနံ့တိဆွေ မသေချာ။ လာပို့သူတွေကို မေးတော့လဲ မရေမရာ။ သူတို့ မျက်မြင် မဟုတ်ကြောင်း။ အနံ့ကို ဆရာဝန်တစ်ယောက်က မြစ်စိမ်းကန်သို့ ခေါ်သွားကြောင်း ဒါပဲသိရသည်။ မြစ်စိမ်း ကန်ဆေးရုံ ဖုန်းနံပါတ်ကို အနံ့ကယ်မောင်ဆိုလျှင် သိချင် သိမည် ဖြစ်သော်လဲ အနံ့တိဆွေမှာ မသိပါ။

တစ်ယောက်ထဲ ပူလောင်ဗျာများနေဆဲ သားဖြစ်သူ ကိုဖိုးလထံမှ ဖုန်းလာတော့မှပဲ ကိုဖိုးလ ပါမသွားမှန်းသိသည်။ ထိုအခါ ပိုပူပြန်သည်။ ဆတ်ဆတ်ဆော့ဆော့ ဆိုင်ကယ်စီး သင်မည် ဆိုကတည်းက အနံ့တိဆွေ သဘောမကျ။ တားမြစ် ရမှာကလဲ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်မရှိ။ သားဖြစ်သူ သင်ပေးရမှာမို့ တိုတိုထွာထွာနှင့် မသင်စေချင်ဘူး ထင်မှာလဲ စိုးသဖြင့် မကန့်ကွက်သာ။

ခုတော့ မတတ်တတ်နှင့်ဖြစ်ပြီ။ မတတ်သူ မှောက်တာမို့ အခြေအနေပိုဆိုးမည်ဟု အနံ့တိဆွေက ထင်သည်။ သေများသေပလား။ ကိုဖိုးလကိုသာ ဆေးရုံလိုက်ဖို့ ဖုန်းထဲကပဲ ပြောလိုက်ရပါသည်။ ကိုဖိုးလ ရောက်လာသောအခါ အနံ့ဒဏ်ရာမှာ ချုပ်လို့ပင် ပြီးပြီ။ ရန်ပုံခွင်းက လူနာရှင်လုပ်ကာ ရောက်လာတာမျိုးမို့

ဂရုတစိုက် ထုံဆေးများများပေးသုံးကာ ချုပ်သဖြင့် အနံ့ သိပ်မအော်ဟစ်လိုက်ရပါ။ သို့သော် ရန်ပုံခွင်းရဲ့ မသိမသာ ရင်းနှီးရိပ်သန်းလာသော အပြောအဆို အပြုအမူတို့ကြောင့် ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်ကာ မျက်ရည်လည်နေ သည်။

ကိုဖိုးလ ရောက်လာသောအခါ “ကိုဖိုးလ” ဟု ခေါ်ရင်း အီးကနဲ ငိုချလိုက်သေးသည်။ ကိုဖိုးလသည် အခြေအနေကို အကဲခတ်ကာ “အနံ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲပါ” ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို မိတ်ဆက်သည်။ အနံ့မျက်နှာပေး ကြည့်လိုက်ကတည်းက စောစောကတင် အနံ့ပြောခဲ့သော ဆရာဝန်ဆိုတာဟာ ဒါပဲ ဖြစ်မှာဟုလဲ ဖိုးလ အကဲခတ်မိပါသည်။

ဒါကြောင့်လဲ ပြန်ကြမည်ပြင်တော့ သူတို့နှင့် အတူတူ ပြန်တော့မည့် ဒေါက်တာရန်ပုံခွင်းကို ကားနားသို့ပို့ကာ ကိုဖိုးလက ကျေးဇူးတင်စကား သေချာပြော လက်တွေ့ ဘာတွေ ဆွဲနှုတ်ဆက်ကာ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ ပျူငှာအဖွဲ့ကျ လိုက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်အပြန်ကားပေါ်ပါလာသော အနံ့ တစ်ယောက် ဒဏ်ရာကို သတိမရနိုင်ပဲ တပြုံးပြုံးဖြစ်နေသည်။

“ကိုဖိုးလက သိပ်ခင်ဖို့ကောင်းတာပဲ၊ အနံ့အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းလှလှလေးတစ်ယောက်နဲ့စပ်ပေးမယ်သိလား”

အနံ့က လောကွတ် ပိုလိုက်သေးသည်။ တကယ်ပဲ စိတ်ထဲက ကိုဖိုးလနှင့် ဖဲပွင့်ကို သဘောတူနေသည်။ ဖဲပွင့်မှာ ဘော့စ်ရဲ့သား ဆိုတဲ့လူ မရှိရင် ကောင်းမှာဟုလဲ စိတ်ရှုပ်လက်ရှုပ် တွေးနေမိသေးသည်။ ဖဲပွင့်နှင့် ဘော့စ်ရဲ့ သားဆိုသူဟာ ခုနောက်ပိုင်း ပုန်းပြောရတာတွေ တွေ့ကြ တာတွေ ရှိသည်ဟု ရိုးတိုးရိပ်တိတ် အနံ့သိရသော်လဲ ဘော့စ်ရဲ့သားဆိုသူက ဘာမှမပွင့်ဟသေးတာတော့ ဖဲပွင့် ပြောလို့ အတိအကျ သိထားပါသည်။

သို့ပေမယ့် ဖဲပွင့်ကတော့ ချစ်မိနေပြီဆိုတာကိုလဲ အတင်းအကျပ် ဝန်ခံခိုင်းသဖြင့် သိပြီးနေပါပြီ။ အင်း... အဲဒီလူကို ဖဲပွင့် စိတ် ကုန်သွားရင်ကောင်းမှာပဲ။ ကိုဖိုးလဆိုရင် စိတ်ကောင်းလဲရှိ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာလဲရှိ၊ သဘောသားမို့ ဝင်ငွေ လည်းပဲကောင်း၊ ဖဲပွင့်စိတ်ချမ်းသာမှာပါ။

ခွင့်ရက်အတွင်း အိပ်ရာပေါ် ပျင်းပျင်းခွေနေရင်း ပေါက် ကရတွေ လျှောက်တွေးရင်းက ဖဲပွင့်ကိုလဲ သတိရလှသည်။ ဖဲပွင့်ရဲ့ ဘော့စ်က မန္တလေးကို ခရီးထွက်ရသဖြင့် ဖဲပွင့် လိုက်ပါသွားရပါသည်။ ဆိုင်ကယ် မမှောက်ခင် နှစ်ရက် လောက်ကတည်းက ဖဲပွင့်မရှိတော့။ အနံ့ပြောပြ ချင်နေ တာတွေ ပြောပြရမည့်သူမရှိ။ ဒေါက်တာခွင်းနှင့် ပြေလည်ဖို့

လမ်းစပျိုးနေပြီဆိုတာ၊ ဒေါက်တာခွင်းကိုယ်တိုင် ဆေးရုံပေး
ခဲ့သည်ဆိုတာ၊ ညဓဉ် ဒေါက်တာခွင်းဆီ ပုန်းဆက်လျှင်
အင်း... အဲနှင့်လုံးလုံးကြီး စိတ်ပါလက်ပါ မဟုတ်သေး
သော်လည်း လေးငါး မိနစ်လောက်တော့ အနံ့အတွက်
အချိန်ဖြုန်းပေးနေပါပြီ ဆိုတာတွေ။

အနံ့သည် ပျင်းပျင်းရိရိနှင့် ပြတင်းပေါက်မှအပြင်ဖက်
ငေးနေလိုက်မိသည်။ အိမ်မကြီးက တစ်ခြမ်းကွယ်ထားသဖြင့်
လမ်းမပေါ် ထင်ထင်ရှားရှား မမြင်ရပေမယ့် ပန်းအိုးတွေထား
ရာ စင်အပေါ်ဖက်မှ ခေါင်းကလေးတွေလောက်တော့ ဖြတ်မြင်
နေရတာမို့ ဖြတ်သန်းသွား လာနေသူတို့ရဲ့ ဦးခေါင်းလေးတွေ
ရွေ့လျားနေတာကိုသာ ငေးမောနေရသည်။

ငေးနေရင်း အနံ့သည် အဆောင်ခြေရှေ့ ထိုးရပ်လိုက်သော
ကားကလေးတစ်စီးရဲ့ ဖင်ပိုင်းတစ်ဝက်လောက်ကို မြင်
လိုက်ရ၏။ ကားဖြူလေး။ ဘာအမျိုးအစားရယ် ဘာရယ်
မသေချာသော်လည်း ကားဖြူလေးမို့ အနံ့ ဒိတ်ကနဲ ရင်တုန်
သွားပါသည်။ ရှေ့ဖက်တံခါးပွင့်လာတာ ကိုသာ မြင်ရပြီး
လူဆင်းတာကို မမြင်လိုက်ရဘဲ ကားတံခါးကသာ ပြန်
ပိတ်သွားသည်။

ဒီအိမ်ကိုပဲ လာတာပဲ။ ခါတိုင်းလာနေကျ ဧည့်သည်
တွေထဲ ဆလွန်းကားဖြူကလေးနှင့် ဧည့်သည်မကြီးဖူးတာတော့
သေချာသည်။ အနံ့သည် မရိုးမရွှဲဖြစ်လာကာ တစ်စုံတစ်ရာ
သော စေ့ဆော်မှုနှင့် ရင်တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာသလိုရှိသည်။
ဒေါက်တာခွင်းများလား။

သူမှ အနံ့လိပ်စာမသိဘဲ။ အနံ့ကို အန်တီဆွေတို့က
အခန်းဖော်လဲ ခရီးသွားနေတုန်း သူတို့အိမ်လာနေဖို့ ပိတ်ပါ
သည်။ ခြေထောက်မှာ တစ်ဖက်နှင့် ထရပြုရပင်ပန်းနေမည်
စိုးလို့တဲ့။ အနံ့ကိုက အဲသလို တစ်ဖမ်းအိမ် သွားမနေတတ်လို့မို့
ကျေးဇူးတင်စွာ ငြင်းထားခဲ့တာပါ။

ကိုဖိုးလတို့ လိပ်စာကိုတော့ ဒေါက်တာခွင်းသိတာမို့
အဲဒီကိုသွား မေးပြီးတော့များ အဆောင်လိပ်စာ သိလာ
သလား။ ဒီလူဟာ အနံ့အပေါ် ဤမျှစိတ်ဝင်တစား အပင်ပန်း
ခံလိမ့်မည်ဟု ခုချိန်ထိတော့ အနံ့ မမျှော်လင့်နိုင်သေးပါ။
သို့ပေမယ့်လဲ ဘယ်အရာမဆို အတပ်တော့ မပြောနိုင်ဘူးပေါ့။
အနံ့သည် အခန်းထဲမှထွက်ကာ အဆောင်အပေါ်ထပ် လှေ
ကားမှဆင်းလာ၏။ လှေကားတစ်ဝက်ချိုးမှာရှိသည့် ပြတင်း
ပေါက်ပိန်ရှည်ကလေးမှ ပန်းအိုးစင်ကလေးနားကို မြင်ရပါ
သည်။ ရင်တုန်စွာ ချောင်းကြည့်လိုက်သော အနံ့သည်

မီးခိုးကွက် ရှပ်လက်ရှည်ကို တထောင်ဆစ်အပေါ်ထိ
ခေါက်ကာ ဘောင်းဘီနက် ပွပွဝတ်ထားသော ဒေါက်တာ
ခွင်းကို အန်တီသီတာနှင့် စကားပြောနေတာ မြင်လိုက်မိ
သည်နှင့် မျက်လုံးတွေပြာအောင် ပျော်သွားကာ ခြေရာကို
သတိမရ လှေကားမှ တခုနီးဒုန်း ပြန်ပြေးတက်ခဲ့၏။

ကိုယ့်မှာ နေမကောင်းတာပါရောပြီး ရေမချိုး အဝတ်မလဲ
ဖြစ်စုတ်ကြီး ပုံစံနှင့်။ နဲ့နဲကလေးတော့ ပြုပြင်မှ။

အနံ့သည် အဝတ်တန်းမှ လုံချည်အနက်ကလေးကို
ဖြန်းကနဲပူဝတ်။ဝတ်ထားသောလုံချည်ကို ကြမ်းမှာဒီအတိုင်း။
လျှော်ပါများပြီး ပုခန်းလျှော လက်လျော အရှည်ကြီး ပျော
ဖတ်နေသော စွပ်ကျယ် ဖြူဖြူကြီးကိုချုတ်။ သေတ္တာကို
မြန်မြန်ဖွင့်။ အနီအနက် အတုံးတုံး ဘလောက်စ် လက်ရှည်
ပွပွဖားဖားကြီးကိုစွပ်ချ။ ဘီးကိုပြေးဆွဲကာ ဆံပင်ကို လေးငါး
ချက် ခုတ်သည်။ တရစပ် အလုပ်ရှုပ်လိုက်သည်မှာ နှစ်မိနစ်
မျှသာ။

မျက်နှာပြင်ကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက် အာပူပေးပြီး နီမြန်း
နွေးကြွလာအောင် ဖိကာပွတ်ကာ လှေကားမှ ပြန်ဆင်း
လာသည်။

အင့်ဟင်...။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဒေါက်တာခွင်းလဲ မရှိပါလား။

အနံသည် ဘာကြောင့်လဲ ဘာညာစဉ်းစားမနေမိဘဲ
ခြံလေးထဲ ဒါရိုက်ဆင်းချလာသည်။ အိမ်မကြီးနားမှဖြတ်ကာ
ပန်းအိုးတွေနား ရောက်လာလျှင် အန်တီသီတာကို မြင်ရ၏။
ဒေါက်တာခွင်းမရှိ။ ခြံပြင်ကို ပျတ်ကနဲ ကြည့်လိုက်သည်။

ကားလဲမရှိတော့ပါတကား။

“အန်တီသီတာ”

အသံမှာ တိုဆတ်သွားရ၏။

“ဟင်... အနံ၊ ခြေထောက်က...”

“ခုနုဧည့်သည်ရော”

ခြေထောက်ကို သတင်းမေးနေမှာ နားမထောင်နိုင်။
ဖြတ်မေးချလိုက်၏။

“ခုနုဧည့်သည်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကားဖြူနဲ့ ခုလေးတင် ရောက်လာတဲ့”

“အော်... အနံနဲ့လဲ သီတာကိုး”

အနံ ကြောင်အအနှင့် လက်သည်းကို ယောင်ယမ်းကိုက်
လိုက်သည်။

“အနံနဲ့လဲ သီတယ်ဆိုရင် ဧည့်ခန်းလွှတ်လိုက်ပါတယ်၊
ခုတော့ သူက ဖဲပွင့်မရှိရင် အနံရောရှိလား၊ ဘာညာ
မမေးတော့လို့”

ဘာ... ။ ဘာ... ။

ပြန်... ပြန်... ပြန်ပြောလိုက်စမ်းပါ။

အနံ့ ခြေဖျားလက်ဖျား အေးစက်ကာ ရုတ်တရက် အမြင်အာရုံ မှန်ဝါးသွားသည်။ ဖဲပွင့်မရှိရင် အနံ့ရောရှိလား မမေးလို့ ဆိုတာက-

“အဲဒါနဲ့ အန်တီလဲ ဖဲပွင့် ခရီးထွက်သွားတယ်ပဲ ပြော လိုက်တယ်၊ သူကတောင် အော်... ခရီးထွက်တဲ့အထဲ ဖဲပွင့်ပါ ပါသွားတာကိုးလို့ ဆိုသေးတယ်၊ ဖဲပွင့်က ဘယ်သူနဲ့ သွားတာမို့လဲ၊ သူက ခရီး သွားတာကိုတော့ သိနေပြီး ဖဲပွင့်ပါသွားတာကို မသိတာကွ့။”

အရေးထဲမှာ။

ရွှေဉာဏ်တော်တွေ ပွင့်လင်းပြီး ဒေါ်ရှုံစားလုပ်ကာ ကျိုးကြောင်း ကွင်းဆက်တွေ ဆက်စပ်နေပြန်ပြီ။ အနံ့သည် ရုတ်တရက် တောင့်တင်း သွားသော ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ချာကနဲ ပြန်လှည့်လိုက်ရင်း...

“အော်... ရတယ်၊ ရတယ်”

အန်တီသိတာက ရုတ်တရက် ပြန်လှည့်သွားသော အနံ့ကို အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေမှာပါ။ အနံ့သည် အဆောင် ပေါ်ရောက်- ဧည့်ခန်းကိုဖြတ် လှေကားကို စတက်သည်အထိ

ဘာတွေလဲဆိုတာကို ကယောင်ခြောက်ချား ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပြန်မေးခွန်းထုတ်နေမိဆဲ။

ဒေါက်တာခွင်းက ဖဲပွင့်ကို လာမေးတာ။ အနံ့ ဒီမှာရှိမှန်း သိတောင်မှမသိပါ။ ဖဲပွင့်ကိုသာ ဖဲပွင့်ကိုသာ တစ်ကြိမ်က အဆောင်အထိ ပြန်ပို့ထားဖူးတာ။ နောက်တစ်ကြိမ် နေ့လည် ခင်းကြီး အလုပ်ရှိသည်ဟု ဖဲပွင့်ကို ခေါ်ထုတ်သွားတာ။ ဒါတွေကြောင့် ဖဲပွင့်ရဲ့ အဆောင်အဖြစ်သာသိပြီး ရောက် လာတာ။ ဒီလိုလား။ အင်းပေါ့၊ ဒါအမှန်ပဲ။

ခရီးထွက်သွားမှန်း သူ ဘာကြောင့် သိနေသလဲ။ ခရီးထွက်သူဟာ သူ့အဖေ ဖြစ်နေလို့ပေါ့။ ဘုရားရေ... ဒေါက်တာခွင်းဟာ ဖဲပွင့် သေမလောက် တိတ်တခိုးချစ်နေတဲ့ ဖဲပွင့်ဘော့စ်ရဲ့သား။ ဘော့စ်ရဲ့သား ဆိုတာ ဒေါက်တာခွင်း။ ဘုရား... ဘုရား။

အနံ့သည် အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာရင်း တံခါးဘောင်ကို တခဏ မှီနေလိုက်ပြီးမှ တံခါးကို ဆွဲပိတ်သည်။ မူးရိပ်မူးရိပ် ဖြစ်သွားလိုက်တာ။ အခန်းထဲမှာ ရှုပ်ပွနေသည်။ ကြမ်းပေါ် ကွင်းလိုက်ပုံနေသော လုံချည်တို့မှာ ဖရိုဖရဲ။ ဘီးကိုလဲ သူမကုတင်ပေါ် ပစ်ခွဲမိသည်။ ဒေါက်တာခွင်း သူမဆီ ရောက်လာသည်ဟု ထင်မိတာ တစ်ခုနှင့်ပဲ သူမ ရူးသွပ် သွားလိုက်တာဆိုတာ။

ဘုရား... ဘုရား... သူမ ဒေါက်တာခွင်းကို လက်
လွှတ်ရမှာလား။

တုန်လှုပ်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။

• • •

(၈)

“ဟေ့... ငုံ”

ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်ကာ အခန်းတံခါးကို ဖြုန်းကန်
ဖွင့်တွန်းဝင်လာသူကို ကုတင်ပေါ်မှ အနံ့ လှမ်းကြည့်လိုက်
သည်။ အော်... ဖဲပွင့်ပြန်လာပြီကိုး။ ည ရှစ်နာရီ
လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ရှိနေပြီ။ ခုပဲ ရထားဆိုက်ကာ ဘော့စ်က
ဖဲပွင့်ကို အရင်ဝင်ချသွားပုံရသည်။

“အော်... ဖဲပွင့်ပြန်လာပြီကို”

“ဟင်... ငုံက အံ့လဲ မအံ့ဩသွားဘူး၊ ဖဲက ရုတ်တရက်
လန့်အောင် တံခါးကို ဝုန်းကန် ဖွင့်လိုက်တာ”

ဖဲပွင့်မှာတော့ တံခန်းတည်းနေသော အနံ့နှင့် ရှစ်ရက်
ကြီးတောင် ခွဲနေခဲ့တာကိုပဲ သတိရမဆုံး။ ပြန်ရောက်လာပုံက

ငယ်ကတည်းက ကွဲကွာသွားသော ဆွေမျိုးချင်း ပြန်ဆုံသလောက် ဖြစ်နေသည်။

“ဖဲပွင့်ပြောသွားတဲ့ ရက်အတိုင်းဆိုရင် မနေ့ကတည်းက ရောက် မှာထင်တာ၊ မရောက်တော့ ဒီနေ့ ရောက်မှာပဲလို့ အနံ့က ကြိုသိနေတာ”

အနံ့ ဟန်မပျက် ဖြေလိုက်သည်။

“အန်တီသိတာ ပြောလိုက်တယ်၊ ငဲ့ ဆိုင်ကယ်မှောက် လို့ဆို... ဟင်...ငဲ့”

“အင်း... ဟုတ်တယ်”

“ချုပ်ရတယ်ဆို၊ အများကြီးလား ငဲ့ရယ်၊ ငဲ့က ခပ်တည်တည်ကြီးနဲ့၊ အနာများ နာနေလို့လား”

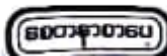
“အိမ်ပေါ်တောင် မတက်သေးခင် ခရီးရောက်မဆိုက် သတင်း ပေးတဲ့သူကလဲ ရှိသေးတယ်”

အန်တီသိတာကို မကျေမနပ်ပြောရင်း အနံ့မျက်နှာက မှန်နေသည်။

“သူလဲ သတင်းဦးပြောချင်လို့ နေမှာပေါ့၊ အဟင်း... ဟင်း”

“အမြင်ကိုကတ်တယ် အဲဒီမိန်းမကြီး”

“အန်တီသိတာနဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲငဲ့”

ဖဲပွင့်က မျက်ခုံးလေးပင့်မေးသည်။ အနံ့ဖြေစရာမရှိ။ ဟို တစ်နေ့က... ဒေါက်တာခွင်း ဖဲပွင့်ကို လာမေးသော ကိစ္စမှာ ဒေါ်သိတာနှင့် ဘာမှမပတ်သက်ပါ။ ဖဲပွင့်ကို မေးတာမို့ ခရီးသွားသည်လို့ပဲ ဖြေရမှာက သူ့တာဝန်။ သူ့ဘာမှမမှား။ သို့သော် ထိုအဖြစ်အပျက်ကို နာကျင်ထိခိုက် သွားသော အနံ့သည် ဒေါ်သိတာကို မဆီမဆိုင် အချောက် တိုက် စိတ်တိုနေပါသည်။

“နေမကောင်းဖြစ်တုန်း တစ်ယောက်တည်း အဖော်မရှိ နေရလို့ ငဲ့ စိတ်တွေ တိုနေတယ်ထင်တယ်”

ကြည်လင်သော ဖဲပွင့်မျက်နှာကို အနံ့ငေးကြည့်သည်။ မင်းကို သိပ်ချစ်ပါတယ် သူငယ်ချင်းရယ်။ မင်းကို တို့ချစ်ပါတယ်။

“မဟုတ်ပါဘူးဖဲရယ်၊ နေ့လည်ကမှ ချုပ်ရိုးဖြေလို့ ဒီနေ့ အနာကို ဆွသလိုဖြစ်ပြီး နာနေလို့ပါ”

“ဖဲဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“နေပါစေ၊ ဘာမှလုပ်လို့မရတာ”

“ဒါဖြင့် တို့ပစ္စည်းတွေ သိမ်းလိုက် ရှင်းလိုက်ဦးမယ်” ဖဲပွင့်က ကြမ်းပေါ်ထိုင်ချကာ သူ့လက်ဆွဲအိတ်ကြီးကို ဖွင့်သည်။

“ထည့်လာတာ ကြပ်သိပ်နေတာပဲကွာ၊ ဟိုကြွပ်ကြွပ် အိတ်နဲ့က ထိုးမှန်းနဲ့ လမှန်းတွေချည်းပဲ၊ ငဲ့အတွက်ရယ်၊ အန်တီသိတာဖို့ရယ်၊ ရုံးကလူတွေ တချို့ရယ်၊ ဟိုဖက် ခန်းက ကောင်မလေးတွေလဲ တစ်ဗူးပေးလိုက်မယ်၊ ဒီမှာသနပ်ခါးတုံး၊ ငဲ့လိမ်းအုံးမလား၊ အန်တီ သိတာ အတွက်နဲ့ တို့ဖို့ရယ်ဆိုပြီးဝယ်တာ၊ ငဲ့က သနပ်ခါး သိပ်မလိမ်းတော့ ထည့်မဝယ်ဘူးပေါ့၊ ဒါပေမယ့် လေးတုံး တောင်၊ ငဲ့ ယူချင်ရင်လဲရတယ်”

အနံက ခေါင်းဖြည်းဖြည်း ရမ်းလိုက်သည်။

“ဒီမှာကြည့်စမ်း၊ အမရပူရသွားပြီး ရက်ကန်းစင်အထိ ကြိုက်တာ သွားရွေးဝယ်လာတာ၊ ငဲ့က အချိတ်တော့ တခါမှမဝတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် တို့နဲ့ ဆင်တူလေ၊ ဝတ်ဖို့ လမ်းရှိရင် ရှိလာမှာပေါ့၊ အရောင်ကအစ ဆင်တူ၊ ဒီတစ်ထည်ကတော့ ဘော့စ်ကတော်ဖို့ လက်ဆောင် ပေးဖို့”

အနံ့မျက်နှာမှာ ယောင်ယောင်ကလေး တည်သွားပါ သည်။

“ဘော့စ်သားဖို့ရော”

“အဟင်း”

ဖဲပွင့်က ပါးစပ်ပိတ်ရယ်ရင်း...

“မန္တလေးဖိနပ်တစ်ရန်တော့ ဝယ်လာတယ်၊ တော်ပို မလားပဲ၊ ဒါပေမယ့် လိုလိုမယ်မယ် ဝယ်ချင်လို့သာ ဝယ်လာတာ မပေးရပါဘူး၊ ငဲ့ရယ်၊ ဘယ်လိုပေးရမှန်း တောင် မပြောတတ်ဘူး၊ ဟောဒီမှာ ဆွယ်တာနှစ်ထည်၊ တရုတ်ဆွယ်တာတွေ၊ သိပ်တန်တာပဲသိလား၊ သိပ်ကို တန်တာ၊ တစ်ထည်ဘယ်လောက်လဲ ငဲ့ ဈေးမှန်းစမ်း”

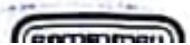
ပြောရင်း အနံ့ကုတင်ပေါ် ပစ်တင်ပေးလိုက်သည်။ အနံ့က တန်ရာတန်ကြေးမှန်းရင် ဒီထက်နဲ့တယ်ပြောပြီး သူ့အရတန်သည့်အတွက် ကျေနပ်ဂုဏ်ယူမှာ။ တရုတ် ဆွယ်တာပွကြီး နှစ်ထည်ကို ပွတ်သပ်ကြည့်ရင်း...

“တစ်ထည်တစ်ဆယ်”

“ဟင်... ငဲ့စိတ်ပုပ်မ”

ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်အောင် မှန်းသဖြင့် ဖဲပွင့်က မျက်စောင်း ထိုးရင်း...

“ငဲ့ကြိုက်တဲ့အရောင် တစ်ထည်ယူလိုက်၊ အခုက ချမ်းနေပြီ၊ အတော်ပဲ၊ နက်ဖန်လျှော်မယ်၊ သန်ဘက်ခါ ညက စဝတ်မယ်”

အဝါပြောင်တစ်ထည်၊ အနီပေါ် အနက်လန့်လန့် ချိတ်
တစ်ထည်။ ခေါင်းစွပ်လက်ရှည်တွေ။ အနံ့ကအဝါ
ပြောင်ယူကာ အနီအနက်ချိတ် ကို ပြန်ပစ်ပေးလိုက်သည်။
ဒါတွေကို စိတ်မဝင်စား။ အနံ့ ပြောစရာ စကားအတွက်
ရင်တုန်လှပြီ။

“ကဲပါ... အိပ်ပါတော့၊ ပွလို့က် ပြန်ထည့်လိုက်နဲ့”

“အင်း... ဟုတ်တယ်၊ ပင်ပန်းတယ်ကွာ၊ မနက်ကျလဲ
အစည်း အဝေးတဲ့၊ စောစောသွားရမယ်”

ပြောရင်းမှ ဖဲပွင့်က အိတ်ကြီးကို နံရံတစ်ဖက် တိုးကပ်
လိုက်ရင်း ကမန်းကတမ်း အဝတ်လဲသည်။

“မြန်မြန်လဲစမ်းပါ ဖဲပွင့်ရဲ့”

“မချမ်းပါဘူး၊ ဟိုမှာဒီထက်”

“အနံ့ ပြောစရာရှိလို့”

ဖဲပွင့် နှုတ်ဆိတ်ကာ အနံ့ကို အထိတ်တလန့် ကြည့်သည်။
ကမန်းကတမ်း အဝတ်လဲပြီးသော် အနံ့ကုတင်ပေါ် လာ
ထိုင်ရင်း...

“ဘာများလဲငဲ့၊ ငဲ့မျက်နှာကြီးက တမျိုးပဲ၊ ရင်ထိတ်
လိုက်တာ”

“ဖဲပွင့်ကုတင်ပေါ်မှာပဲထိုင်၊ တို့မျက်နှာချင်းဆိုင် စကား
ပြောရအောင်”

ဖဲပွင့် အနံ့ကုတင်မှ ရွှေသွားသည်။ မျက်နှာကလေး
တထိတ်ထိတ်နှင့် သနားစဖွယ် ဖြစ်နေ၏။ ဟား... ဟား
နောက်နေတာဟု လျှောချလိုက်ရရင် ကောင်းမလား အနံ့
တွေ့ကာ ငိုနေမိသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင် စကားပြောရ
အောင်လို့ အနံ့ကဆိုထားပေမယ့် ဘာမှမသိသော ဖဲပွင့်ကသာ
အနံ့ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြည့်နိုင်လျက် အနံ့ကတော့ မသိ
မသာ မျက်စိလွှဲ ခေါင်းငဲ့ထားမိပါသည်။

“ဘာလဲဟင် ငဲ့...”

“တို့ တိုတိုပဲပြောမယ်နော်”

“အင်း... ပြောလေ”

အနံ့ ဖဲပွင့်ကို ဖြတ်ကနဲ လှမ်းကြည့်ရင်း...

“ဘော့စ်ရဲ့သားနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ ဖဲပွင့်”

“ကိုရန်ပုံ... အင်း... သူ့အဖေ အမေက ရန်ပုံလို့ပဲ
ခေါ်တယ်၊ နောက်တစ်လုံးတော့ ရှိသေးတယ်၊ အဲဒါ
ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်... သူဘာဖြစ်လို့လဲ”

အနံ့ သက်ပြင်းချမိပါသည်။

"ဒီမှာပဲ၊ မြစိမ်းကန်ဆေးရုံက တို့စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတဲ့ ဆရာ ဝန်ဟာ ဒေါက်တာရန်ပုံခွင်းပဲ၊ ဖဲပွင့်ဘော့စံရဲ့ သားပဲ"

"ဟင်"

ဖဲပွင့် အကြီးအကျယ် လန့်ဖျတ်မျက်လုံးဝိုင်းကာ ကြက်သေ သေနေသည်။

"တို့ အဲဒါကို ဟိုတစ်ရက်ကမှ သိတယ်၊ သူနဲ့ အနံနဲ့ လဲလေ အရင်ကလို အနံ့ကို သူ့အမြင်ကတ်နေတာမျိုး ပြဿနာတက်နေတာမျိုး မဟုတ်တော့ဘူး၊ နဲ့နဲ့ပြေလည် လာပြီ၊ တို့ အက်ဆစ်ဒဲနဲ့ဖြစ်တာ သူ့ကားနောက်က ဆိုင်ကယ်လိုက်ရင်းကဖြစ်တာ၊ အနံ့ တကယ်ဖြစ်တော့လဲ သူလာကူပါတယ်၊ ဆေးရုံကိုလဲ သူပဲပို့တယ်၊ ကောင်း ကောင်းလဲ စကားပြောပြီး ပြေလည်သွားပြီဆိုပါတော့"

ဖဲပွင့်သည် အနံ့ကို မမြင်ဖူးသလို ပြူးကြည့်နေရင်းမှ...

"ပြေလည်သွားပြီ ဆိုတာက... ဟို"

"ရိုးရိုးပြေလည်ရုံပါပဲ"

"အော်"

ဖဲပွင့်အလုံးကြီး ကျသွားပုံရသည်။ တံတွေးတစ်ချက် မြိုချရင်း...

"အဲဒါ ငုံ ဘာဖြစ်လို့ ပြောတာလဲ၊ ဘာပြောချင်တာလဲငုံ"

"အနံ့ တို့-ဘာဆက်လုပ်ကြမယ် ဆိုတာပေါ့"

ဖဲပွင့်သည် လျှာလိပ်မတတ် ကမန်းကတမ်းနှင့်...

"ဟို...ဟို ငုံ သူ့ကို အဆက်အသွယ် ရပ်လိုက်ပေါ့"

"ဟင်အင်း... ၊ အနံ့က ဖဲပွင့် သူ့ကို မေ့လိုက်ပါလို့ ပြောမလို့"

ဖဲပွင့်မျက်နှာ နီမြန်းလာသည်။

"ဟင်အင်း... ဖဲပွင့် မမေ့နိုင်ဘူး"

"အနံ့လဲ အဆက်မဖြတ်နိုင်ဘူး"

"ဘာလို့ ငုံက အဆက်မဖြတ်နိုင်ရမှာလဲ၊ ငုံပြောတော့ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားပြီး ရင်းနှီးချင်ရုံပဲဆို၊ ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို ရည်းစားလို မချစ်ချင်ဘူးဆို၊ ချစ်ရမှာ ကြောက်တယ်ဆို၊ ဖဲက သူ့ကို ဟို... သိပ်ချစ်ခဲ့တာပါ ငုံရယ်၊ ကြာလဲကြာခဲ့ပါပြီ"

အားတက်သရော ပြောနေသော ဖဲပွင့်စကားကို အနံ့က တစ်ဝက် ဖြတ်ကာ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

"ဟင်အင်း... ၊ အခု အဲသလို မဟုတ်တော့ဘူး၊ အနံ့ သူ့ကို လက်ထပ်မှာ"

"လက်ထပ်မှာ"

“ဟုတ်တယ်”

“သူက ငဲ့ကို လက်ထပ်ခွင့်”

ဖဲပွင့်အသံက ထစ်ငေါ့တိုးတိမ်နေသည်။

“ဟင့်အင်း... လက်ထပ်ခွင့် မတောင်းပါဘူး၊ အနံ့ကသာ လက်ထပ်ခွင့် ရအောင်လုပ်မှာ”

“သူက လက်မထပ်ရင်ကော”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အနံ့တာဝန်က သူ့ကိုရဖို့ပဲ”

ဖဲပွင့်သည် အံ့အားသင့်ရာမှ နီမြန်းတင်းမာလာသော မျက်နှာကလေးနှင့်...

“ငဲ့ တို့ကို ဘာမကျေနပ်လို့လဲ”

“ဘာမှမရှိဘူးဖဲပွင့်၊ တကယ်ပါ၊ ဘာစစ်ရဲ့သားဆိုတာ ကိုရန်ပုံခွင်းမှန်း အနံ့မသိခဲ့ပါဘူး၊ အင်းလေ... သိခဲ့ရင်လဲ နောက်တော့ ဆုတ်ဖြစ်မယ် မထင်ပါဘူး”

“ငဲ့... ၊ ငဲ့က သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေရုံပဲ မဟုတ်လားဟင်၊ တို့က သူ့ကိုချစ်ကိုချစ်တာပါ၊ ပြီးတော့ သူလဲ တို့အပေါ် မရိုးသား ပါဘူး၊ တို့သိပါတယ်၊ သူတစ်နေ့နေ့ ဖွင့်ပြော မှာပါပဲ၊ တို့နှစ်ယောက်က နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သဘောမျှသလို အနေအထားမျိုးပါ”

အနံ့က မဲ့မဲ့လေး ခေါင်းယမ်းရင်း...

“ဟုတ်မှ မဟုတ်သေးတာ၊ သူ ဖဲပွင့်ကို ချစ်လာမယ် ဆိုတာက ဖဲပွင့်အထင်ပဲ၊ ကဲ-ကောင်းပြီ၊ အနံ့ တို့ ဘယ်သူမှ နောက်မဆုတ်ဖို့နဲ့၊ ဝတ္ထုထဲမှာ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ကောင်လေးနှစ်ယောက် ဝိုင်းကြိုက် ကြတယ် ဆိုပါစို့၊ တစ်ခါတစ်လေ တစ်ယောက်က ရှောင်ပေးတတ်တယ်၊ တစ်ခါတစ်လေတော့ တရားတဲ့ နည်းနဲ့ နှစ်ယောက်လုံး ကြိုးစားမယ်၊ မိန်းကလေး ရွေးပစေဆိုပြီး နှစ်ယောက်လုံး ချစ်ခွင့်ပန်တယ်၊ မကြာခဏ ဖတ်ဖူးတယ် မဟုတ်လား”

ဖဲပွင့်က ယောင်ယောင်မျှ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကဲ- အခု အနံ့တို့နှစ်ယောက်လဲ နှစ်ယောက်လုံး လွတ်လပ်သူချည်းပဲ၊ ကိုရန်ပုံခွင်းဖက်က သူရွေးချယ် ချင်သူကို ရွေးချယ်ပရိပိုင် လုပ်ပါစေ၊ သူမရွေးတဲ့သူဟာ ဘာမှအနှောင့်အယှက် မလုပ်ရဘူး၊ ဘယ်နဲ့လဲဟင်” တပျတ်ပျတ် လက်နေသော အနံ့မျက်ဝန်းတို့ကြောင့် ဖဲပွင့်သတ္တိနည်းစိတ် ရင်ထဲကြီးစိုးခိုဝင်လာသည်။

“တို့... တို့က ရိုရိုးပဲ နေတတ်တာ”

“နေပေါ့၊ ရတာပဲ၊ တို့ကလဲ သိက္ခာမရှိတဲ့ အောက်တန်း ကျတဲ့ နည်းနဲ့တော့ မမြူဆွယ်ပါဘူးလေ”

ဖဲပွင့် ခေါင်းကလေးယမ်းသည်။ အနဲ့လောက်တော့ သူမ မရဲတင်း မသွက်လက်တာ သူ့ကိုသူ သိပါသည်။ အနဲ့ဟာ ဖြစ်ချင်တာကို လုပ်ရမှဆိုတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး။ ပေကတ်ကတ် ဂျစ်ကန်ကန်နှင့် မရရအောင် လုပ်မည့်ခွဲမျိုး။ အနဲ့ကြီးပြင်းခဲ့ရပုံကိုက ချုပ်ချယ်ဖိနှိပ်သော ရက်စက်သော အဒေါ်လက်အောက် မတတ်မသာ ငဲ့လျှိုးကြိတ်မှိတ် ကြီးခဲ့ ရတာမို့ ပုန်ကန်ထကြွလိုမှုတွေက သူ့ရင်ထဲ အတင်းဖိသိပ် အဖုံးပိတ်ခံရသလို အထဲက ဇွတ်တွန်းကန်နေသည်။

အခုအချိန် သင့်တာနှင့် အန်တီလွင်ကို သူတန်ပြန်တော့ တာပဲမဟုတ်လား။ အိမ်ပေါ်က သူဆင်းလာခဲ့ခြင်း၊ အန်တီ လွင်တို့ကိုပါ တစ်သီးတစ်ခြား နေစေတော့ခြင်း၊ အန်တီလွင်ကို ဂလဲစား ချေရဦးမည်ဆိုတာ တံပွပွပြောနေခြင်းတို့ဖြင့် သူ့ရဲ့နာကျည်းမှုတွေ မကုန်ခမ်းနိုင်တာ သိသာစေသည်။ ခုလဲပဲကြည့်။

ကိုရန်ပုံခွင်းကို အနဲ့ဟာ အန်တီလွင်အပေါ် လက်စားချေ လိုမှု တစ်ခုနှင့်သာ ပတ်သက်ချဉ်းကပ်ခဲ့တာ ဖဲပွင့်အသိ။ အခု သူက နောက်မဆုတ်ဘူး လုပ်နေပြီ။ ဒီလောက်ထိ ပွင့်ပြောထားပြီးမှတော့ အနဲ့ဟာ ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် အောင် မြင်အောင် ကြိုးစားမှာ။ အနဲ့စိတ်ဓာတ်က မာကျောခက်

ထန်သည်။ အနဲ့သည် ရအောင် ကြိုးစားတတ်သူ ဖြစ်သကဲ့သို့ သူ့ကြိုးစားလျှင် သူသာရမှာပဲ ဟုလဲ ဖဲပွင့်ယုံနေသည်။ “အနဲ့ စဉ်းစားပါတယ် ဖဲရယ်၊ စသိလိုက်ကတည်းက ဒီအချိန်ထိ တစ်ချိန်လုံး ဒါကိုပဲ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် စဉ်းစားနေခဲ့တယ်၊ အနဲ့ နောက်မဆုတ်နိုင်ဘူး။”

“ငဲ့ရယ်၊ ငဲ့က အန်တီလွင်ကို လက်စားချေချင်တာပါ။”
“ဒါအမှန်ပဲ၊ အဲဒီအတွက် ဖဲပွင့်ပါရမိ ဖြည့်ပါလား။”
“တို့နှလုံးသားကြီးနဲ့ ရင်းပြီးတော့ ပါရမိမဖြစ်ည့်ပါရစေနဲ့ ငဲ့”

“ဒါဖြင့် ခုန အနဲ့ပြောသလို နှစ်ယောက်စလုံး ကြိုးစားခွင့် မျှော်လင့်ခွင့်ကို ပူးတွဲယူထားကြတာပေါ့၊ ကိုရန်ပုံခွင်း ရှေးချယ်ပစေ”

ဖဲပွင့် အနဲ့ကို ငေးကြည့်နေသည်။

ဖဲပွင့်သည် ကိုရန်ပုံခွင်းက စတင်မလာချင်း အိမ်ခြံမဲ့သော သိက္ခာမဲ့သော အပြုအမူမျိုးနှင့် ဆွဲဆောင်မည် လုံးဝမဟုတ်ချေ။ အနဲ့သည်ကား ဖဲပွင့်မပြောနိုင်။ နာကျည်းချက်ကြောင့် သူမမှာ တွန်းအားရှိနေသည်။ ဝီဇကိုက ဟောဟောခိုင်းခိုင်း သမားမို့ နာကျည်းခံပြင်းမှု တွန်းအားနှင့် ဘယ်လောက်ထိ ကြိုးစားယူမည်ဆိုတာ ဖဲပွင့်မခန့်မှန်းနိုင်ပါ။

ပဲပွင့်ပက်မှ မျှော်လင့်ချက်မှာ ကိုရန်ပုံစွင်း၏ စစ်မှန်သော မေတ္တာတရား တစ်ခုထဲသာ ဖြစ်သည်။

ပဲပွင့်သည် နိမြန်းသော မျက်နှာပြင်ပေါ် မျက်ရည် ကျမီလာအောင် မျက်တောင်ကို တပျတ်ပျတ် ခတ်နေရင်း...

“ငဲ့... သူ့ကို ယူလိုက်ရရင် အန်တီလွင်ကို နိုင်ရော လားကွယ်”

“တနည်းအားဖြင့်တော့ နိုင်တာပေါ့”

“လူတစ်ယောက်ကို အနိုင်ရဖို့ ကိုယ့်ဘဝကို တခြား လူတစ်ယောက်လက်ထဲ ထိုးပြီး ပုံအပ်လိုက်မယ်ဆိုရင် နောင်အရှည်မှာ ကိုယ်သာတစ်သက်လုံး ဒီလက်ဆုပ် လက်ကိုင် အိမ်ထောင်ကြီးထဲ စိတ်ဒုက္ခရောက်ရမှာ၊ အန်တီလွင် စိတ်ဆင်းရဲရမှာက တစ်ချိန်တည်း တခဏ လေးပါ”

“အဲဒီတခဏလေးအထိ နာဖို့ကိုပဲ အနုရည်ရွယ် လုပ်ခဲ့ တာပါ၊ ဒါပေမယ့်”

အနုနှင့် ပဲပွင့် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။ ဘယ်သူမှ မျက်နှာမလွှဲ။ မျက်လုံးနှစ်စုံသည် အင်အားချင်း ပြိုင် ဆိုင်လျက်...

“ဒါပေမယ့် အခုနိုင်လိုက်ရရင် အနု နှစ်ထပ်ကွမ်း နိုင်မှာ”

အနုက မပြုံးချင် ပြုံးချင် တစ်ချက်ပြုံးသည်။

“အန်တီလွင်ကိုလဲ အနိုင်ရ၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို အပိုင်ရမှာမို့ ဘဝကိုလဲ အနိုင်ရ၊ ဟုတ်တယ်ပဲပွင့်၊ တို့ သူ့ကို သိပ် ချစ်သွားပြီ၊ တို့ချစ်တဲ့သူကို အန်တီလွင် သမီးလက်ထဲ မထည့်နိုင်ဘူး၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် တို့ သိပ်ချစ်မိသွားတဲ့ ကိုရန်ပုံစွင်းကို တခြားဘယ်သူ့လက်ထဲမှ”

ပဲပွင့် ခေါင်းငဲ့လိုက်သည်။ အနုအသံကိုကား ဆက်ကြား ရပါသည်။

“တို့ မထည့်နိုင်ဘူး”

• • •

မနက်ရှစ်နာရီမှ ညပက်ဂျူတီမှ ထွက်လာသော အနုသည် ဘတ်စ်ကားစီးပြီး အဆောင်သို့ ကိုးနာရီထိုးခါနီးမှာ ပြန် ရောက်လာပါသည်။ အအေးပတ်ကာ ပျားချင်သလိုလို ရှိနေသော အနုသည် ဘတ်စ်ကားကြပ်ကြပ်ပေါ်မှာ ငြိမ်းစိစိ ပါလာရသဖြင့် ခေါင်းတစ်ခုလုံး မူးဝေနောက်ကျနေသည်။

အဆောင်ခြံကလေးထဲ ဝင်လိုက်လျှင် အချိန်ပြည့်မျှ ပန်းရုံမှာပဲ ရှိနေတတ်သော အန်တီသီတာ ပန်းရုံမှာမရှိ။

အနံ့ အိမ်မကြီးသားမှ ကွေ့ပြီး အဆောင်ထဲ ဝင်လာသည်။ ဧည့်ခန်းထဲက ဧည့်သည်များနေရာ ဧည့်ခန်းထဲ တစ်ယောက်ထံ ထိုင်နေသော အန်တီသီတာ့ကိုမြင်လျှင် အံ့သြသွားသော် လည်း ခေါင်းရှုပ်သဖြင့် ဘာမှမတွေး ဘာမှမမေးပဲ လှေကားဆီ လျှောက်အလာ...

“အနံ့”

အန်တီသီတာက လှမ်းခေါ်လိုက်သဖြင့် ခြေလှမ်းရပ်ကာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဖဲပွင့် ဘာဖြစ်ပါလိမ့်”

မေးခွန်းကြောင့် အနံ့ မျက်ခုံးတွန့်ရင်း...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အနံ့မသိဘူးလေ၊ အန်တီဘာကို မေးတာလဲ”

“ဖဲပွင့် ဒီကပြောင်းတော့မယ်ဆို၊ အနံ့မသိဘူးလား”

အန်တီသီတာက မျက်ခုံးကြီးပင့်ကာ မေးသည်။ တစ်ခန်း ထဲနေ အချစ်ကြီးချစ် အတွဲကြီးတွဲသော သူငယ်ချင်းတွေမို့ ဒါကိုမသိဘူးဆိုလျှင် တခုခုတော့ တခုခုပဲပေါ့။

“ဟင့်အင်း... အနံ့မသိဘူး”

အနံ့ရင်ထဲ တင်းကြပ်ကြပ်ဖြစ်ကာ ဝမ်းနည်းသလိုလို ရှိရာမှ စိတ်ကိုတင်းပြီး ခပ်တည်တည်ပဲ ဖြေလိုက်ပါသည်။

“ဟင်... အနံ့မသိဘူး ဟုတ်လား”

အန်တီသီတာ့ မျက်နှာမှာ အံ့သြတကြီး ဖြစ်နေသည်။ အနံ့ရဲ့ ခပ်အေးအေး အမူအရာကြောင့်လဲ မနှစ်သက်သလိုလို မသက်သာသလိုလို မျက်ဝန်းအကြည့်က တစ်မျိုးဖြစ်နေပါ သည်။ ဒါကို အနံ့မကြိုက်။

“အနံ့မသိတာ ဘာများအံ့သြစရာရှိလဲ အန်တီသီတာ၊ အန်တီလဲ ခုမှပဲ သိတာမဟုတ်လား”

ခုမှ အံ့သြတကြီးမေးသဖြင့် ခုမှသိတာ သေချာစွာ အနံ့က မေးလိုက်လျှင်-

“ဟုတ်တယ်၊ ခုမှသိတာ၊ ဒါပေမယ့် အနံ့နဲ့က တစ်ခန်းထဲ နေတာပဲ”

“တစ်ခန်းထဲတော့ နေတာပဲပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သူ့မှ မပြောတာ၊ ဘယ့်နှယ်လုပ် သိနိုင်ပါ့မလဲ အန်တီရဲ့၊ အန်တီသီတာက ဖဲပွင့်ပြောင်းတော့မယ်ဆိုတာ အနံ့ ပဲယောဂ မကင်းဘူးလို့ အပြစ်တင်ချင်လို့လား”

အန်တီသီတာသည် သမီးအရွယ်လုပ်သူက မထိတထိ လုပ်နေသဖြင့် အံ့သြနေရာမှ ဒေါသထွက်လာပုံနှင့်...

“နေပါဦး၊ ညည်းကို ဘယ်သူက အပြစ်တင်နေလို့လဲ”
“မသိဘူးလေ၊ အပြစ်တင်သလားလို့ပါ”

“ဖဲပွင့်ဟာ ဒီအဆောင်မှာ အေးအေးချမ်းချမ်း နေလာတာ သုံးနှစ်သုံးမိုး ရှိနေပြီ၊ ဘာပြဿနာမှလဲမရှိ၊ ဘယ်သူနဲ့မှလဲ ဘာမှမဖြစ်၊ အပြောင်းအရွှေ့ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်လဲ မလုပ်ဘူး၊ အနေကြာတော့ ဆွေမျိုးလို ကိုယ့်တူမလို ဖြစ်နေပြီ၊ အခု သူပြောင်းမယ်ဆိုတော့ ဘာကြောင့်မှန်းလဲ မေးမရလို့ စိတ်မကောင်းလို့ ညည်းများသိမလားလို့ မေးကြည့်တာ၊ မသိလဲပြီးတာပါပဲ”

အနံ့က တမင်တကာပင် အမြင်ကတ်စပွယ် ပုခုံးကို စုံတွန့်ကာ ပြီးရောပေါ့ ဆိုသည့်သဏ္ဍာန်နှင့် လှေကားမှ ဆက်တက်လာသည်။ အောက်ထပ်မှာ ဟောလ်လို လုပ်ထား သည့် လူရှစ်ယောက်ခန်းမှ ကျောင်းသူသုံးလေးယောက် လောက် သူတို့ကို တစေ့တစ်စောင်း ကြည့်နေကြသည်။ စပ်လဲစပ်စုကြပါပေရဲ့။

အနံ့သည် စေ့ထားသော အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့် ဝင်လိုက်သည်။ အခန်းဝမှာ ရပ်ပြီး ဆက်မဝင်ဘဲ အခန်းထဲက မြင်ကွင်းကို ကြည့်နေမိ၏။ ဖဲပွင့်သည် အဝတ်အစားနှင့် တိုလိမိုလိ သူပိုင် ဆိုင်ရာတို့ကို သားရေသေတ္တာကြီးနှစ်လုံးနှင့်

ထုပ်ပိုးပြင်ဆင်ပြီးနေပြီ။ အိပ်ရာကို သပ်ရပ်သေးကျူ အောင် တစ်ယောက်တည်း ကြိုးစားပမ်းစား လိပ်နေ၏။

အနံ့ အခန်းထဲဝင်ကာ စားပွဲပေါ် စလင်းဘက်တင်ပြီး စားပွဲရှေ့မှ ကုလားထိုင်ကို ဆွဲယူထိုင်သည်။ ဖဲပွင့်... အနံ့ကို စကားဟဟ မပြောတော့တာ ဟိုတစ်နေ့ကတည်း ကပါ။ မေးတစ်ခွန်း ပြောတစ်ခွန်းမို့ အနံ့ကလဲသေချာ ချောမနေဖြစ်။ ခုလို ပြောင်းသွားမည်ဟုတော့ မထင်ပါ။

“ဖဲပွင့် ဒီနေ့ရုံးမတက်ရဘူးလား”
ဖဲပွင့်က လှည့်မကြည့်ဘဲ...

“အပြောင်းအရွှေ့လုပ်ရမှာမို့ ဒီနေ့ တို့ခွင့်ယူထားတယ်”
“တကယ်ပြောင်းတော့မှာလား”

ဖဲပွင့်က တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ရင်း...
“နောက်ပြောင်ဖို့ အဲဒီသေတ္တာတွေကို တို့က အပင်ပန်းခဲ ပြင်ဆင်ထားတယ် ထင်လို့လား”

အနံ့က ပုခုံးတစ်ချက် တွန့်သည်။ ရင်ထဲမှာ ဗလောင် ဆူအောင် အနံ့ဝမ်းနည်း ထိခိုက်နေသည်။ ဖဲပွင့်သည် သူမအချစ်ဆုံး တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ပက်။ ရိုးရိုးသာ ဆက်ဆံနေသော်လည်း မမြင်ရသော ဟိုး စိတ်တစ်နေရာမှ ဖဲပွင့်ကို သူမအားကိုးသည်။ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာကတည်းက

ဖဲပွင့်က သူ့ကို လက်ခံကူညီခဲ့တာ။ ဖဲပွင့်ကို အနံ့ ကျေးဇူးလဲ တင်သည်။ ခင်လဲခင်သည်။ အားလဲကိုးသည်။ ချစ်လဲ ချစ်သည်။

ထိုစကားတို့သည် တကယ်ကို သစ္စာစကား။ ဖဲပွင့် သွားတော့မည့်အတွက် အနံ့ ငိုချမိတော့မလို စိတ်ကို ထိန်းအောင်ကာ ဟန်လုပ် နေရသည်။ ဝမ်းနည်းလွန်းပါသည်။

“ဘာကြောင့် ပြောင်းမှာလဲ ဖဲပွင့်”

ဖဲပွင့်မဖြေ။ မျက်ရည်ဝဲလာသလို မျက်လုံးတို့ကို ပုတ်ခတ်သည်။

“အန်တီသိတာကလဲ ဒါကိုသိချင်နေတယ်၊ အနံ့မသိ တာကိုတောင် အပြစ်ပြောချင်တယ်၊ ဘာလို့ပြောင်း မှာလဲ သိပါရစေလား”

ဖဲပွင့်သည် အသံတိုးတိုးလေးနှင့်...

“မေးနေစရာ မလိုဘူးငဲ့၊ မင်းအသိဆုံးပဲ”

“တို့အသိဆုံး ဟုတ်လား”

“တော်တော့ငဲ့၊ တို့ မငိုဘဲနဲ့ ပြောင်းပါရစေ”

“နေပါအုံး၊ မသိလို့ မေးနေတာပါ၊ ပြောင်းရလောက် အောင် ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ၊ တို့ကိုမကျေနပ်လို့လား”

“တော်တော့ငဲ့”

“မတော်ပါဘူး၊ သိချင်တာမေးတာပဲ၊ အနံ့က ဖဲပွင့်ရဲ့ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းပဲ”

ဖဲပွင့်က လှည့်ကြည့်ကာ မဲ့မဲ့ကလေးပြုံးသည်။ အိပ်ရာ လိပ်ကို လက်စသတ်လိုက်သည်။ ကုတင်ပေါ်မှဆင်းကာ ပိုက်ဆံအိတ်ပွင့်ပြီး သော့စိစစ်ရွေးချယ်နေ၏။

“ဖဲပွင့်”

“ဘာလဲ”

အနံ့က မပြီးနိုင် မစီးနိုင် ခေါ်လိုက်ပြန်သဖြင့် ဒီတချို့ ထူးသံမှာ မာဆတ်နေသည်။ အနံ့သည် ထိတ်ကနဲ ကြေကွဲ သွား၏။ အေးချမ်းလှသော ဖဲပွင့် သူ့အပေါ် တကယ်စိတ်နာ ချေပြီပဲ။

“မအော်ပါနဲ့၊ တို့က ဘာလုပ်နေလို့လဲ၊ အော်စရာ ဘာရှိလဲ”

“မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲငဲ့၊ တို့ကို ဘာလို့ ဒီလောက် နိုင်လို့ မင်းထက် နှိပ်စက်ချင်တာလဲ၊ မင်းအသိဆုံး၊ တို့ ဒီက ဘာလို့ပြောင်းမလဲ ငဲ့အသိဆုံး၊ ပြောင်းရတာ မင်းကြောင့် မင်းကြောင့်”

ဖဲပွင့်၏ တုန်ရိုအက်ကွဲသော အသံသည် ဟင်းလင်း ပွင့်ထားသော အခန်းတံခါးမှထွက်ကာ တစ်ဆောင်လုံးကို

ဟိန်းသွားစေသည်။ အခန်းတချို့မှ မိန်းကလေးတွေ ပြုတစ်ပြုတစ် ဖြစ်လာလေသည်။

- "အနံ့ကြောင့်လို့ ပြောရအောင် အနံ့ ဘာလုပ်နေလို့လဲ"
- "မင်းက တို့အသည်းကို လိုက်ခွဲနေလို့ပေါ့"
- "ဘယ်မှာခွဲလို့လဲ"
- "ဒီထက်ခွဲရအုံးမလား၊ တို့ချစ်သူကိုလုတာ၊ တို့အသည်းကို ခွဲတာပဲပေါ့"

တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ အော်သံများသည် ဆူညံ ကြမ်းတမ်းနေတော့သည်။ အနံ့သည် ရှက်လဲရှက်၊ ယမ်းပုံမီးကျဖြစ်ကာ ဖဲပွင့်ရဲ့ သေတ္တာတစ်လုံးကို ခြေနှင့် ကန်ကာ ဘုန်းကန် တွန်းလှဲရင်း...

- "မင်းချစ်သူကို မလုဘူး၊ လုတာမဟုတ်ဘူး"
- "တော်တော့ငုံ၊ တို့ပစ္စည်းကိုလဲ ဘာမှခြေနဲ့ကန်စရာ မလိုဘူး၊ အချေအတင် မပြောချင်လို့ တို့စိတ်နဲ့တို့ကိုယ် အဆောင်က ပြောင်းသွားမယ်၊ ဒါဘာဖြစ်လဲ၊ တို့ဘာသာ ဘယ်ကိုပဲ ပြောင်းပြောင်း မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူး၊ တို့နဲ့မဆိုင် ဆုံးဟာ လောကမှာမင်းပဲ၊ မင်းနဲ့ဘာမှ မပတ်သက်ချင် တော့ဘူးငုံ၊ ဒီလူတစ်ယောက်တည်းကို အပြိုင်အဆိုင် ကြိုက်ပြီး တစ်ခန်းထဲ မျက်နှာချင်း နေတိုင်းဆိုင်မနေ

ချင်ဘူး၊ မင်းလုပ်ချင်တာလုပ်၊ တို့လဲ တို့ဘာသာ လုပ်ချင်တာလုပ်မယ်"

အနံ့သည် ဒေါသရော ဝမ်းနည်းမှုကိုရော မထိန်းနိုင်။ ကျလာသောမျက်ရည်များကို ရှက်ရှက်နှင့်သုတ်ရင်း...

- "ဒေါက်တာခွင်းက ဖဲပွင့်ချစ်သူမို့လား၊ အပြန်အလှန် သစ္စာနဲ့ပြီးသားမို့လို့လား"
- "အခြေအနေကို မင်းအသိဆုံး၊ တို့အားလုံး အမြဲပြောပြ နေတာ၊ ဒါကိုသိရက်သားနဲ့ မင်းလုတာ"
- "မလုဘူး၊ ဘာမှလုယူနေစရာ မလိုဘူး၊ သူ့ကို ဖဲပွင့်လဲချစ် တယ်၊ အနံ့လဲချစ်တယ်၊ ဒါဘာဖြစ်လဲ၊ သူဟာ သူ့စိတ်နဲ့ သူ့ကိုယ် ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့ရွေးချင်ရာကို သူရွေးလိမ့်မပေါ့"
- ဖဲပွင့်သည် မျက်ရည်များနှင့် အနံ့ကို စိမ်းစိမ်း စူးစူး စိုက်ကြည့် နေသည်။ ဤသို့ အကြည့်ခံရတာကို အနံ့ ဝမ်းနည်းလှပါသည်။
- "ဒါပေမယ့် မင်းက သူ့ကို မရမက ရအောင်ကြိုးစား တော့မှာပဲ မဟုတ်လားငုံ"
- "ဒါဘာဖြစ်သလဲ၊ သူ့ကို ချစ်တာပဲ"

"မင်းမချစ်ပါဘူး၊ သူ့ကို မချစ်ပါဘူး၊ ချစ်တယ်ဆိုတာ မကောင်းတတ်လို့ ပြောခဲ့တဲ့စကားပါ။ မင်း အန်တီလွင်ကို အနိုင်ယူချင်တာပါ။ မင်းရဲ့ ငယ်ဘဝတုံးက နာကျည်းခဲ့ရတာတွေကို ကလဲ့စားချေဖို့ တစ်ခုတည်းနဲ့ မိန်းကလေး တန်မဲ့ အိမ်ထောင်ရေး တစ်ခုကို ကစားဖို့ မင်းကြိုးစားနေတာ"

"မဟုတ်ဘူး"
"ဟုတ်တယ် ငုံ"
"မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး"

ဖဲပွင့်သည် သူ့သားရေ သေတ္တာကြီးများကို မနိုင်တနိုင် ဆွဲကာ လှေကားဆီအထိ ဘီးလိုမဲ့တွန်းလာသည်။ သူတကယ် သွားပြီပေါ့။ အနံသည် ကလေးတစ်ယောက်နှယ် တဟီးဟီး ငိုရင်း ဖဲပွင့်အိပ်ရာလိပ်ကို ကောက်ဆွဲလာသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖဲပွင့်ကို အနံမမုန်းပါ။ ဖဲပွင့် ပြောင်းရွှေ့ရာမှာ သူတတ်နိုင် သလောက်တော့ ကူညီချင်သည်။ ဘယ်ကို ပြောင်းမလဲ ဆိုတာကိုကော အနံမသိရတော့ဘူးလား ဖဲပွင့်ရယ်...။

တခြားအခန်းများမှ ကောင်မလေးသုံးယောက်လောက် ထွက်လာပြီး ဖဲပွင့်သေတ္တာများကို ဝိုင်းသယ်ပေးသည်။ လှေကားမှ ထိန်းကာ အောက်သို့သယ်ချကြသည်။ ဖဲပွင့်က

သူ့သေတ္တာနှစ်လုံးကို သယ်သွားပေးကြပြီ ဖြစ်သဖြင့် အိပ်ရာလိပ်ကို အနံလက်မှ လာယူသည်။ အနံက သူ့ သယ်မည်ဆိုသည့်ဟန်နှင့် လက်မလွတ်ဘဲ လှေကားမှ ဆွဲချဆင်း၏။

ဖဲပွင့်ကလု၊ အနံကလု...။
နောက်ဆုံးတော့ အိပ်ရာလိပ်သည် ဖဲပွင့်လက်ထဲ ဆွဲဆောင်ခံရကာ ပါသွားသည်။ အနံသည် ယိုင်သွား သောကိုယ်ကို နံရံမှာမိုရင်း တဟီးဟီး ငိုနေမိ၏။ ဖဲပွင့်က တကယ်ပဲ အနံကို စိတ်ပြတ်ပါပြီလေ။ သူ့ပစ္စည်းကိုပင် ဝိုင်းသယ်ပေးခွင့်မပြု။ အောက်ထပ်မှ အန်တီ သိတာကပါ အိတ်တွေကို ဆီးကြိုကူသယ်သည်။ အနံကို မနှစ်မြို့သလို ခပ်တင်းတင်းကြည့်သည်။ ကူညီနေသော ကောင်မလေး တွေသည်လဲ အနံကို တစ်ချက်မှ ဂရုတစိုက် လှည့်တောင် မကြည့်။

နားစွန်နားဖျား အကြားနှင့် ဖဲပွင့်ချစ်သူကို ကြောင် တောင်နှိုက်ကာ လှယူသည်ဟု အနံကို အထင်တသေး မပတ်သက်ချင်ကြသော ဟန်မူရာမျိုးနှင့် ဖြစ်သည်။

"အန်တီ စိတ်မကောင်းဘူးဖဲပွင့်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီဘက်ရောက် ရင် ဝင်ပါထွက်ပါကွယ်"

“ဖဲပွင့်လဲ အန်တိုကို ကိုယ့်အဒေါ်တစ်ယောက်လို့ အရင်း
အချာ သဘောထားပါတယ်။ ဒီကိုတော့ မလာပါရစေ
နဲ့တော့ အန်တို”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ လာပါသမီး၊ အနဲ့ကိုလဲ အန်တိုအဆောင်မှာ
ဆက်ပြီး လက်မခံနိုင်တော့ဘူး”

ဟင်...

အနဲ့သည် လှေကားထစ်ပေါ် ထိုင်ငိုနေမိရာမှ အံ့ဩ
သွားမိ၏။ အနဲ့ကို လက်မခံနိုင်တော့ဘူးတဲ့။ ဖဲပွင့်မရှိတာဟာ
အနဲ့ကြောင့်မို့ အနဲ့လဲ ရှိမနေနဲ့တော့ ဆိုတဲ့သဘောပေါ့။
သိသိသာသာကြီး ဖဲပွင့်ဘက်က လိုက်တာပါလား။ အင်းပေါ့
လေ... အနဲ့က ဒီရောက်တာ ဘယ်လောက်ရှိပါလိမ့်။
လေးငါးလထက် ဘယ်ကျော်မလဲ။ ဖဲပွင့်နှင့်ကတော့ သူက
လူရင်းလို နှစ်ကြာခဲ့ပြီကိုး...

ဒါပေမယ့် တိုးတိုးတိတ်တိတ် မပြောဘဲ ဖဲပွင့်ရှေ့၊
အားလုံးရှေ့မှာမှ ဘွင်းဘွင်းကြီး ပြောချလိုက်သဖြင့် အနဲ့
ရှက်လဲရှက်၊ အခဲရလဲ ခက်သည်။

“အန်တိုက အစကတည်းက အေးအေးဆေးဆေးသမား။
ဆူညံပူညံတွေ၊ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ မကြိုက်ဘူး။
ဒါကြောင့်လဲ လူရွေး လက်ခံခဲ့တာ၊ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်

သမားမျိုးတော့ အဆောင်မှာ မထားဘူး၊ ပိုက်ဆံမရရင်
နေပစေ”

အနဲ့ကိုဘေးထားပြီး အနဲ့နှင့် မဆိုင်သလို ပြောနေ
လိုက်တာ။ အနဲ့သည် တုဆက်ဆတ်တုန်အောင် ဒေါသ
ထွက်လာသည်။ ဖဲပွင့်မှာ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်တော့သလို
ထိုကားအတွက်လဲ တစ်စုံတရာ ထူးထူးခြားခြား အမူ
အရာမပြု။ အန်တိုသိတာအိမ်က ခိုင်းစေသော မိန်းကလေးကို
ကားသွားငှားခိုင်းပြီး အဆောင်ပေါက်ဝမှာ တောင့်တောင့်
ကလေး ရုပ်စောင့်နေသည်။

အန်တိုသိတာသည် အနဲ့ရူးရဲပြူးကျယ်စွာ သူ့ကိုခိုက်ကြည့်
နေပုံ ကြီးကိုမြင်လျှင် ကျောချမ်းသလို အနေခက်သလို
ဖြစ်မိသော်လည်း မဖြစ်လေဟန်၊ အရေးမပါလေဟန်၊
အေးချမ်းသော ဟန်ပန်နှင့် အနဲ့ကို ကြည့်ကာ...

“ကဲ-အနဲ့၊ အန်တိုပြောတာ ကြားတယ်နော်”

“ဘာကိုကြားရမှာလဲ၊ အနဲ့ဘာမှမကြားဘူး၊ ကြာစေ
ချင်ရင် တိုက်ရိုက်ပြော”

“ပြောပါမယ်တော်၊ ညည်းကို အဆောင်မှာ လုံးဝ
ဆက်လက် လက်မခံနိုင်တော့ဘူး၊ ညည်းဘာသာ
အဆောင်သစ်ရှာ ပြောင်းပေတော့”

“မပြောင်းနိုင်သေးဘူး အန်တီ၊ နေချင်လွန်းလှလို့တော့ မထင်နဲ့၊ ဖဲပွင့်မရှိဘူးဆိုရင် ဘာမှ သံယောဇဉ် ကျန် စရာမရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့် အဆောင်သစ်ဆိုတာ ရှာရ ပွေ့ရအုံးမှာ”

“မြန်မြန်ရှာပြီး မြန်မြန်သာ ပြောင်းတော့၊ ဇာတ်ရွပ် တယ်”

“ရှာတွေ့ရင် ပြောင်းမယ်၊ မတွေ့ရင် မပြောင်းနိုင်သေးဘူး၊ လခက ကြိုပေးထားတာ၊ ကျွန်မပိုက်ဆံ အန်တီဆီမှာ လကုန်အထိ စူးနေပြီးသား”

“အောင်မာ၊ ညည်းလိုချင်ရင် ပြန်အမ်းလိုက်မယ်၊ နှစ်ပြားတစ်ပဲနဲ့ ငွေမက်တဲ့အစား မထင်နေနဲ့၊ ဒီငွေရမှ ထမင်းဝမှာမို့ လုပ်စားနေတာလဲ မဟုတ်ဘူးဟေ့၊ ငါ့ ဟာငါ တစ်ယောက်ထဲပျင်းလို့ အဖော်အလှော် လေးရ နဲ့လားဆိုပြီး ငှားစားနေတာ၊ ငါ့သားသမီးတွေ အားလုံး နိုင်ငံခြားကနေ ငါ့ကိုပို့ပေးနေတာ စားလို့ဝတ်လို့ သုံးလို့ မပြောနဲ့ လှူလို့တောင် မကုန်ဘူး”

“လှူလို့မကုန်ဘူးဘဲ ရှိရသေးတယ်၊ အကုန်လှူရင် ကုန်မှာပေါ့၊ အကုန်မလှူလို့ပေါ့၊ လှူတာပဲ ဘာလို့မကုန်လဲ အသိသာကြီးပဲ၊ ချွေတာတွက်ချက်ပြီး လှူနေလို့ပေါ့”

“အောင်မာ၊ လူပါးဝတဲ့ကောင်မ၊ သွား... ငါ့အဆောင်မှာ နှင် မနေနဲ့၊ မြန်မြန်ပြောင်း၊ မြန်မြန်ဆင်း”

“အနံ လှေကားထစ်မှာ ထိုင်နေရာက ထရပ်လိုက်ရင်း...”

“အဆောင်သစ်ရှာလို့ ရတဲ့နေ့ ပြောင်းမယ်၊ ဒါ ကျွန်မ စကားကုန်ပဲ”

အပေါ်ထပ်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပြန်တက်လာခဲ့သည်။ ကိုယ့်အမေ အရွယ်လောက်မို့ ဒီလိုပြုမူပြောဆိုခဲ့တာ ရိုင်းပျမှန်း အနံသိသည်။ သို့သော် ကိုယ့်အမေအရွယ်ဖြစ်တိုင်း ကိုယ့် အပေါ် ကောင်းတာမှ မဟုတ်တာ။ အန်တီလွင်လဲ အမေ အရွယ်ပဲ။ ဘယ်မှာများ တစ်ချက်ကောင်းခဲ့လို့လဲ။ ကောင်းခဲ့ သော ဖဲပွင့်လဲ အခုတော့ အနံ့အပေါ် မကောင်းနိုင်တော့ပြီ။ လောကမှာ အနံ့ကို မုန်းတီးစက်ဆုပ်သူတွေချည်းပဲလား။ အနံ့အပေါ် ဘယ်သူမှ မကောင်းနိုင်တော့ဘူးလား...

အနံတီသီတာက ကားလွတ်အငှားမခိုင်းပါ။ သူကိုယ်တိုင်လဲ အနားမကပ်ဘဲ ခြံထဲ ဟိုလျှောက် ဒီလျှောက်နှင့် မြင်လောက် သောနေရာမှ အရိပ်အခြေ ကြည့်နေသည်။

အနံ ဝမ်းနည်းသော်လည်း မာနနှင့် နှုတ်ခမ်းလေး ပီကိုက် ထားသည်။ ဒါလေးတွေလောက်များ သူများကုမု လူဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သို့သော် နဲ့နဲ့မောနေသဖြင့် ခဏတော့ ထိုင်နားရမည်။

အနံသည် အဆောင်ဝမှာ ပစ္စည်းတွေပုံကာ ထိုင်နေရင်း ခြံရှေ့ မျှော်ကြည့်နေပါသည်။ ခုနေ့ လေးဘီးတစ်စီး ခရီးသည်ပို့ရင်း လမ်းထဲဝင်လာလျှင် ကောင်းမှာပဲ။ လမ်း ထိပ်ထိ ထွက်မငှားရတော့ဘူးပေါ့။ အဆောင်က လမ်းတွင်း ကျသဖြင့် လမ်းထိပ်ထိ နေပူထဲ လျှောက်ရမှာ တယ် မသက်သာ။ အနံ ခေါင်းကိုက်ပြီး နှာတွေစီးကာ ပျားချင်သလို လူက ကိုက်ခဲပူထူနေသည်။

ထိုအခိုက် ခြံရှေ့နား ရပ်လိုက်သော ကားဖြူကလေး တစ်စီးကို အမိုးပိုင်း မြင်လိုက်ရတာကြောင့် အနံ ရင်တထိတ် ထိတ် ဖြစ်သွားမိလေသည်။ ထိုင်ရာမှ ငေါက်ကနဲ ထရပ်ပြီး အရိပ်အကဲကြည့်ဖို့ ရှေ့ဘက်နဲ့နဲ့ လျှောက်ထွက်လာခဲ့၏။ အစစ် အစစ်။

(၉)

အနံပြောင်းရွှေ့မည် ဆိုသောအခါ ကူညီမည့်သူ သယ်ပိုးပေးမည့်သူ တစ်ကောင်တမြီးမှ မရှိပါ။ အခန်း တံခါးတွေက ပိတ်နေသည်။ ထိုတံခါးတွေကို ခေါက်ပြီး တော့လဲ "ကူသယ်ပေးပါဦးဟယ်" ဟု အနံက ပြောလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ သေတ္တာတစ်လုံး လက်ဆွဲအိတ်ကြီး တစ်လုံး၊ အိပ်ရာလိပ်တစ်လိပ်၊ ခြင်းတောင်းလေးထောင့်ကြီး တစ်လုံး။ ဒါတွေကို အပေါ်ထပ်မှ အောက်ထပ်သို့ တစ်ယောက်တည်း ဒယ်ဒယ်ဒိုင် သယ်ချသည်။ လဲမလိုလို ပြိုမလိုလိုဖြစ်ကာ မလဲမပြိုဘဲ အားလုံး သယ်ချပြီးစီးသွားပါသည်။

အနံ လက်ဆွဲအိတ်ပေါ် ခဏထိုင်ကာ အမောဖြေသည်။ ဖဲပွင့် တုန်းကလို အနံတီသီတာ့ အိမ်ဖော်မလေးကိုလဲ

ဒေါက်တာခွင်းမှ ဒေါက်တာခွင်း အစစ်။

ဒေါက်တာခွင်းသည် ခြံထဲက အမျိုးသမီးကြီးကို တစ်စုံတစ်ရာမေးဖို့ ပါးစပ်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် အိမ်ဘေးမှ လှစ်ကနဲ ပေါ်လာသော အနံ့ကိုမြင်ကာ ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရ၏။

ကြည့်စမ်း ဟိုကောင်မလေး။

ဒေါ်သီတာသည် မေးတာကိုဖြေဖို့ လျှာအသင့်ပြင်ထားပြီးမှ မမေးတော့ဘဲ ပြောင်းလဲသွားသော ဒေါက်တာခွင်း မျက်နှာကြောင့် နောက်ကျောဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ အနံ့ကိုမြင်လျှင် မကြည်မလင် ဖြစ်သွားရတော့သည်။ တစ်ခုခုလည်း ပြောလိုက်ချင်လှသည်။ ရှေ့ကလူကလဲ ဘာမှမမေးတော့ဘဲ ရှိသဖြင့် အလိုလို ဘေးရောက်ကာ နှုတ်ပိတ်ကြီးသာ နေလိုက်ရသည်။

ဒေါက်တာခွင်းက ဒေါ်သီတာကို နှုတ်ဆက်သလို တစ်ချက် ခေါင်းဆတ်ပြီးကာ အနံ့ရှိရာ လျှောက်လာခဲ့သည်။

"အနံ့၊ မင်းက..."

တအံ့တဩ မေးဖို့လဲ စကားစလိုက်သည်။ အနံ့က ဒေါက်တာ ခွင်းစကားကို ဖြတ်ကာ...

"အတော်ပဲ အစ်ကိုရောက်လာတာ"

ဆိုင်ကယ်မှောက်ကတည်းက ဒေါက်တာခွင်းရဲ့ ပေးရှင် သဘော ဖြစ်သွားသဖြင့် ချုပ်ရိုးဖြည့်တော့လဲ ဒေါက်တာခွင်းပဲ ဖြည့်ပေးခဲ့ရပါသည်။ အဲဒီကတည်းက ထိုကလေးမနှင့် ဒေါက်တာခွင်း အတန်ငယ် မျက်နှာကြော တည့်လာခဲ့တာ။ ဆေးရုံမှာလဲ နှုတ် မဆက်လျှင် မကောင်းတတ်သလိုဖြစ်ကာ သူမကိုမြင်တိုင်း တချက်တော့ ပြုံးတုံ့ပြလိုက်မိပါသည်။ ဒါကို အကြီးအကျယ် ရွှင်လန်းသွားတတ်သည့် မိန်းကလေးကြောင့် သူကသိကအောင် ဖြစ်ခဲ့ရသမျှ ရှေ့ကအဖြစ်တွေကို သူမေ့ပြီးတော့ပဲ ထားလိုက်ပါသည်။ ဒီကလေးမဟာ မျက်နှာကြောတည့်သွားရပြီ ဆိုတော့လည်း ထင်သလောက် အမြင်ကတ်စရာ မဟုတ်တော့ပြန်ပါ။

ဟိုးတလောတုန်းက ညစဉ်ရက်ဆက် ဖုန်းတွေဆက် တတ်ပြီး ချုပ်ရိုးဖြေပြီး နောက်သုံးလေးငါးရက်လောက် ဆက်ပြီးသည့်နောက် မှာ သူမဆီက ဖုန်းမလာတော့တာဟာ သတိပြုမိချင်စရာ ဖြစ်လာသည်။ ညဘက်တွေ သူမ ဆက်နေစဉ်ကလဲ အင်းတံစွန်း အဲတစ်ခွန်းနှင့် စကားသုံးခွန်းမြောက် လောက်မှာ သူက ဒါပဲဟု ဖုန်းချပစ်ခဲ့မြဲ။ ပြောစရာလဲ ဘာမှမရှိတာ။ သို့သော် မဆက်တော့သည့် အခါကျတော့ မဆက်တော့ပါလားဟု စိတ်ကထင်သည်။

ဖုန်းသာမဆက်တော့တာ။ ဆေးရုံမှာဆုံလျှင် သူမ မျက်နှာကြည်သာရွှင်ပျ နေမြဲမို့ ရိုးရိုးအဆင်မပြေလို့ မဆက်တာဘဲဟု မှတ်ယူ ထားလိုက်ခဲ့ပါသည်။ (အမှန်တော့ ဖဲပွင့်ပြောင်းရွှေ့သွားကာ အန်တီ သီတာနှင့် အနံ့ မျက်နှာကြော မတည့်လှတော့သဖြင့် အန်တီ သီတာဖုန်းကို အနံ့က ဆင်းပြီး အသုံးမပြုချင်တာကြောင့် မဆက် ဖြစ်တော့တာ ဖြစ်ပါသည်။)

“မင်းက ဘာကိုအတော်ပဲ ဖြစ်နေတာလဲ”

“အနံ့မှာ အကူအညီလိုနေလို့ပါ အစ်ကို”

ခေါင်းလေးမော့ကြည့်ကာ မရဲတရဲ တရိုတသေ ဖြေဟန် ကလေးဟာ အပြစ်ကင်းလှသည်ဟု ဒေါက်တာခွင်း ထင် သည်။ ကိုယ့်ကို အခြောက်တိုက် လေးစားပုံ၊ မရဲတရဲ ရှိပုံတို့ကြောင့်လဲ သူ့စိတ်က ပုထုဇဉ်ပီပီကျေနပ်သယောင် ဖြစ်မိတတ်ပါသည်။

“ဘာအကူအညီလဲ၊ နေပါအုံး၊ မင်းပုံကလဲကွာ”

အောက်ကတီရှပ်ဖြူ၊ အပေါ်က ပေါင်လည်လောက် ရှည်သော ကြည်ပြာနု အနွေးထည် ပွပွကြီးကို ကြယ်သီး မတတ်ဘဲ ဝတ်ထားကာ ခါးမှာကတော့ ပွပွပျော့ပျော့ နက်ပြာနှင့် အဖြူပွင့် စပန်းသား ဘောင်းဘီရှည်ရှည်။

တောနာစာပေ

ဒါတင်ပဲလား။ မဟုတ်ပါ။ စလင်းဘက်နှစ်လုံးကို ဘယ်ပခုံး သိုင်းတစ်လုံး၊ ညာပခုံးသိုင်းတစ်လုံး စလွယ်သိုင်းလွယ် ထားသဖြင့် ကြိုးနှစ်ချောင်းက ရင်ပတ်ပေါ် ခရော့စ်ဖြစ်ကာ အနွေးထည်ကြီးက တွန့်ရှုံ့ပြီး ဖရိုဖရဲ ရှိနေသည်။

သူမရဲ့စလင်းဘက်တွေကလဲ သေးကွေးကွေးထဲက မဟုတ်။ အိတ်ပေါင်းများစွာပါပြီး အထပ်တွေ အဖုံးတွေ အိတ်တွေ ဇစ်တွေနှင့် ဝတ်စုံနှစ်စုံလောက် အချောင်သား ထည့်နိုင်လောက်သော အနက် တစ်လုံး၊ သမင်ရောင်တစ်လုံး။ “အနံ့ပုံက ရယ်ရလို့လား၊ အနံ့က ရယ်ရအောင် တမင်တကာ ဖက်ရှင်လုပ်ထားတာလို့ အစ်ကိုက ထင်လို့လား။”

“ကဲပြောပါအုံး”

“ဟိုမှာလေ၊ အနံ့သေတ္တာရယ်၊ အိတ်ရယ်၊ အိပ်ရာ လိပ်ရယ်၊ ခြင်းရယ်”

“ဘာလဲ မင်းခရီးထွက်မလို့လား”

“အဆောင်ပြောင်းမလို့ပါ အစ်ကိုရဲ့”

“မင်း...ဒီအဆောင်ကပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါက်တာခွင်းက သူ့လမ်းကြောင်းပေါ်သူ ပြန်လည် ဦးတည်မိရင်း...

တောနာစာပေ

“ဒါဖြင့် ဖဲပွင့်နဲ့ သိမှာပေါ့”

“ဖဲပွင့်”

“အင်း”

“အစ်ကို့ အသိပေါ့”

“ဒါပေါ့”

“သူက ဒီမှာ မနေတော့ဘူးလေ၊ အဆောင်ပြောင်း သွားပြီ”

ဒေါက်တာခွင်း မျက်ခုံးနှစ်ဖက် ပင့်တင်ကာ တအံ့ တဩနှင့် မယုံမကြည်နိုင်သလို ဇေဝေဇဝါလဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဒီဟာမလေး စကားက သိပ်အလေးအနက်ထားလို့ ရပါ့မလား။ သူမယုံရဲ့။ ဒါကို အနံ့က ရိပ်မိစွာ အသံခပ်ကျယ် ကျယ်နှင့်...

“အန်တီသိတာ၊ ဖဲပွင့်အဆောင်သစ်လိပ်စာ အန်တီကို ပြောသွားလား”

ဒေါ်သိတာ့ကို အော်မေးလိုက်သည်။

ဒေါ်သိတာသည် မေးနေမှဖြင့် တစ်မိန်းရှေ့မှာ ကိုယ့်က မဖြေဘဲ ရိုင်းရာကျမခံနိုင်။ မေးတာကလဲ ဒေါက်တာခွင်း မေးတာဖြစ်နိုင်သဖြင့်...

“ပြောမသွားဘူး၊ မသိဘူးကွဲ့”

ဒေါက်တာခွင်းကိုပဲကြည့်ကာ ဖြေလိုက်သည်။ ဒေါက်တာ ခွင်းသည် ရှေ့ဆက်ဘာမှ မေးစရာ မကျန်သဖြင့်...

“ရပါတယ် အန်တီ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

အလိုက်အထိုက် ပြောကာ အနံ့ဘက် ပြန်လှည့် လိုက်သည်။

“အနံ့နဲ့ ခင်သလား”

“အင်း... ဘယ်လိုပြောမလဲ၊ သူက ဒီအဆောင်မှာနေတာ သုံးနှစ် သုံးမိုးလောက် ရှိပြီအစ်ကို၊ အနံ့က လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးလလောက် ကမှ ရောက်တာပါ။ သူ့ကို သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူပြောင်းမယ်၊ ရွှေ့မယ်ဆိုတာတောင် အနံ့မသိပါဘူး၊ ပြောင်းမယ့်မနက်ကမှ အိပ်ရာလိပ်လေး ဘာလေး ကူသယ်ပေးလိုက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ် ပြောင်းလဲတော့ အနံ့ကိုလဲ မပြောဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ မပြောဘူး”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ လိပ်စာသိနိုင်ပါတယ်”

ဒေါက်တာခွင်းက ဒီကိစ္စ ဒီတင်ဖြတ်လိုက်သည်။ အဖေ ရုံးမှာ လုပ်နေတဲ့ဟာပဲ၊ မသိနိုင်ဘဲရှိမလား။ ရုံးကိုဖုန်းဆက်တာ ရုံးမှာ သွားတွေ့တာမျိုးတွေ မလုပ်ချင်လို့သာ ဒီအထိ လာတွေ့ရတာ ဖြစ်သည်။

“အနံ့ကလဲ အခု အဆောင်ပြောင်းတော့မယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“ခြောက်မိုင်ခွဲတင်၊ ဆေးရုံနဲ့ဆို နီးနီးလေးရယ်၊ အနံ့လမ်း လျှောက်ပြီး လာလို့ရတယ်၊ အဆင်ပြေတာပေါ့၊ ခြံတစ်ခြံထဲမှာပဲ၊ ဆားဗဲင့်ကွာတာကို အဆောင်လုပ်ငှားတာပေါ့၊ အာရ်စီတူးက ကျောင်းသူတွေ နေကြတယ် ပြောတယ်၊ ဆားဗဲင့်ကွာတာ ဆိုပေမယ့် သံကောနဲ့ အုတ်ညှပ် တိုက်ပုပုပြားပြား ရှည်လမျောလေး၊ တန်းလျားလေးလို့ပဲ၊ ဒီထက်ကောင်းတယ်”

“အခု တစ်ယောက်ထဲ ပြောင်းမှာလား”

“အင်း...၊ ခုပဲကားထွက်ငှားမလို့၊ ဒါကြောင့် အစ်ကို လာတာအတော်ပဲ၊ အကူအညီ တောင်းရမယ်လို့ ပြောတာပေါ့”

“ဪ...ကျုပ်က ချောဆွဲခံရပြီပေါ့”

“ဒါပေါ့၊ အစ်ကိုရောက်လာတာ နတ်သိကြားတွေက မကြည့် ရက်လို့ ဖန်ဆင်းလွှတ်လိုက်ရတာမျိုး ဖြစ်မှာပဲ၊ ဒီလိုလာကူမယ့်သူ အနံ့မှာရှိတာမှ မဟုတ်တာ၊ ခုလဲ အစ်ကိုရောက်လာလို့သာ၊ ရောက်လာတာ မဟုတ်ဘဲ

အနံ့က အစ်ကိုဆီ ပုန်းဆက်ပြီး လာကူညီ ပေးပါလို့ရော ခေါ်ရဲမှာတဲ့လား၊ တစ်ယောက်ထဲ မနိုင်မနင်း လုပ်ရ တော့မှာပဲပေါ့”

“ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်းက ဦးလေးဆိုတာကရော”

ဆိုင်ကယ်သွားပို့ရသော အနံ့ကယ်မောင်အိမ်ကို သတိတရ မေးသဖြင့်...

“ဒါက ဦးလေးရင်းမှ မဟုတ်တာ၊ ဖေဖေသူငယ်ချင်းမို့၊ ဖေဖေမရှိတော့ အနံ့ကို လိုအပ်တာ စောင့်ရှောက် ကူညီတာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ကို အကူအညီတောင်းရင် ရတာပဲ မဟုတ်လား၊ ကျုပ်က မကူချင်လို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းက တစ်ယောက်ထဲ ဘာညာအမြဲညည်းညူ အားငယ်နေပုံရလို့ ပြောတာ”

“တစ်ယောက်ထဲပဲပေါ့၊ သူတို့ဘာသာ ရှိနေပေမယ့် အနံ့စိတ်ထဲ ခုလိုအချိန် သူတို့လာကူရင် ကောင်းမှာပဲလို့ အားကိုးအားထားမှ မတောင့်တတာ၊ အတိုင်းအတာ တစ်ခုထိ အနံ့ကို ကူညီနိုင်ကြပေမယ့် အနံ့ဘဝအတွက် အရေးပါ အရာရောက်သူတွေတော့ ဘယ် ဟုတ်ပါ့မလဲ”

“ဒါဖြင့် ဟို... ကိုမိုးလ ဆိုတာလဲ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ အရင်း မဟုတ်ဘူးပေါ့”

"အင်းပေါ့၊ အစ်ကိုဝမ်းကွဲသဘော ထားရတာမျိုးသာ ရှိတာ"

ပြောပြောဆိုဆိုပစ္စည်းတွေကို နှစ်ယောက်ခွဲမ သယ်ကာ ခြံရှေ့ဘက် ထွက်လာကြသည်။ အနံ့သည် ဒေါသီတာကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ဒေါက်တာခွင်းနှင့် ရင်ဆောင်တန်းကာ ခပ်တည်တည် လျှောက်လာသဖြင့်...

"နှုတ်ဆက်လိုက်ဦးလေ"

"ဟင်အင်း..."

အနံ့မျက်နှာက တင်းတင်း။ စူပုတ်ပုတ်။ ကလေး တစ်ယောက်နှယ်...။

"ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ ကိုယ်လည်းပါနေတယ်၊ လူယဉ် ကျေးပီပီ နှုတ်ဆက်လိုက်"

အနံ့က ဒေါက်တာခွင်းကို မျက်လုံးဝိုင်းကြီးနှင့် တစ်ချက် ကြည့်ကာ သက်ပြင်းချရင်း... နောက်လှည့်လိုက်သည်။

"အန်တီသီတာ"

ဒေါသီတာက မျှော်လင့်မထားသဖြင့် တအံ့တဩ လှည့်ကြည့်သည်။

"နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်"

"ဪ... အေးအေး"

အနံ့ ကားနားရောက်လာလျှင် ဒေါက်တာခွင်းသည် ရယ်ချင်ပက်ကျိ မျက်နှာနှင့်...

"နှုတ်ဆက်ပုံကလဲ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကို"

"နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်ဆိုတော့ ရုပ်ရှင်ထဲ သေခါနီး ပြောတာမျိုးလို့ပဲ"

"အော်... ဟီးဟီး၊ အဲလိုမဟုတ်ဘူးလား၊ ဒါဖြင့် ဘယ်လို ပြောရတာလဲ"

ဒေါက်တာခွင်းက ခြံပြင်မှပဲ လှမ်းကာ...

"အန်တီ ခွင့်ပြုပါဦး၊ သွားလိုက်ဦးမယ် ခင်ဗျ"

"ကောင်းပါပြီကွယ်"

ဒေါက်တာခွင်းသည် ကားပေါ်တက်ထိုင်ကာ အနံ့ဝင်ဖို့ ရှေ့တံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်ရင်း...

"အဲသလိုမျိုးပေါ့"

အနံ့ကား မလျှော့။ နှုတ်ခမ်းလေး စုစုနှင့် ရှေ့ခန်းထဲ ဝင်ထိုင် တံခါးပိတ်ရင်း...

"အစ်ကိုက မိန့်ဖန့်နဲ့ ဆုံးမသွန်သင်မှုအောက်မှာ ကြီးလာရတော့ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ ပြုမူတတ်မှာပေါ့၊

အနံ့ကတော့ မိဘ ဆိုဆုံးမမှုအောက်က ကိုးနှစ် သမီးကတည်းက လွတ်ခဲ့ရတာပါ"

အကွက်ရခိုက် ရင်နာစရာတွေ ဖြစ်အောင် ပြောနေ ပြန်ပါပြီ။ ဒေါက်တာခွင်းသည် အနဲ့ကို ဆိုင်ကယ်မှောက်စဉ်က စတင် အလျှော့ပေးလိုက်သည်မှစပြီး အမြင်ကတ်တာမျိုး မရှိမိတော့ပါ။ သိလာရတာလေးတွေကလဲ ဂရုဏာသက်စရာ တွေချည်းပဲမဟုတ်လား။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အုပ်ထိန်းသူတော့ ရှိခဲ့မှာပေါ့၊ ကိုးနှစ် အရွယ်တုံးက မင်းဘယ်မှာနေလဲအနဲ့၊ ကမ္ဘာအေးဘုရား လမ်းက အိမ်မှာလား။”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်ကို၊ ဦးလေးအရင်း ခေါက်ခေါက်ရှိပါ တယ်၊ သူတို့မိသားစုနဲ့ နေတာပါ။”

“သူတို့က သွန်သင်ဆုံးမတာ ရှိမှာပေါ့၊ အခုရော ဘာလို့ သူတို့နဲ့ မနေလဲ”

“ဦးလေးမိန်းမက အနဲ့ကို အိမ်ဖော်လို့ပဲ ထားခဲ့တာအစ်ကို၊ စာတောင် ကျက်ခွင့်မပေးခဲ့တာပါ၊ ကိုယ့်သားသမီးလို ဆုံးမသွန်သင်တာမျိုးများ ဝေးပါတယ်၊ အနဲ့ကိုနှစ် သမီးထိ ကလေးထိန်း နှစ်ယောက်နဲ့ ပိုးကလေးလို တယုတယ မွေးခဲ့ခဲ့ရတာ၊ ဘာမှမလုပ်တတ်ဘူး၊ ဒါပေ မယ့် မေမေနဲ့ ဖေဖေ သေသွားပြီး တစ်လမပြည့်ခင် ထမင်းချက် ဟင်းချက် အဝတ်လျှော် ကြမ်းတိုက်ရတယ်၊

မတတ်တတ်နဲ့လုပ်တာ အချိုးမကျလို့ ဟောဒီခူးခေါင်း မှာ ကျောကုန်းမှာ ဆေးလိပ်မီးနဲ့ အတို့ ခံရရတယ်၊ ခုထိ ဒဏ်ရာရှိပါတယ် အစ်ကို၊ ဦးလေးကလဲ သူ့ အလုပ်နဲ့သူ အနဲ့ကို မချစ်နိုင်၊ ဂရုမစိုက်နိုင်ပါဘူး၊ အနဲ့ခံစားခဲ့ရတာတွေ ရင်နဲ့အပြည့်ပဲ၊ ဒါကြောင့် ဆယ်တန်းအောင်ပြီး တော့ အိမ်ပေါ်က ဆင်းခဲ့တာပဲ၊ အဲဒီအဒေါ် လက်အောက်မှာ အနဲ့ ဘယ်လိုမှ ဆက် မနေနိုင်တော့ဘူး၊ နာကျည်းရတာတွေ များလှပြီ၊ အနဲ့ဘဝမှာ အနဲ့ကိုချစ်တဲ့သူဆိုတာ အင်မတန်ရှားပါ တယ်၊ မရှိပါဘူး၊ အစ်ကိုရယ်၊ အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာပြီး တော့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို အနဲ့အားလဲကိုး ချစ်လဲချစ်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီသူငယ်ချင်းလဲပဲ အနဲ့ကို ချစ်တယ်လို့ ထင်မိတယ်၊ ခုတော့ အဲဒီသူငယ်ချင်းကလဲ အနဲ့ကို မုန်းသွားပြန်ပြီ အစ်ကို”

ဒေါက်တာခွင်း သက်ပြင်းချရင်း...

“ကိုဖိုးလလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မိန်းကလေးပါ အစ်ကို”

“ကိုဖိုးလလဲ မင်းကို ဂရုစိုက်ပုံရသားပဲ”

“သူတို့မိသားစုက သဘောကောင်းပါတယ်၊ လောလော ဆယ်တော့ သူတို့မိသားစုဟာ အနဲ့အပေါ် ဂရုစိုက်ကြ ပါတယ်”

“တစ်သက်လုံး ဂရုစိုက်သွားအောင် လုပ်ပါလားကွ”
“ဘယ်လိုလဲ”

“ကိုဖိုးလနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တာမျိုးလေ”

“မပြုချင်ပါဘူး၊ အနဲ့မှ သူ့ကိုမချစ်ဘဲ၊ အနဲ့ချစ်တဲ့သူကိုပဲ အနဲ့က ယူမှာပေါ့၊ အနဲ့မှာ အသည်းနှလုံးရှိပါသေးတယ်”
နိုးနိုးဇတ်ဇတ်လေး ပြန်ပြောလိုက်ပုံနှင့် စကားအသွား အလာကြောင့် ဒေါက်တာခွင်းက ပြုံးကာရယ်ကာ ပုခုံး တွန့်လိုက်ရင်း...

“မင်းက မိန်းကလေးလေအနဲ့၊ မင်းချစ်တဲ့သူက မင်းကို ချစ်ဦးမှကိုး”

ဒေါက်တာခွင်းကို ပျတ်ကနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သော အနဲ့မျက်နှာက ကလေးမှာ ရုတ်တရက်အတွင်း ညှိုးလျှော်သွား ပါသည်။ အနဲ့သည် မိမိကိုယ်ကိုယ် အံ့ဩမိလောက်အောင်ပင် ဝမ်းနည်းစိတ်ကို မထိန်းနိုင်ဘဲ မျက်ရည်တွေ ချက်ချင်း လည်ကာ ဝဲတက်လာသည်။ ထိုမျက်ရည်တို့ကို ရှက်ရှက်နှင့် ပုတ်ခတ်ခေါင်းငုံ့ကာ...

“ဒီတော့လဲ အနဲ့ကပေါ့ အစ်ကိုရယ်”

တိုးတိုးကလေး ပြန်ပြောလိုက်မိပါသည်။ ဟိုးအရင် တုန်းက စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သလို ဒီလူတစ်ယောက်ကို ရဲရဲ တင်းတင်း ကျုံးသွင်းဆွဲဆောင်ဖို့ ဆိုသည်မှာ ယခုအခါ အင်မတန်မှ ခက်ခဲဝန်လေးပွယ်ရာ ဖြစ်နေပြီ။ အနဲ့ ရဲတင်းစွာ ရှေ့မတိုးရဲပါချေ။ စကားမလွန်ရဲပါချေ။ အနဲ့ သူ့ကို လေးစားကြောက်ရွံ့သည်။ မလေးမစား ထိကပါး ရိုကပါး လုပ်ဖို့မဝံ့ပါ။ သူ့ရဲ့ အထင်အမြင်သေးမှုကိုလဲ လက်သင့် မခံနိုင်ပါ။

အချစ်ဆိုသော အရာသည် သိမ်မွေ့နက်ရှိုင်းစွာ ဆန်း ကျယ်လှချေ၏ တကား။

* * *

တ်
ံပြီး

အနဲ့သည် ဆရာဝန်နားနေခန်း ခန်းဆီးစကလေးပု ဆွဲကိုင်စေကာ ကြားနေရာလုပ်ကလေးမှ ချောင်းကြည့် လိုက်သည်။

ကြိမ်ဆက်တီပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ကာ နောက်ဖက် အမှီပေါ် ခေါင်းလှန်ချတင်ထားပုံမှာ စိတ်ပင်ပန်း လှပင်ပန်း

ပုံစံကြီး အပြည့်ပေါက်နေသည်။ အနံ့ သက်ပြင်းလေး တစ်ချက်ချကာ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဘာကူရမလဲ စဉ်းစား နေမိသည်။ ဒေါက်တာခွင်း ယခုအချိန်အထိ ထမင်းမစားရ သေးတာ အနံ့သိသည်။ တခါတရံ ထမင်းဘူးပါပြီး များ သောအားဖြင့် ထမင်းဘူးမယူတတ်သော ဒေါက်တာခွင်းသည် ထမင်းစားတာ အချိန်မှန်တတ်ပါသည်။

ဆယ့်နှစ်နှစ်နာရီခွဲနှင့် ဆယ့်နှစ်နှစ်နာရီကြား အားလပ်ချိန်မှာ ပြေးလှ စားတတ်သည်။ တခါတရံ မအားလပ်လျှင် ထမင်းစား နောက်ကျတတ်သော်လည်း တခါမှတော့ ခုလိုနှစ်နှစ်နာရီကျော်အထိ နောက်မကျဘူးပါ။ ထမင်းထွက်စားလျှင် အနံ့တို့ ကောင်တာ ရှေ့မှသာ ဖြတ်သွားရမည်။ မနက်က ထမင်းဘူး မပါတာကိုရော ကားထဲ ထမင်းဘူး မတွေ့တာရောကြောင့် သူဝယ်စားရ ဘဲဆိုတာ အနံ့သေချာသိသည်။

ခုချိန်ထိ အနံ့တို့ ကောင်တာရှေ့မှ ဖြတ်ကာ ကင်တင်းကို မထွက်သေးသဖြင့် အနံ့လာချောင်းတာပါပဲ။ သူဘာ ဖြစ်နေပါလိမ့်။ သိပ်ပင်ပန်းနေတာများလား။ အနံ့သည် အခန်းထဲက ဆရာဝန်မကလေး ထွက်သွားတာကို လမ်းဖယ် ပေးလိုက်သည်။ ဆရာဝန်မ ကလေးက ဝတ်ကျွတ်နံ့ကျေ ပြုံးပြသွားပါသည်။

တောမှာစာပေ

ခုချိန်မှာတော့ ဒေါက်တာခွင်းနှင့် ပတ်သက်မှုဟာ ဘာလဲဆိုတာ သေချာမသိနိုင်ကြတာတောင်မှ ပတ်သက်မှု တစ်ခုခု ရှိကြောင်းတော့ တဆေးရုံလုံး သိနေကြပါပြီ။ ဆရာဝန်ချင်းချင်းမို့ ဆက်ဆံပြောဆို နေကြတာမျိုးဆိုလျှင် ဘာမှ မဆန်းသော်လည်း အနံ့က ကောင်တာမှ သာမန် စာရေးမကလေးမို့ ပတ်သက်နေမှုဟာ အနည်းငယ်တော့ ထူးခြားပါသည်။

"အစ်ကို"

အနံ့ မရဲတရဲ တိုးတိုးခေါ်သည်။

"အစ်ကို၊ အစ်ကို"

အိပ်ပျော်နေလျှင်လဲ နိုးသွားမှာစိုးသဖြင့် ခပ်အုပ်အုပ် သုံးလေးခွန်း ဆင့်ခေါ်နေဆဲ၊ ဆရာဝန်မလေးက ပြန်ဝင် လာပြန်သည်။ သူ့ဟာသူ ရေးမှတ်စရာရှိတာ ရေးမှတ် နေသဖြင့် အနံ့ကလဲ "အစ်ကို"ဟု အခန်းဝမှ ဆက်ပြီး အသံပြုနေမိလေသည်။

ထိုစဉ် ရုတ်တရက် ဒေါက်တာခွင်း ခေါင်းကမတ်ကနဲ ထောင်လာကာ-

"ဘာလဲကွာ၊ ဘာလာခေါ်နေတာလဲ၊ မကြားချင်ယောင် ဆောင်နေလဲ မရပါလား၊ မပြီးနိုင်အောင် ခေါ်နေတာပဲ၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

ရုတ်တရက်ကြီး ထ၍ ဟိန်းဟောက်အော်ဟစ်လိုက်သဖြင့် ဆရာဝန်မကလေးပါ လန့်သွားသော်လည်း သူ့ဟာသူ ပြန်ပြီး မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ သူ့ဘာမှ မကြားလိုက်သလို သူ့ရေးမှတ်လက်စကို ပြန်လည်ရေးမှတ်နေသော်လည်း ဤမျှ ကျယ်သော အသံကြီးမှာ ဒီဆရာဝန်ခန်းတင်မက ဟိုဖက်က သူ့နာပြုများ အခန်းအထိပါ ကြားနိုင်လောက်တာကို ဘယ်လိုမှ လိုက်ပြီး ဖမ်းယူဖုံးဝှက်မရပါ။

အနံ့သည် မယုံနိုင်အောင်အံ့ဩကာ လူပါတုန်ရီလာကာ ယောင် ကန်းကန်းနှင့် ဆက်မေးလိုက်မိပါသေးသည်။

“ဟို... ဟို ကင်တင်းက ထမင်းမှာပြီး ယူလာပေးရ မလားလို့ပါ”

“အဲဒါ မင်းကိစ္စလား၊ မင်းနဲ့ဆိုင်လား၊ ကိုယ့်ဟာ ကိုယ်နေစမ်း၊ ဒီမှာ ပင်ပန်းရတဲ့ကြားထဲ အလိုက်ကန်း ဆိုးမသိ”

အနံ့သည် မနေ့ကအထိ ပုန်းပြောဖြစ်သေးပြီး ပုန်းထဲမှာ ခုနစ်မိနစ်လောက် ရယ်ကာမောကာ ရှိခဲ့သော ဒေါက်တာ ခွင်းကို မယုံကြည်နိုင်ခြင်း၊ ရှက်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းတို့နှင့် စိုက်ကြည့်ကာ ချာကနဲ လှည့်ထွက်လိုက်သည်။ ထွက်ရုံသာ ထွက်နိုင်ပြီး အနံ့ လမ်းလျှောက်မသွားနိုင်သေးပါ။ လူသည်

တုန်ရီနေသဖြင့် အခန်းပြင်နံရံကို မှီရပ်ပြီး မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျနေသည်။

အခန်းထဲမှ ထွက်လာပြန်သော ဆရာဝန်မလေးသည် လူနာခန်းတွေဖက် လျှောက်သွားတော့မလို ပြင်ပြီးမှ အနံ့ အဖြစ်ကိုမြင်လျှင် စိတ်မကောင်းသလို လှည့်လာကာ အနံ့ပခုံးတစ်ဖက်ကို နှစ်သိမ့်သလို ကိုင်လိုက်ရင်း...

“ခုနလေးတင် ဒေါက်တာခွင်း ပေးရှင့်တစ်ယောက် အိပ်ပိုင်းရာ ဖြစ်သွားလို့ သူစိတ်ထိခိုက်နေလို့ပါ ညီမရဲ့၊ လာ... လာ စိတ်ခန့်မသင့်ကြတုန်း သူနဲ့မတွေ့နဲ့အုံး”

အနံ့ပခုံးကိုဖက်ကာ စကြိုလေးထိပ်ဆီအထိ လိုက်ပို့သည်။

အနံ့ မျက်ရည်တွေ သုတ်ရင်း... “ဟုတ်ကဲ့” ဆိုကာ လိုက်ပါလာပါသည်။ “စိတ်အခန့်မသင့်ကြတုန်း” တဲ့။ ဆရာဝန်မလေးဟာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို တမျိုးတမည့် ထင်မြင်ယူဆနေပြီ ဖြစ်သည်။ အနံ့ ဖြေတော့ဖြေရှင်း လိုက်ချင်သည်။ သို့သော် အတိအလင်း အဓိပ္ပာယ်ဖော်သော စကားမျိုးလဲ မဟုတ်တာမို့ ဖြေရှင်းလို့လဲ မဖြစ်ပါ။

ဆေးရုံသစ်လဲဖြစ်ပြန် သေလုသေခင် လူနာမျိုးထက် ကောင်းစွာ ဆေးရုံတက် အနားယူလိုသော လူနာမျိုးများနှင့် မွေးလူနာမျိုးသာ ပိုများပြားသော ဆေးရုံလဲ ဖြစ်ပြန်သဖြင့်

ဒီမြစိမ်းကန်မှာ သေစာရင်း နဲ့လှပါသေးသည်။ သူ့လူနာ သေဆုံးသွားသည် ဆိုတော့လဲ စိတ် ထိခိုက်နေမှာပါလေဟု အနံ့ ဖြေရသည်။

သို့သော် သူ့အပေါ်တွင် ဒေါက်တာခွင်းသည် တလေး တစား မရှိလှဘဲ ပြောချင်တိုင်းရ၊ အော်ချင်တိုင်း ရသလို သဘောထားတာကို အနံ့စိတ်ထဲမှ နာကျင်မိပါသည်။ တလေးတစား ဆိုတာဟာ လေးစားသမှုကြီးနှင့် ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ် နေရာပေး အရေးပေးတာမျိုးကို အနံ့မဆိုလိုပါ။ အနံ့ဆိုလိုတာက သူ့ကို ခုနက ဆရာဝန်မလေးက အနံ့ ပြောသလိုမျိုး "ထမင်းမှာပေးရမလား" မေးလျှင် "မင်းနဲ့ ဘာဆိုလဲ" ဟု သူဟောကပ်ပစ်ပါ့မလား။

အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားလျှင်တောင်မှ "နေပါစေ ရတယ်၊ နောက်မှပဲ" ဆိုတာမျိုး သူပြောပြောပြစ်ပြစ် ပြန်ပြော ရမှာပါ။ အနံ့ကို ဤသူ ဘာကြောင့် ဟောကပ်ရဲသလဲ ဟောကပ်ရက်သလဲ။ အနံ့ရဲ့ သူ့အပေါ်ကိုးစားတွယ်တာလှမှုက ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်ကြီး ဟောလောပေါ်ကာ လေးစားလောက် စရာ မရှိတော့လို့များလား... ။

ထိုသို့ လေးစားသမှုမထားတော့တာကို ရှက်နာကျင် စိတ်ဖြင့် အနံ့ ဝမ်းနည်းသည်။ အန်တီလွင် ဆတ်ဆတ်ခါဖြစ်ဖို့

တခုတည်းကြောင့် သာဆိုလျှင်ဖြင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အရှက်ကြီးရှက်အောင် ပိုးစိုးပက်စက် အဖန်ဖန် အော်ငေါက် ပူးသည့် ထိုယောက်ျားကို အနံ့ လှည့်လို့ပင် ကြည့်တော့မှာ ဟုတ်ပါ။

လှည့်မကြည့်ချင်လောက်အောင် မာနကို ရိုက်ချိုးဖဲ့ချေ ခဲ့သော ထိုယောက်ျားပျို တစ်ယောက်ဘက်သို့ မတေးနိုင် မမှတ်နိုင်အောင် လှည့်တကြည့်ကြည့် လည်တပြန်ပြန် ဖြစ်နေသည်ကား အနံ့ဆိုသည့် မိုက်မဲသော မိန်းမ၏ နှလုံးသားအစုံတည်း။

* * *

- "ဗေဗေ ရုံးဆင်းသွားပလား ကိုဇော်လင်း"
- "ဆင်းသွားပြီ ကိုရန်ပုံ၊ နာရီဝက်ကျော်ကျော်ရှိပြီ၊ ဆေးရုံ ကလား"
- "မဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ကပါ၊ ကိစ္စတစ်ခုလို့ပါ"
- "ရောက်တော့မှာ ကိုရန်ပုံ"
- "ဒါပဲနော် ကိုဇော်လင်း"

ရန်ပုံခွင်း ပုန်းချကာ အဝတ်အစားလဲသည်။ ဖဲပွင့်လိပ်စာကို သူရထားတာ တစ်ပတ်ရှိပါပြီ။ လွယ်ပါသည်။ ရုံးကို ပုန်းဆက်ပြီး ခပ်တည်တည်မေးလိုက်တာပါပဲ။ ဖေဖေအတွင်း ရေးမှုးမလေးက အဆောင်နေတာဆို၊ ဘယ်အဆောင်လဲ၊ ဘယ်ကလဲပေါ့။ ပြီးတော့...

"အော်... ဒါဖြင့် ဒေါက်တာမာလာဦးတို့ ဖွင့်ထားတဲ့ အဆောင် မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ ဆေးရုံက သူငယ်ချင်း ဆရာဝန်မတစ်ယောက် ဖွင့်ထားတဲ့ အဆောင်မှာ ကုမ္ပဏီက အတွင်းရေးမှုးမ တစ်ယောက် ရှိတယ်၊ နေပုံထိုင်ပုံ သိပ်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ စကားစပ်မိလို့ စိတ်ထဲ ထင်ကနဲနဲ မေးကြည့်တာ၊ ဟိုကောင်မလေးက စံရိပ် ငြိမ်မှာနော်၊ ဒါဆို မဟုတ်တော့ဘူး၊ အိုကေ... အိုကေ"

စကားကို ကိုယ်ပြောချင်တာပဲပြောပြီး ဖြတ်လိုက်ရုံပဲ။ ရန်ပုံခွင်းရဲ့မျက်နှာ တည်တည် တင်းသယောင်ဘက် ခပ်လှလှနှင့် အပြောင်အပျက် မဆိုတတ်သော စရိုက်ကြောင့် ဖေဖေရုံးကလူတွေ ဟိုလိုဒီလို မထင်ရဲပါ။ ဖေဖေသား ဆိုတာကြောင့် မဟုတ်ဘဲ သူ့တစ်ယောက် သက်သက်ကို သီးသန့်ရှိန်ကြတာမျိုး။ ရန်ပုံခွင်း ပြောသွားသော ဒေါက်တာ မာလာဦး ဆိုတာလဲ သူတို့သိတာမဟုတ်။ ဘယ်အဆောင်

လဲလဲ သိတာမဟုတ်။ အမှန်တော့ အဆောင်ဆိုတာ ဝေးလို့ မာလာဦး ဆိုတာလည်း အသိထဲမရှိ။

မလိမ့်တပတ် လွယ်လွယ်လေးလုပ်ကာ ရလာသော လိပ်စာအတိုင်း ရန်ပုံခွင်း ထွက်လာသည်။ ခုနောက်ပိုင်း ဖေဖေနှင့် အိမ်ကို ပါပါမလာတတ်တော့ဘဲ ပျောက်နေသော ဖဲပွင့်ကို အဆောင်မှာမှ သွားမတွေ့လျှင် ရုံးမှာသွားတွေ့ဖို့ပဲ ရှိသည်။ ဘာကြောင့် ရုံးမှာ သွားမတွေ့ချင်ဘူးလဲဆိုတာတော့ သူ့ဆရာမပြောရင်းနိုင်။

သူများတွေ တမျိုးထင်မှာစိုးတာလား။ သူ့ကို အလေး စားလျော့၊ အဟန့်လျော့မှာ စိုးတာလား။ အင်းလေ... ဘာကြောင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ဖဲပွင့်ကို ဖေဖေရုံးမှာ သွားတွေ့ဖို့ စိတ်ကူးကိုမရှိ။ သူကားမောင်းရင်း စံရိပ်ငြိမ် ( ) လမ်းဆိုသည့် လမ်းချွေးကလေးထိပ်မှာ ကားကိုရပ် လိုက်သည်။ လမ်းလေးက ကျဉ်းသဖြင့် ပြန်ကွေ့ထွက်နိုင်ပါ့မလား စိတ် မချရ။ အပြင်မှာ ရပ်ခဲ့တော့ ပြီးရောပေါ့။

အိမ်နဲ့ပါတ်တွေ ဖတ်လာရင်း နှစ်ထပ်တိုက်ခံ ပျဉ်ထောင် အိမ် ခပ်ကြီးကြီးတစ်ခုရှေ့ သူရပ်သည်။ အပေါ်ထပ် ဝရံတာမှာ လမ်းမကို ထွက်ေးကြည့်နေကြသည့် အပျိုမတွေ ဆယ်ယောက်နီးပါး။ အဲဒီ ထဲမှာ ဖဲပွင့်ကိုမတွေ့ပါ။

သူ့ရဲ့မေးချင်ပုံနှင့် အိုတို့အမ်းတမ်းဟန်ကြောင့် အပေါ်က ကောင်မလေးတွေက ပြုံးစေ့စေ့လုပ်ကာ စမေးသည်။

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့လဲ”

မထူးပါဘူးလေ။

“ဖဲပွင့်ရှိလား” ဟု သူ့ခပ်တည်တည် မေးလိုက်သည်။

“ခဏနော်”

သူ့ဝမ်းသာသွားပါသည်။ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာလို့။ ခဏအကြာ ဝရံတာကို မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထွက်လာကာ ငဲ့ကြည့်သည်။ ဖဲပွင့်... ။ ရန်ပုံခွင်း လမ်းမပေါ်မှာတင် လက်ပိုက်ရပ်ကာ ပြုံးကြည့်နေသဖြင့် ဖဲပွင့်လှစ်ကနဲ ပြန်ဝင်သွားသည်။ ခဏအကြာ အောက်ထပ်အိမ် တံခါးဝမှာ ပေါ်လာသည်။

“အိမ်ပေါ်တက်လေ”

“ကိုယ်အိမ်ပေါ် မတက်တော့ဘူး၊ ဖဲပွင့် အပြင်ခဏ ထွက်နိုင်မလား”

သူ့ခပ်တိုးတိုးမေးလိုက်သည်။ ပါတိတ်ဝမ်းဆက်လေးနှင့် ဖဲပွင့်သည် လက်ပတ်နာရီကြည့်လိုက် ဟိုလှည့် ဒီလှည့်လိုက် ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေရင်း...

“မှောင်တောင် မှောင်တော့မယ်”

“ခဏနေမှ မှောင်မှာပါ ဖဲပွင့်၊ နာရီဝက်ပါ၊ ပလိစ်” ဖဲပွင့် သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်ရင်း ဖိနပ်စီးလိုက်ပြီး ဆင်းလာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် လမ်းထိပ်ဖက် လျှောက်လာတာကို အပေါ်ဝရံတာမှ ကောင်မလေးများက တရွတ်ရွတ် အသံပြုလျက် လည်းကောင်း၊ မကြားတကြား နောက်ပြောင်လျက် လည်းကောင်း ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

“ဒီမှာ အဆင်ပြေလား”

“ပြေပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ပြောင်းသွားတာလဲ”

“ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတစ်ခုကြောင့် ဆိုပါတော့”

“ပျောက်သွားလိုက်တာ”

“ဘာမှမပျောက်ပါဘူး၊ ဟိုအဆောင်ကနေ ဒီအဆောင် ပြောင်းတယ်၊ ဒါပါပဲ၊ ဘာစစ်ဆီမှာ အလုပ်ဆင်းရက်ပဲ၊ ကိုရန်ပုံသာ ပျောက်တာ”

ရန်ပုံခွင်းက ရယ်မောရင်း...

“ကိုယ်ကပျောက်တာလား၊ ကိုယ်ကနေမြဲတိုင်း နေနေတဲ့ သူပဲ၊ အော်... ကိုယ်မလာတာကို ဆိုလိုတာ ထင်တယ်”

ဖဲပွင့်သည် ရှက်သွားပြီး မျက်နှာအသာလွှဲလိုက်၏။ ကားနံဘေးနားရပ်ကာ သူတို့နှစ်ယောက်သား တခဏငြိမ်နေသည်။

ခဏနေမှ ရန်ပုံခွင်းက-

"လိုက်ခဲ့မလား"

"နာရီဝက်လောက်ပဲဆို၊ ဘယ်မှသွားဖို့ အချိန်မလောက်ပါဘူး"

"ကားလျှောက်မောင်းရုံပေါ့"

"ရှင်ပေးနိုင်တဲ့ အချိန်ထဲက လောက်ရင်ပြီးတာပါပဲ"

"ဟေ့... ကိုယ့်ကို ဘာမကြည်မသာ ဖြစ်နေပါလိမ့်၊ ကဲ-ကဲ တက်"

ရန်ပုံခွင်းပွင့်ပေးသော ကားတံခါးမှ ဖဲပွင့် လေးကန်ကန် ဝင်ထိုင်သည်။ တကယ်ပဲ သူမစိတ်တွေ မကြည်သာ။ ရန်ပုံခွင်းကို ရန်လိုချင်နေသည်။

"ကိုယ်ပြောတဲ့ နာရီဝက်ဆိုတာက ကိုယ်ပေးနိုင်တဲ့ အချိန် မဟုတ်ဘူး၊ ဖဲပွင့်က မှောင်မှာစိုးတယ်ဆိုလို့ အမှောင်ကပေးတဲ့အချိန်၊ ကိုယ်ပျောက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်အလုပ်များနေတာပါ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်လှည်းတန်းက အဆောင်ကို ရောက်ပါတယ်"

ဖဲပွင့် မျက်လုံးများ သိလိုဇောနှင့် စိတ်ဝင်တစား အရောင်လက်လာသည်။

"ဖဲပွင့် အဆောင်ပြောင်းသွားပြီဆိုတာ သိရတယ်၊ လိပ်စာ ပြောနိုင်ကြဘူး၊ ဒါနဲ့ ကိုယ်ရုံးကိုပဲ လှမ်းမေးရတယ်"

ကြားလိုသော အကြောင်းအရာ အမည်တို့ပါမလာသဖြင့် ဖဲပွင့် နေမထိတိုင်မသာ ဖြစ်ရသည်။ အဆောင်ကိုရောက်တော့ သူ့အနံ့ကို မတွေ့ဘူးလား။ ဘာကြောင့် ထည့်မပြောတာ ပါလိမ့်။ ဖဲပွင့်နှင့် အနံ့ဟာ သူ့အကြောင်းကို သူပြောလို့ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ဘာသာ ဆက်စပ် သိခဲ့ကြရတာ။ အနံ့ဟာ သူ့ဘာသာပဲ ဘာကပ်ရဲ့သား ဘယ်သူဆိုတာ ရိပ်စားမိခဲ့ရတာ။ သူဟာ ဖဲပွင့်ရှေ့မှာ အနံ့အကြောင်း အနံ့ရှေ့မှာ ဖဲပွင့် အကြောင်း ပြောလေ့မရှိဘူးများလား။

ဖဲပွင့်စိတ်ထဲ မခံချင်မှုနှင့် တန့်နုဖြစ်လာသည်။ ရန်ပုံခွင်းကို တည့်တည့်လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း...

"ဖဲပွင့်ပြောင်းသွားတာ ဘယ်သူပြောတာလဲ၊ အန်တီသီတာလား"

"အန်တီသီတာဆိုတာ အဆောင်ပိုင်ရှင် အန်တီထင်တယ်"

"ဟုတ်တယ်"

"အင်း... သူပြောတယ်၊ နောက် ကောင်မလေး တစ်ယောက်လဲ ပြောသေးတယ်"

“ဘယ်သူလဲ”

ဖဲပွင့် ခပ်လောလော မေးလိုက်မိသည်။

“အနံ့တဲ့”

ကြားလိုက်ရပြန်တော့လည်း ဖဲပွင့် ဒုတ်ကနဲ ရင်တစ်ချက်ခုန်ကာ ဘာစကား ဆက်ရမည်မသိ ငြိမ်ကျ သွားရလေသည်။

“ဖဲပွင့်ကိုတော့ သိတယ်၊ ဘယ်ပြောင်းသွားလဲတော့ မသိဘူးတဲ့”

“ငဲ့နဲ့က အစကထဲက ခင်တာလား”

ဖဲပွင့် သွေးတိုးစမ်းကာ မေးကြည့်သည်။

“ဘယ်သူ ငဲ့... ဟုတ်လား”

“အနံ့ဆိုတာ ငဲ့ပေါ့၊ နာမည်ရင်းကငဲ့၊ သူ့ကိုယ်သူ စကားထဲ ထဲပြောတော့ အနံ့ဆိုပြီး နှုတ်ကျိုးနေတာ”

“အင်း... အနံ့က ကိုယ်တို့ဆေးရုံမှာပဲ အလုပ် လုပ်တယ်လေ၊ သူနဲ့သိပါတယ်၊ သူက သနားစရာ ကောင်မလေး တစ်ယောက် ဆိုပါတော့”

ဖဲပွင့်ရင်ထဲ တင်းကြပ်ကာ လုံခြုံစကို လက်သီးဆုပ် ကိုင်ကာ လုံးခြေနေမိသည်။ အနံ့အတွက် သူ့မှတ်ချက်က သနားစရာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဆိုပါလား။

“ငယ်ကထဲက မိဘမဲ့ပြီး ကြီးပြင်းလာရတဲ့ မိသားစုထဲက အိမ်တွင်းရေး မပြေလည်တာလေးတွေရှိတော့ လုပ်ပုံ ကိုင်ပုံတွေက တစ်ခါတစ်ရံ ကြောင်တောင်တောင်ပဲ၊ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ကိုယ်စိတ် မရှည်ဘူး၊ ဒီနေ့တောင် သူ့ကို အသားလွတ် ဟောက်လိုက်မိသေးတယ်”

ဖဲပွင့်သည် ခုမှပြန်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ပုံ ပြောနေသော ရန်ပုံခွင်းကို ရင်နှင့်နှင်းနှင့် ကြည့်နေမိ၏။ ဘာမှစကား မဆိုချင်တော့။ သူဟာ တခြားမိန်းကလေး တစ်ယောက်နှင့် ရင်းနှီးမှုရှိတာ ကွယ်ဝှက်ထားမည့်သူ ဟုတ်ပုံမရဟု သိလိုက် ရသဖြင့် အနံ့ဖက်တွင် ဖဲပွင့်ကို သူ့ဘယ်လို မှတ်ချက်နှင့် မိတ်ဆက်ပြောပြနေမလဲ သိချင်လှသည်။

“ဒီနေ့ ကိုယ့်ပေးရှင်တစ်ယောက် ဆုံးသွားတယ်၊ အဲဒါနဲ့ ကိုယ် စိတ်ပင်ပန်းနေတုံး သူက ထုံးစံအတိုင်း အူကြောင် ကြောင် လာလုပ်နေတာနဲ့ ဟောက်ပစ်လိုက်တာ၊ ပြီးမှ ဆရာဝန်မ တစ်ယောက်က ယူကောင်မလေးတော့ ငိုလိုက်တာ မနဲချောရတယ်၊ ယူဟောက်လိုက်တာကလဲ အချောက်တိုက် အသားလွတ်ကြီးဆို လာပြောမှ ပြန်တွေးပြီး စိတ်မကောင်းဘူး”

ဖဲပွင့်ရင်ထဲ တင်းကြပ်လာသည်။ ယူကောင်မလေးတဲ့။ ဆေးရုံမှာ သူတို့နှစ်ဦး ပတ်သက်မှုဟာ ဘယ်လိုပါလိမ့်။ မနာလိုခြင်းကြီးစွာ ဖဲပွင့် ဖိုလို့က်လာသည်။ အသက်ရှုမြန်ပြီး လူက လှုပ်လှုပ်ရှားရှား တုန်တုန်ရီရီ ဖြစ်လာသည်။

“သူတောင် အဲဒီအဆောင်က ပြောင်းသွားပြီ၊ ပြောင်းတဲ့ နေ့က ကိုယ်ရောက်သွားတာနဲ့ လိုက်ပြောင်းပေးရသေး တယ်၊ သူ့အဆောင် ဒီနားမှာပေါ့”

သူပြောလိုက်မှ ကားဟာ ပြည်လမ်းပေါ် တစ်နေရာ ရောက်နေပြီဆိုတာ ဖဲပွင့် သတိပြုမိလေသည်။ ရောက်တတ် ရာရာ လျှောက်မောင်းတာဆိုပြီး ဒီနားမောင်းလာမိသော သူ့စိတ်ရဲ့ မသိမသာ ဦးတည်ရာကို ဖဲပွင့် ပူလောင်စွာ ခံစားသိရှိရပါသည်။

“သူက”

“ကိုရန်ပုံခွင်း ကျွန်မကို ငဲ့အကြောင်းတွေ ပြောပြဖို့ ခေါ်လာ တာလား”

လွှတ်ကနဲ ရန်လိုစွာ ထွက်သွားသော စကားကြောင့် ရန်ပုံခွင်း အံ့ဩသွားသည်။ လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် မကျေမနပ် နီရဲ နေသော ဖဲပွင့်မျက်နှာကို မြင်ရသဖြင့် ဦးနှောက်ခြောက်သွား မိလေသည်။ ဘယ်နှယ်ပါလိမ့်။

“ငဲ့အကြောင်းတွေ မသိချင်ဘူး၊ ကျွန်မကို ပြန်ပို့တော့” ဘုရားရေ။ သူမဖြစ်နေပုံက မနာလိုပုံမျိုး။ မိန်းကလေး တွေအကြောင်း ပါးရည်နပ်ရည်မဝသော ရန်ပုံခွင်းသည် အတော်ပဲ စိတ်ထဲထူးဆန်းပါသည်။ ဖဲပွင့်ကို သူမြတ်နိုး စွဲလမ်းမှုရှိတာအမှန်ပါပဲ။ သို့ပေမယ့် သူမစိတ်နှလုံး သာယာ တိမ်းမှူးအောင်တော့ ဘာမှ ညွတ်ချူကမ်းလင့် လမ်းမပွင့် ရသေးပါလား။

လိုက်လျောနာခံစွာပင် ကားကို ပြန်ကွေ့ရင်း...

“အနဲ့ကို ဖဲပွင့်အနေနဲ့ မကြိုက်နိုင်တာ ရှိလို့လား” ဘုမသိဘဲမသိ မေးမိသည်။

“ကျွန်မအကြောက်ဆုံး မိန်းမပဲ၊ သူနဲ့ မပတ်သက် ချင်လို့ကို အဆောင်ပြောင်းလိုက်တာပဲ ကိုရန်ပုံ၊ ရှင်လဲ သတိသာ ကြပ်ကြပ်ထားပါလို့ ဖဲပွင့် သတိပေး လိုက်ပါတယ်”

“ဘာကို သတိထားရမှာလဲ”

“သူနဲ့ပတ်သက်လို့ပေါ့”

“ဒါတော့ ဟုတ်တယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါ သိပ်အနှောင့် အယှက်ပေးတယ်၊ အော်... သူကြောင့် အဆောင် ပြောင်းရတာလား၊ အကြောင်းမသိရဘူးလား”

“ဟင်အင်း... ပြောလို့မရဘူး”

“အတွင်းရေးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ယဉ်ကျေးမှုအရ မမေးတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် သိပ်စိတ်ဝင်စား သွားပြီ၊ ဖဲပွင့်အဆောင်ပြောင်းသွားတာ အနံ့ကြောင့်ဆိုရင် အနံ့ အဆောင်ပြောင်းသွားတာရော ဖဲပွင့်ကြောင့်လား”

“ကျွန်မ အနေသာကြီးပါ၊ အဆောင်ပိုင်ရှင်ကိုက နှင်ထုတ်တာပါ”

“နှင်ထုတ်တာ၊ အိုးမိုင်ဂေါ့၊ ဒီကောင်မလေး၊ ဘယ် လောက်တောင်များ လျှောက်ဆိုးနေပါလိမ့်”

ပြောပြီး ပြုံးစေ့စေ့လုပ်နေသော ရန်ပုံခွင်းကြောင့် ဖဲပွင့် ဒေါသဖြစ်လာသည်။ သူ့ကို စွဲလမ်းမိသော ကိုယ့်ကိုကိုယ်ပင် ရိုက် နှက်ခုတ်ထစ်လိုက်ချင်သည်။ သူဟာ အနံ့ကို အမြတ် တနိုးရှိနေတာ မဟုတ်သော်လည်း ကံရုဏာနှင့်ယှဉ်သော စိတ်ဝင်စားမှုတမျိုးနှင့် မသိစိတ်ထဲ ခပ်စွဲစွဲဖြစ်နေပြီပဲ။ သူ့ရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုဟာ ဖဲပွင့်နှင့် အနံ့အပေါ် တစ်မျိုးစီ။ ဖဲပွင့်အပေါ် သူစိတ်ဝင်စားမှုဟာ ဘယ်လောက်များ စွဲလမ်း တကြီး ရှိနိုင်မှာတဲ့လဲ။

ဖခင်ရဲ့ အတွင်းရေးမှူးမလေး ခပ်လှလှကို မြင်ပါများကာ သဘောကျလာတာမျိုးထက် ပိုဦးမှာလား။ ရုပ်ရည်ဟန်ပန် သွင်ပြင် မူယာလေးတွေကို သူသဘောကျ မြတ်နိုးနေနိုင် သော်လည်း သူ့အတွက် စွဲလမ်းရင်ခုန်ဖွယ် အဖြစ်အပျက် ဘယ်မှာလဲ။ တွေ့ချင်စိတ်ပေါက်တဲ့အခါ ကြိုတဲ့အခါ လာတွေ့။ စားသောက်ဆိုင်ကို အဖော်ခေါ်သွားကာ စားသောက် အလာပသာလာပပြော။ ဒါတွေပြီးတော့ ပြီးရော ပေါ့။

ဖဲပွင့်သည် ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုချကာ သူမ လမ်းထိပ် ရောက်အောင် စောင့်နေ၏။ လမ်းထိပ်မှာ ရန်ပုံခွင်း ကားရပ် လိုက်လျှင် ရန်ပုံခွင်းဘက် ခပ်တည်တည် အေးစက်စက် လှည့်ကြည့်ကာ...

“ကိုရန်ပုံ၊ ရှင် ငုံနဲ့ ခင်မင်ပတ်သက်နေသ၍ ကျွန်မဆီ လာစရာအကြောင်း မရှိတော့ဘူး၊ နောက်မလာပါနဲ့ တော့”

“ဗျာ၊ ဘာရယ်၊ ပြန်ပြောပါဦး၊ ကျွန်တော် နားထွေး သွားလို့”

ရန်ပုံခွင်း တကယ်ပဲ ဦးနှောက်ခြောက်သွားကာ ပြန်မေး လိုက်မိသည်။

“ကျွန်မ အတည်ပြောနေတာ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ တစ်ခေါက်လောက်ဗျာ၊ ရှင်းရှင်း ပြောပြပါအုံး”

“ငဲ့ကို ကျွန်မ သဘောမကျဘူး၊ ဒီတော့ ကိုရန်ပုံ ငဲ့နဲ့ ခင်မင် ပတ်သက် ဆက်ဆံနေမယ်ဆိုရင် ဖဲပွင့်ဆီ နောက်ဘယ်တော့မှ မလာပါနဲ့တော့”

ရန်ပုံခွင်းသည် သဲကွဲရေရာသောအခါ ထောင်းကနဲ မခံချင်စိတ်တင်းကာ စိတ်ထဲ အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားသည်။

“ဆိုလိုတာက ဖဲပွင့်ဆီ လာချင်ရင် ဖဲပွင့်နဲ့ ဆက်ဆံချင်ရင် အနဲ့ကို အဆက်အဆံ ရပ်စဲရမယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရန်ပုံခွင်း မျက်မှောက်ကုတ်ကာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်သည်။

“အိုကေလေ... ကိုယ်ရွေးချယ်ရမယ့် သဘောပေါ့၊ ဖဲပွင့် သိထားဖို့က ဖဲပွင့်ဆီကို ကျွန်တော်လာတာဟာ အချိန်ပိုလို့ အပျင်းပြေသက်သက်တော့ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာပါပဲ၊ ဖဲပွင့်ရဲ့ နူးညံ့သိမ်မွေ့ မိန်းမဆန်တဲ့ ပြောဆိုဆက်ဆံပုံကလေးဟာ ကျွန်တော့် ဘဝအတွက်

တန်ဖိုးထားစရာလေးတစ်ခု ဖြစ်နေလို့ ကျွန်တော် တန်ဖိုးထားပြီး သတိတရ ရတောင့်တောင့်တတ လာတွေ့တာမျိုးပါ၊ ကျွန်တော့်ကို ခုလို ဆက်ဆံလိမ့်မယ်လို့ မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာ ဖဲပွင့်နဲ့ ယှဉ်ရွေးရမယ့် မိန်းကလေးလဲမရှိဘူး၊ တစ်ဖက်မှာ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အလုပ်သဘောအရ ဖြစ်စေ၊ မိသားစုသဘောအရ ဖြစ်စေ၊ မိတ်ဆွေသဘောနဲ့ဖြစ်စေ ပတ်သက်မှု တစ်ခုခုနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ သူတွေထဲက တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် နှိုင်းယှဉ်ချိန်စက်ပြီး တဖက်ဖက်ကို ရွေးချယ်ခိုင်းမယ်ဆိုရင်တော့ ဖဲပွင့်မှားတယ်လို့ ထင်တယ်”

ဖဲပွင့်သည် ကားပေါ်မှဆင်းကာ ကားတံခါးကို ခပ်ပြင်းပြင်း ပိတ်လိုက်ရင်း တုန်တုန်ရိရိ ဖြစ်လာသည်။ ကြည့်စမ်း၊ မာရေကြောရေ နိုင်လှတဲ့သူ။ အချစ်ကြောင့် ဖြစ်စေ၊ တစ်စုံတရာကြောင့်ဖြစ်စေ သည်းညည်းခံ အလျှော့ပေးလိုက်မည့်သူမျိုး မဟုတ်ပါဘဲကား။ ဘယ်မှာလဲ စိတ်ကူးယဉ် ရင်ခုန်ချင်စရာ။ သတိတရတောင့်တောင့် တတ လာတွေ့တာမို့သာ တော်သေးတာပေါ့။ လမ်းကြိုလို့ လာတွေ့ တာသာဆိုလျှင် ဘယ်လောက်ထိများ လူကို အပေါ်စီးက ဆက်ဆံလွှတ်မလဲမသိ။ သာယာကြည်နူးလို့စိတ်

ရုတ်တရက်ကုန်ကာ ဖဲပွင့် ဒေါသတအား ထွက်လာတော့ သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မက မှားတယ်၊ ရှင်ကို လက် တစ်လုံးခြား လှည့်စားအရူးလုပ်မယ့် မိန်းကလေးကိုပဲ အမှန်လို့ ရှင်ထင်ပါ”

“ဖဲပွင့် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ဖဲပွင့်ဆိုလိုနေတာ အနံ့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူပဲ”

“သူ့ကို ခင်ဗျားက သဝန်တိုနေတာလား”

“ဘာ... ကျွန်မက သဝန်တိုရဦးမယ်”

“ဆောရီး၊ ကျွန်တော် စကားပြောမှားသွားတာ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပြင်ပြောရမလဲ မသိတော့ဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို အနံ့က လှည့်စားလိမ့်မယ်လို့ သတိပေးတာဆိုရင် ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ သတိထားလို့ ရတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်လို့ လှည့်စားစရာ ဘာရှိလို့ သူက ဘာကို လှည့်စားလို့ ရမယ်လို့ရော ဖဲပွင့်ထင်သလား၊ ကျွန်တော် ဒီနေ့ သိပ်စိတ်ညစ်သွားပြီ၊ ဆေးရုံမှာ စိတ်ညစ်ခဲ့ရလို့ စိတ်ချမ်းသာရမလားလို့ ဖဲပွင့်ဆီ လာခဲ့တာပါ၊ ဖဲပွင့်စကား တွေကြောင့် သိပ်စိတ်ညစ်သွားပြီဗျာ”

“ငဲ့ကြောင့်ဖြစ်လာတဲ့ စိတ်ညစ်မှုကို ကျွန်မဆီ ဘယ် တော့မှ လာမပျောက်နဲ့ ကိုရန်ပုံ”

“ဒုက္ခပဲ၊ ကျွန်တော်ပြောတာက တခြား၊ ခင်ဗျား အဓိပ္ပာယ် ယူလိုက်တာက တလွဲတွေချည်းပဲ၊ ကဲပါဗျာ၊ ကျွန်တော်သွားတော့မယ်”

ဖဲပွင့်က တမျိုးတမည်ပြုံးရင်း...

“ကျွန်မဟာ ကိုယ့်ကိုဦးစားမပေးတဲ့ သူတစ်ယောက်ကို ဘယ် တော့မှ စိတ်ကူးမယဉ်ပါဘူး ကိုရန်ပုံ၊ အပြင်းပြော အပန်းပြော၊ စိတ်ညစ်ပြော ဆိုတဲ့နေရာမှာလဲ တခြား ဘယ်မိန်းကလေးနေနေ ကျွန်မ မနေဘူး၊ အဲဒါကို ရှင်သိထားပါ”

သူပြောပြီးပြီးချင်း လှည့်ထွက်သွားသဖြင့် ရန်ပုံခွင်းမှာ ဘာမှ တုံ့ပြန်ပြောခွင့် မရလိုက်။ ရန်ပုံခွင်းသည် စိတ်ရှုပ်သလို ရယ်ချင် သလိုလို ခေါင်းကို ယမ်းခါလျက်သာ နေမိသည်။ ဘာတွေများ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လျှောက်ပြောနေရပါလိမ့် မဖဲပွင့်ရယ်။ စကားအထအန ကောက်လိုက်သည်မှာလဲ လွန်ပါရော။ စိတ်ချမ်းသာချင်လို့ သူ့ဆီလာပါသည်ဆိုတာ ကိုလဲ သူ့ကို အပန်းဖြေသဘောထားသလို အထအန ကောက်ကာ ဆတ်ဆတ်ခါနေပြန်သည်။

သူ့ကို ဦးစားမပေးလျှင် သူကလဲ စိတ်ကူးမျှပင် မယဉ်ပါဘူး။

ဦးစားပေးရပါမည်ဟု အတိအလင်း ဆိုချင်တာပေါ့၊ အားနာနာနှင့်ပဲ တွေးမိသည်မှာ သူမကို ဘယ်သူက စိတ်ကူးယဉ် ခိုင်းနေလို့ များပါလဲ။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို သူ ဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာအောင် မပြောလို့ မပြောဝံ့ပါ။ သို့သော် ဖဲပွင့်ကို သူပတ်သက် ဝင်ထွက် နေသည်မှာ သဘောရိုးမိတ်ဆွေသဘောနှင့် များလားလို့တောင် သူမက မသေမချာ မတွေးတော့ဘူးလား။

သူကတော့ မြတ်နိုးမှု ယစ်မှုးသာယာမှုနှင့် လာနေတာ ဝန်ခံ ပါသည်။ ဒါပေမယ့် သူ မဘက်က အပိုင်တွက်မထားဖို့ ပြောတာပါ။ ဘာမှပင် စကားမကျဲရသေး။ ဘာမှပင် မဟုတ်ရသေးခင် သူ့ကိုသာ ဦးစားပေးရမည်ရယ်လို့ သတ်မှတ်ချက်ထားတာဟာရော မစော လွန်းဘူးလား။ ဘယ်သူ့ကို အဆက်ဖြတ်ဖို့ ဘယ်သူ့ကို မပတ်သက်ဖို့ တားမြစ် တင်းကြပ်တာကကော မစောလွန်းဘူးလား။

ဒါတွေဟာ သဘာဝထက်လွန်သော နိုင်လိုမင်းထက်မှု များဟု ရန်ပုံခွင်း မယူဆပါ။ မိန်းမလေးတစ်ယောက်ဟာ သူမရဲ့ရည်းစားကို ချုပ်ချယ်ရ ဆရာလုပ်ရမှ စားဝင်

အိပ်ပျော်သည် ဆိုတာလောက်တော့ ရန်ပုံခွင်း သဘော ပေါက်ပါသည်။ ခုဟာကတော့ အပေါ်စီးက အကြောကြီးနဲ့ ကြီးကျယ်တာမျိုး ဖြစ်သည်။ လိုက်ဖို့ကြိတ်ထဲက သူမရဲ့ စည်းကမ်းနှင့် ညီညွတ်ရတော့မည့်ပုံ။ စည်းကမ်းမလိုက် နာလျှင် သူမက စိတ်ကူးပင် မယဉ်ဘူး ဆိုတာဟာ မလွမ်း လောက်ဘူးလို့ ဆိုတာပဲပေါ့။

ရန်ပုံခွင်း စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် တနဲ့နဲ့ဖြစ်နေသည်။ သူ့ကြိုက် မည်ကြိသော မိန်းကလေးကို ကြံစည်စဉ်မှာပင် မနှစ်သက် နိုင်စရာ စိတ်ပျက်စရာတွေ တွေ့သည့်အတွက် ထိုအဖြစ် ကိုလည်း စိတ်ပျက်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ်လည်း စိတ်ပျက်။ ကိုယ်ကပေးမည် ကြံထားပြီးသော အရာတို့ကို မပေးရင် ဘာပဲညာပဲဟု ခြိမ်းချောက်ခံရသောအခါ စိတ်ထဲ အောင့် သက်သက်နှင့် ကတ်ဖိုးကတ်ဖဲ လုပ်ပစ်ချင်သည်။

အနံနဲ့ မကျေနပ်သော ဓာတ်ခံရှိကြတာမို့ ရန်ပုံခွင်း အနံနှင့် သိကျွမ်းမှုကို လက်သင့်မခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ပြီး ပြောမိပြောရာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလား။ ရန်ပုံခွင်းသည် မိန်းမများနှင့် ကင်းတတ် ရှင်းတတ်ပါဘိသကဲ့သို့။ ခပ်တင်း တင်းနေခဲ့သမျှ စတင်ပတ်သက်လာရသော မိန်းမနှစ်ယောက် နှင့်ကျမှ ကွဲနေပြီထင်သည်။

၂၄၄ ၂၁ လမ်းမို့

အနံ့ဆိုတဲ့ ဟာမလေးဆိုလဲ နှောင့်ယှက်လှသည်ဖြစ်ခြင်း။
ဖဲပွင့်ကကျတော့လဲပဲ မာရေကျောရေ၊ အကြောမခံဘူးဆိုသည်
အသားလွတ်အုံကြွမှုမျိုးနှင့်။

ရန်ပုံခွင်း မဲပြုံးပြုံးနှင့် ခေါင်းကို အသာယမ်း၍သာ
နေမိသည်။

• • •

(၁၀)

ရန်ပုံခွင်းသည် ဆေးခန်းထဲမှ ထွက်လိုက်သည်ဆိုလျှင်ပင်
လမ်းတစ်ဖက်ခြမ်းမှ လက်ချင်းချိတ်တွဲကာ ဒီဖက်ခြမ်းသို့
လမ်းကူးလာသော စုံတွဲတစ်တွဲကို တွေ့လိုက်ရ၏။ လှပ
လိုက်ဖက်သော နုနုနယ်နယ် စုံတွဲကလေးတစ်တွဲ။

ဒီရွှေဘုံသာလမ်းဆေးခန်းမှာ သူ့ဆရာကြီး တစ်ယောက်
က ချိန်းကာ ရန်ပုံခွင်း ဝင်ခွင့်ဖြေဖို့အတွက် ဖတ်ဖို့လိုသော
ဇာအုပ်စာတမ်းတချို့ ငှားရမ်းသဖြင့် သူလာယူရခြင်း ဖြစ်ပါ
သည်။ လက်ထဲ ဇာအုပ် တစ်ထုပ်နှင့် ကားဆီလျှောက်သွားဖို့
ရန်ပုံခွင်း ခြေလမ်းတုံ့နေသည်။ ကားဟာ ဟိုစုံတွဲ လမ်းကူး

လာတဲ့နေရာ တည့်တည့်မှာမို့ ဘွားကနဲ သွားတွေ ဆုံသလို ဖြစ်သွားလိမ့်မည်။

သူ့အနေနှင့် ဘာမှ မဖြစ်သော်လည်း မိန်းကလေးအတွက် သူက အားနာနေသည်။ သူ့ကိုမြင်လျှင်ထိုမိန်းကလေး မျက်နှာပူ ရှက်ရွံ့သွားမှာကိုပဲ သူက တပြန်စီး အားနာ မျက်နှာပူနေမိပါသည်။ ဒီလိုပါလားဟု သူသိလိုက်ရလျှင် ပြီးတာပါပဲ။ မိန်းကလေးကို သူမတွေ့ တွေ့အောင် ရင်ဆိုင်လိုက်ပြီး အလန့်တကြား ဖြစ်မသွား စေလိုပါ။

သူ့စိတ်ထဲလဲ ကျေနပ်နေသည်။ ထိုမိန်းကလေး မျက်နှာသည် ချစ်သူလက်ကို အားကိုးစုံမက် ချိတ်တွဲလျက် လန်းဆန်းကြည်နူး နေမှုကို သူမမျက်ဆီးလိုပါ။ သူ ဆေး ခန်းဝမှာပဲ လူတွေကြားထဲ ခိုရင်း ထိုစုံတွဲ တခြားရောက် သွားသည်အထိစောင့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လျက် ဆေးခန်းဝမှ မထွက်သေး။

ထိုစဉ် စုံတွဲလေးက ဒီဖက်ခြမ်း ရောက်လာပါသည်။
“ဟောဗျာ”

လောကမှာ အံ့ဩစရာတွေ တယ်များပါလား။ စုံတွဲထဲမှ မိန်းကလေးသည် ပလက်ဖောင်းပေါ် လက်မကိုက်ကာ အူကြောင်ကြောင်နှင့် သူတို့ဆီ စိုက်ကြည့်နေသည့် ကောင်မ လေးကို အံ့ဩဝမ်းသာ လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်လျက် သုံး

ယောက်သား တဖွဲ့တည်း ဖြစ်သွားကာ စကားပြောနေ ကြလေသည်။

အနံ့...အနံ့။

အနံ့ဟာ သူ့မြတ်နိုးသလိုရှိသော သူ့လိုက်ဖို့ ကြံရွယ်သော မိန်းကလေးနှင့်လဲ ပတ်သက်နေခဲ့ပြီး အခုတစ်ခါ သူလက်ထပ် ရမည်ဟု သူ့မေမေ သဘောတူသည့် မိန်းကလေးနှင့်လည်း ပတ်သက်နေပြန်ပြီ။ တိုက်ဆိုင်လှပါကလား။

အနံ့နှင့် သူမဆုံတာ သုံးရက်လောက်ရှိပြီ။ ကောင်တာဖက် သူ့မျက်လုံးဝှေ့ကာ ရှာကြည့်မိပေမယ့် မတွေ့ပါ။ သူကလဲ တစ်ယောက်ယောက်ကို မေးကြည့်ဖို့ မရည်ရွယ်ခဲ့။ အဆောင် သစ်ပြောင်းပြီးမှ ညဖက်တွေ ဖုန်းပြန်ဆက်တတ်သော်လည်း ခုတော့ ဟောက်လိုက် မိသည့်နေ့ကစပြီး ဖုန်းမဆက်တော့ပါ။ ကောင်မလေး သူ့ကို စိတ်ကောက်နေတာလားပဲ။

သို့ပေမယ့် သူ့မှာ သိချင်တာတွေ ရှိလာပြီ။

စိတ်ကောက်နေလဲ ကောက်တော့။ သူကစ စကားပြောဆို မေးမြန်းရပါတော့မည်။ အနံ့သည် အဝါနုရောင် ခေါင်းစွပ် ဆွယ်တာ ပွပွကြီးနှင့် အစိမ်းပုတ်တွင် အဝါစက်သေးလေး များပါသော ထမိပျော့ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ အိတ်ကြီး တစ်လုံးလွယ်ကာ ဆံပင်ပွပွ လူကထုံးစံအတိုင်း ဖရိုဖရဲ။ လက်တစ်ဖက်ကို သူ့ယော်နာမစင်သလို ကိုက်ထားသေးသည်။

သူတို့သုံးယောက် တစ်ဖက်ကို လျှောက်သွားကြဖို့ ပြင်ကာ လှည့်လိုက်လျှင်ရန်ပုံခွင်း မနေနိုင်တော့။ အနံ့ကို ပြောစရာ ဆိုစရာ မေးစရာတွေ ရှိသည်လေ။ ကြိုတုန်း၊ တွေ့တုန်း မေးရမည်။ နို့မို့ တွေ့အောင်လိုက်ဖမ်းနေရဦးမည်။ စုံတွဲလေးကိုလဲ သူဂရုမစိုက်တော့။ တွေ့လဲတွေ့ပါစေတော့။ သူ ဘယ်လိုမှမနေတာ မိန်းကလေး သိသွားတာလဲ ခပ်ကောင်းကောင်းပဲ။

“ဟိတ်... ဟိတ်”

နောက်မှ ခြေလှမ်းကြံနှင့် လိုက်ကာခေါ်သည်။

“ဟိတ်... ရွတ်၊ အနံ့”

အမည်ခေါ်လိုက်မှပင် အားလုံး လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ အမျိုးသားမှာ ခပ်အေးအေး။ မိန်းကလေး နှစ်ယောက်လုံး ရုတ်တရက် မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။ သူ... မိုးကိုပြုံးပြလိုက်ရင်း...

“မိုး ဘယ်ကပြန်လာလဲ”

“မိုး... ဟိုဖက်မှာ ကွန်ပျူတာ တက်နေတာ”

အနံ့က ခေါင်းကိုငဲ့ချထားသည်။ လေးယောက်သား ဓဏတိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် မိုးက အတန်ငယ်ထစ်ငေါ့ကာ...

“ဒါ ကိုထင်ကျော်တဲ့၊ ကို... ဟို... ဒါက ဒေါက်တာ ရန်ပုံခွင်းတဲ့၊ ကိုရန်ပုံအနံ့နဲ့တော့ သိတယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”
ရန်ပုံခွင်းက ကိုထင်ကျော်ကို အရင်လက်ဆွဲနှုတ်ဆက် လိုက်သည်။ ပြီးမှ အနံ့ဖက် ပြုံးစေစေကြည့်ကာ...

“သူ့ကိုလား၊ မသိလို့ မရပါဘူးဗျာ၊ တစ်ဆေးရုံထဲပါ”

“ဟင်... အနံ့က ကိုရန်ပုံတို့ ဆေးရုံမှာ ဟုတ်လား၊ ဘာလုပ် တာလဲ”

အနံ့က ခေါင်းငဲ့ကာ မပွင့်တပွင့်နှင့်...

“ဟုတ်ကဲ့ မမိုး၊ ရုံးလုပ်ငန်းဖက်ကပါ”

“ကိုရန်ပုံ မသိသေးဘူး ထင်တယ်နော်၊ အနံ့က မိုးနဲ့ ဖတ်စံကာစင် တော်ပါတယ်”

“ခင်ဗျာ”

အသိမိတ်ဆွေလှောက်သာ ထင်ထားသဖြင့် ရန်ပုံခွင်း တကယ် အံ့သြသွားပါသည်။

“ဖတ်စံကာစင် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုရန်ပုံ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မသိပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားညီမက သူ့ကိုယ်သူ ဥတစ်လုံး တစ်ကောင်ကြွက်လိုလို သစ်ခေါင်းပေါက်က မွေးလာ သလိုလို လုပ်နေတာ”

မိုးသည် ပြုံးပြုံးလေးနှင့် အနံ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ...

“မိုးတို့မေမေ့ အနံကသိပ်အစေးမကပ်ဘူးလေ ကိုရန်ပုံ၊
မေမေ့ ရန်ဖြစ်လို့ပဲ သူအိမ်က ဆင်းသွားတာပါ၊
အစက အတူတူနေတာ”

မိုးသည် အသိဉာဏ်ရှိ ပညာတတ် မိန်းကလေး
တစ်ယောက် ဖြစ်သဖြင့် အိမ်တွင်းရေးကိစ္စမှာ ဘယ်သူလွန်တာ
ဘယ်သူမှားတာကို ဘက်မလိုက်ဘဲ တွေးသိပါသည်။ မိုးတို့
ငယ်ငယ်က အခြေအနေကိုရော ခုအခြေအနေကိုရော သိနား
လည်နေကာ ဒီလိုအခြေအနေအဆင့်အတန်းဖြစ်လာရတာဟာ
ဘယ်လို ဘယ်လိုတွေကြောင့်ဆိုတာ ရိပ်မိပါသည်။ အနံ
အိမ်ပေါ်မနေကြရတော့သောအခါ ဒုက္ခရောက် မသွားတဲ့
အပြင် တတိတံပြင်ဆင်ဆောက်လာခဲ့သော သူတို့ တိုက်
အကောင်းစားကြီး ငှားရမ်းခကြောင့် သူတို့ကိုယ်တိုင် သာမန်
မြဲလတ်လတ် တိုက်လတ်လတ် တစ်ခုငှားနေနိုင်ရုံမက
ပိုသောတိုက်ငှားခ ငွေကိုပင်လျှင် တစ်လတစ်လ ပိုပိုလျှံလျှံ
သုံးမကုန်တာ သူမအသိဆုံး။

ပြီးတော့ မေမေ ဟိုမှာ ဒီမှာ ရှယ်ယာပါပါတားတာ
တွေရော။ မေမေ ဘယ်လိုလုပ်ကိုင်ခဲ့သည်ဆိုတာ မိုး
သိပါသည်။ သမီးမို့ မေမေကိုလည်း အပြစ်မပြောလိုပါ။
ပုထုဇဉ်ပီပီ ကိုယ့်အခြေအနေ မြင့်မားလာတာကိုလည်း
နှစ်သက်ပါသေးသည်။ သို့သော် ဒါတွေဟာ အနံထံမှ

မတရားသဖြင့် ဆိုတာကိုလည်း ဦးနှောက်က ဆုံးဖြတ်
သိနိုင်လေရာ အနံအပေါ် အားနာရှိုးရှုန်း ရှိမိလျက် မေမေနှင့်
အနံ ရန်ဖြစ်ကြသည်ကိုပင် မေမေဖက်မှ တဖက်သတ်
မပါမိပါ။

အနံမမှားပါဘူးဟု သိနေကာ အနံအပေါ် ချစ်ချစ်ခင်ခင်ပဲ
သူ သဘောထားပါသည်။

“တစ်ဝမ်းကွဲဆိုတော့ အရင်းကြီးရှိသေးတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုရန်ပုံ၊ မေမေ့ အနံ မပြေလည်လှ
လို့သာ အဆက်အဆံမရှိကြတာပါ”

ပြေလည်နိုင်ဖို့လည်း မလွယ်ပါဘူးဟု ရန်ပုံခွင်း ယုံသည်။
အဘွားကြီးရဲ့ပုံက မြင့်ရာကိုပင် နိမ့်ရာကိုမိမည့် မကြိုက်တရာ
ကြိုက်တရာပုံစံကြီးပဲ။

“ကြည့်စမ်း၊ အနံလက်ဖျားတွေ အေးနေလိုက်တာ
နေမကောင်း ဘူးဆို၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

မိုးက အနံကို ငဲ့မေးသည်။ အနံက ခေါင်းယမ်းရင်း...

“အာပလာပါ မမိုးရဲ့”

“ကဲ- ဒေါ်ရွှေနံ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားနဲ့ ပြောစရာ
စကားရှိသေးလို့ လိုက်ခေါ်ရတာ၊ ဘယ်သွားမှာလဲ၊
မိုးတို့နဲ့ လမ်းခွဲလိုက်၊ သွားမယ့်ဆီ ကျုပ်လိုက်ပို့မယ်”

မိုးက ရန်ပုံခွင်းနှင့် အနံ့ ရင်းနှီးမှုကို အံ့သြနေသည်။
ရန်ပုံခွင်းနှင့် လူကြီးတွေက သဘောတူထားပါလျက် ပွင့်ပွင့်
လင်းလင်း အသိမပေးဘဲ ရည်းစားတန်းလန်းနှင့် မိနေတာကို
မျက်နှာပူနေခိုက် အနံ့နှင့် ရန်ပုံခွင်း ပတ်ပတ်သက်သက်
ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိနေတာကို မြင်ရလျှင် သူပင်အပြစ်ကင်းသွား
သလိုလို အလျော်အစား ကြေသွားသလိုလို တွေးတော
ကျေအပ်နေမိ၏။

“ဒါဖြင့် မမမိုးတို့သွားတော့မယ် အနံ့၊ အနံ့လဲ နေ
မကောင်းဘူး ဆိုတော့ ကိုရန်ပုံနဲ့တွေ့နေတာ အတော်ပါပဲ၊
ဘယ်သူနဲ့ပြုရင် ကောင်းမလဲ စဉ်းစားနေတာဆို၊ ကိုရန်ပုံနဲ့
တိုင်ပင်ကြည့်ပေါ့”

အနံ့ မလှုပ်တလှုပ် ခေါင်းညိတ်သည်။

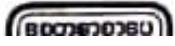
“ဒါဖြင့် မိုး တို့ကိုခွင့်ပြုပါဦး ကိုရန်ပုံ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒေါက်တာ ခွင့်ပြုပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ”

ပြီးလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်သား ပလက်ဖောင်းပေါ်
ယောင်ပေပေကြီးတွေ ကျန်ရစ်လေသည်။ အနံ့က ငဲ့ငဲ့ကြီးနှင့်
ဟိုကြည့်ဒီကြည့်။ ရန်ပုံခွင်းက အနံ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

သူ့ကြည့်နေတာ သိရှိခံစား ရသဖြင့် အနံ့ စိတ်မလုံ။ လူကို
ဘာတွေများ အပြစ်တင်ဦးမှာလည်း။ ဘာတွေအပြစ်ရှာနေ
တာလဲ။ မြန်မြန်ဟောက်၊ မြန်မြန်ငဲ့ခံပြီး မြန်မြန်
ထွက်သွားပါရစေတော့။

အနံ့ ဝမ်းနည်းကာ မျက်ရည်ရစ်ဝိုင်းလာသည်။ လူက
အားနဲ့ မူးဝေနေသဖြင့် ရင်ထဲလဲ တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေသည်။

“ကဲ- အနံ့၊ ဒီလိုချည်း ရပ်နေလို့ မပြီးဘူး”

“အနံ့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ကျုပ်ကားပေါ် အရင်လာထိုင်ဦး၊ လူတွေက
ဟိုဖက်ကတိုး၊ ဒီဖက်ကတိုးနဲ့၊ မင်းကြည့်ရတာ နောက်
ထပ် သုံးလေးချက် အတိုက်ခံရရင် လဲတော့မှာ
ထင်တယ်”

ရန်ပုံခွင်း ရှေ့ကထွက်သွားသဖြင့် အနံ့လိုက်ရသည်။
သူဖွင့်ပေးသော တံခါးမှ ကားထဲဝင်ထိုင်လိုက်လျှင် လူက
တစ်ချိတ် ပုံကျသွားသလိုရှိသည်။ ကူရှင်ပေါ်မှို ခွေခွေယိုင်
ခေါက်ခေါက်နှင့် ပစ်ကျသွားသောပုံမှ မပြင်ဘဲ နှမ်းနယ်
နေသော အနံ့ပုံကိုကြည့်ကာ ရန်ပုံခွင်း ကရုဏာသက်ပါ
သည်။ ကောင်မလေး နေမကောင်းရှာဘူး ထင်ပါရဲ့။

“မင်းဘာဖြစ်နေလဲအနံ့”

“အနံ့ နေမကောင်းဘူး”

“ဖျားတာလား”

“ဖျားလဲဖျားတယ်”

“နောက်ကော”

“အများကြီးပဲ၊ ကြာလှပြီ၊ သုံးရက်ရှိပြီ၊ အနံ့... အနံ့”

အနံ့သည် ရုတ်တရက် ငိုချလိုက်သည်။

“အနံ့လေ အနံ့လဲအနံ့တယ်၊ တစ်နေ့ကို ဆယ်ခါလောက် ဝမ်းတွေလဲသွားတယ်၊ ခေါင်းလဲမူးတယ်၊ အနံ့ နေမကောင်းဘူး၊ အစ်ကိုရဲ့၊ အိပ်ရာထဲက မထနိုင်လို့၊ မောလွန်းလို့၊ ဆေးခန်းတောင် မသွားရဘူး၊ အဆောင်မှာလဲ ဟိုဖက်ခန်းနဲ့တောင် သေချာမခင် သေးဘူး၊ အနံ့အခန်းထဲလဲ အဖော်မရှိဘူး၊ အနံ့ တစ်ယောက်ထဲ အနံ့သိပ်ခေါင်းမူးတာပဲ၊ ခုမှ နဲနဲထနိုင် တာနဲ့ အနံ့ကားထွက်ငှားပြီး ဒီကို”

ထစ်ကာ တုံ့ကာရှိုက်ကာ ငင်ကာ တရှည်တလျား ပြောနေသော ဖြူလျော်လျော် မျက်တွင်းချိုင့်ချိုင့် မျက်နှာ လေးကို ငုံ့ကြည့်နေရင်း ရန်ပုံခွင်းရင်ထဲ ကြင်နာသနားခြင်းနှင့် တလိပ်လိပ် လှိုက်လှဲလာသည်။ ဘာမှမဆိုဘူး ပြောနိုင်သော် လည်း၊ သူ့ကိုယ်သူပင် အပြစ်မကင်းသလို ခံစားမိသည်မှာ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်။

အနံ့ ခေါင်းလေးပေါ် သူ့ လက်ကို ယောင်ယမ်းတင်လိုက် မိသည်။

“တိတ်ပါကွာ၊ တိတ်ပါ၊ မင်းကလဲ ကလေးကျနေတာပဲ၊ နေ မကောင်းဖြစ်တာ ငိုရတယ်လို့”

“အနံ့ နေရတာ တိုင်ရတာ မသက်မသာကြီးပဲ အစ်ကိုရဲ့၊ အရမ်းငိုချင်တာပဲ၊ အနံ့သဲပြီး ငိုတာမဟုတ်ပါဘူး၊ အနံ့ တကယ်နေ မကောင်းလို့ပါ”

“အေးပါ မင်းကို ဘယ်သူကမှလဲ ညာနေတာလို့ မပြောပါဘူး၊ တိတ်- တိတ်”

“အနံ့ အခုလဲ ခေါင်းတအားမူးတာပဲ”

“နေပါအုံး၊ မင်းကို ဘယ်သူနဲ့ပြရပါ၊ လောလောဆယ်ကို မင်းကိုကြည့်ရတာ တအားနဲ့နေတာပဲ”

ရန်ပုံခွင်းသည် တစ်ချက်တွေဝေနေပြီး၊ ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်လိုက်ကာ...

“ကဲ အနံ့၊ မင်း ကိုယ့်အိမ် ခဏလိုက်ခဲ့ပါလား၊ ကိုယ် အရင် စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ ပြီးမှ ညွှန်သင့်တဲ့ အထူးကု တစ်ယောက်ယောက်ဆီ ကိုယ်ညွှန်လိုက်မယ်”

အနံ့သည် အင်အားချည့်နဲ့ မူးဝေနေသည့်ကြားမှ ခေါင်းကလေးကို မတ်ထောင်ကာ ဒေါက်တာခွင်းကို... ကြည့်နိုင်သလို ကြည့်သည်။ အနံ့ကို သူက စမ်းသပ်

ကုသပေးအုံးမတဲ့။ ဒေါက်တာခွင်း မျက်လုံးများဟာ နူးညံ့ကြည်လင်နေသည်မှာ တကယ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား။ အနဲ့ အာရုံကြောတွေ ချွတ်ယွင်းအားနည်းကုန်လို့ မြင်မိမြင်ရာ မြင်နေ တာလား။

“အိမ်မှာ ဆေးခန်းသဘောမျိုး အခန်းတစ်ခန်း သပ်သပ် ထားထားတယ်။ အသိမိတ်ဆွေထဲက ဧည့်သည်ထဲက ဖြစ်ဖြစ် အရေးပေါ် အနေနဲ့ စမ်းသပ်ဖို့ပေါ့။ ဆေးဝါးဆိုလဲ မင်္ဂလာဈေးက ဆေးဆိုင် တစ်ဆိုင်စာလောက် အပြည့် အစုံရှိတယ်။ ဘာလဲ မင်းက မယုံဘူးလား။”

သူသည် အနဲ့အဖြေကို မစောင့်ဘဲ ကားကိုမောင်းထွက် လာနေပြီ။ ရယ်ရွန်းဖတ်ရွန်းနှင့်လဲ စကားတွေ ပြောနေသည်။ အနဲ့ ဘာကိုမှ တွေးမနေတော့ပါ။ မျက်စိကလေးမှိတ်ကာ ကူရှင်မှာ ခွေခွေကလေးမှိရင်း ပါလာသည်။ သူမေးသမျှ ကိုတော့ တိုးတိုးဖြေလာရပါသည်။

“စ၊ အန်တဲ့နေ့က မင်းဘာစားလဲ”
“အများကြီးပဲ”
“အင်းလေ... ထူခြားတာပေါ့”
“ထူးထူးခြားခြား မစားပါဘူးအစ်ကို၊ ထမင်းကို အဲဒီနေ့က ဝက်သားဟင်းနဲ့ ထင်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။
“အော်... ပြီးတော့ အဲဒီ နေ့က လှည်းတန်းဈေးသွားလို့ ကြာခွက်နဲ့ အာတာလွတ်ဥ စားတယ်”

“ဟင်... ဒါမထူးခြားဘူးလား၊ အာတာလွတ်ဥဆိုတာ အခန့် မသင့်တာနဲ့တွေ့ရင် တောက်တတ်မျိုးပဲ၊ မင်းက ဂေါ်ဇီလာချက် စားမှ ထူးထူးခြားခြား ထင်နေလို့လား”
အနဲ့သည် ရယ်ရမလို့ ငိုရမလို့ နေသည်။

“ကြာခွက်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ မုန့်ကြာခွက်လား”
“ဟင်အင်း... ၊ တကယ့်ကြာပင်ရဲ့ ကြာခွက်လေ၊ ကြာစေ့လေးတွေ ပုပုပုနဲ့ပါတယ်လေ၊ တချို့ကအောင် တယ်၊ တချို့က မအောင်ဘူး၊ မအောင်တဲ့အစေ့ကို နုပွဲမှာ ရိုက်လိုက်ရင် ဖောင်ကနဲ မြည်တဲ့ဟာ”
ဒေါက်တာခွင်းမှာ ရယ်ချင်တာကို အောင့်ထားရသည်။

“အင်း... နောက်ကော”
“ထူးရေခဲမုန့် တစ်ဗူးဝယ်လာပြီးစားတယ်”
“တစ်ဗူးလုံးလား”
“အင်း... တစ်ဗူးလုံး၊ ခြောက်ခုလုံးပေါ့၊ ရေခဲသေတ္တာမှ မရှိတာ၊ ထားလဲ ပျော်ကုန်မယ့်ဟာ အကုန်စားပစ်ရတာ ပေါ့”
“အင်း... ၊ အပြစ်မရှိပါဘူး၊ ရီစင်နဘယ်လ် ဖြစ်ပါတယ်”
“နောက်ပြီး အဲဒီနေ့က အဆောင်ပိုင်ရှင် သမီးလေးမွေးနေ့ မို့လို့ မြီးရှည်ကျွေးတာ နှစ်ပွဲလောက်စားတယ်”

“မြီးရှည်ဆိုတာ အမျိုးအမည်တွေ အများကြီးပါတဲ့ ဟာပဲကွ၊ မုန်ညင်းချဉ်ပါတယ်ကွာ၊ သူ့အချဉ်ဓာတ်နဲ့ မတဲ့ဘူးဆိုတာလဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“ပြီးတော့”

ဒေါက်တာခွင်းသည် သူ့နဖူးသူ လက်နှင့်ရိုက်ကာ...

“နေပါအုံး၊ မနက်ဖန်မှာ အိသိယိုးပီးယားကို ခရီး ထွက်မှာမို့ မင်းက အဲဒီနေ့က အစားအသောက် နှုတ် ဆက်ပွဲ လုပ်နေတာလား”

“ဟင့်အင်း... မဟုတ်ပါဘူး၊ အနံ့ အမြဲတမ်း ဒီလိုပဲ လျှောက်စား နေကျပါ”

“အင်း... အင်း”

ဒေါက်တာခွင်းတို့အိမ်သည် လှပခေတ်မှီသော တိုက်သစ်၊ ခြံထဲ ဝင်လိုက်သည်ဆိုလျှင် အနံ့သည် လက်ျာဖက်က တွန့်တွန့်ကွေးကွေးနှင့် လူလေးယောက် လက်ဆက်ဝိုင်းထား သလောက်ရှိသည့် ရေကန်ကလေးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ရေကန်လေးရဲ့ အလယ်ဗဟိုမှာ ကျောက်စရစ်ခဲပုံပေါ်၌ ရေသူမရုပ် သေးသေးလေး။

“ကဲ ဆင်း”

အနံ့ ဒယီးဒယိုင် အားယူကာ ဆင်းရသည်။

“မင်းကြည့်ရတာ မဟန်ပါလား အနံ့ရယ်၊ ကဲ- ကဲ မနော်ကူးတို့ သူ့ကိုတွဲလိုက်ပါ၊ ဆေးခန်းလေးထဲ ပို့ပေးလိုက်”

ရန်ပုံခွင်းမှာ မိန်းကလေးဧည့်သည်ပါလာကာ ထိုဧည့် သည်ကို ဆေးခန်းထဲ ပို့လိုက်ရသည်ဆိုတာကို အိမ်က မိန်းကလေးများ မေမေ့ဆီ ရျက်ချင်းသတင်းပို့ကြမည်ကို ရန်ပုံခွင်း သိပြီးသားပါ။ တခါမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထဲ ဧည့်သည်ခေါ်မလာခဲ့ဖူးဘူး မဟုတ်လား။ ရန်ပုံခွင်း အနံ့ကို စမ်းသပ်ဖို့ပြင်ဆဲ...

“အစ်ကို... ဟို ရေ... ရေချိုးခန်း”

“ဪ...ကဲ...ကဲ၊ ဟိုအခန်းပဲ၊ ဝမ်းသွားရင်၊ အန်ရင် အရောင်မှတ်ပြီး ကိုယ့်ကိုပြောစမ်း”

အနံ့ ရေချိုးခန်းထဲ ပြေးဝင်တံခါးပိတ်သွားသည်။ ရန်ပုံခွင်း ခါးထောက်ကာ ဆေးပုလင်းတွေထဲ ကြည့်ရှုရှာဖွေနေဆဲ။ ထင်သည့် အတိုင်းပင် မေမေရောက်လာပါတော့သည်။ မေမေထုံးစံ အိမ်နေရင်း လှလှပပ ကျော့ကျော့မော့မော့။ မျက်ခုံးချိုချိုနှင့် ဝင်လာကာ...

“ရန်ပုံ ဘယ်သူ ဘယ်ကပါလာတာလဲ”

“ဆေးရုံက ခင်နေတဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ပါ မေမေ၊ နေမကောင်းဖြစ်ပြီး လမ်းမှာမူးနေလို့ ကျွန်တော် ကားပေါ် တင်ခေါ်လာတာ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

ရေချိုးခန်းထဲမှ ရေဆွဲချသံ၊ ရေဖွင့်သံတို့နှင့်အတူ တံခါးချပ်ကနဲပွင့်ကာ အနံ့ ဒယ်ဒယ်ထွက်လာသည်။ ပါးစပ်မှ ရေကိုလက် ကိုင်ပဝါဖြင့် သုတ်လာသည်။ မနေသာသဖြင့် ရန်ပုံခွင်း ပြေးပြီးဖေးမ လိုက်ပါသည်။ အနံ့ လာတာသိသာသဖြင့် မေမေပုံစံမှာ မျက်လုံးတပြူး။ အနံ့ကို ကုတင်ပေါ်တင်ပြီးလျှင် အနံ့က မောဟိုက်နေသေးသည်။

“သူဘာဖြစ်တာတုံး”

အနံ့က အသံလာရာဖက် လှည့်ကြည့်နေရှာသည်။

“အထက်လှန် အောက်ရွှာ သဘောပဲမေမေ၊ အစားမှားပြီး ဖြစ်တာ၊ သုံးရက်လောက် ဒီဝမ်းသွားနေ အန်နေတာ ဘယ်ဟန် နိုင်တော့မလဲ၊ ကဲ... အနံ့ ဘာရောင်လဲ၊ ညှိမဲမဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

ရန်ပုံခွင်း ပရက်ရှာတိုင်းသည်။ မတရားကို ကျနေတာပါပဲလား။

“ဒီလောက်ကိုယ်ထဲက အရည်ဓာတ်တွေ ထွက်နေတာ မင်းဒရစ်ပိထည့်မှ ဖြစ်လိမ့်မှာ၊ တစ်လုံးထဲတောင် မရနိုင်ဘူး၊ ဒီမှာ တစ်လုံးထည့်လိုက်မယ်၊ မနက်ဖန် အနံ့ မြစ်မီးကန်မှာပဲ ဆေးရုံတစ်ရက် နှစ်ရက် လာ တက်နေလိုက် ဖြစ်မလား”

“ဟုတ်”

ဒေါက်တာခွင်းရဲ့ မေမေသည် နောက်နားကျကျမှာ လက်ပိုက်ရပ်ကာ မျက်နှာတင်းသယောင်၊ တည်သယောင်နှင့် ကြည့်နေသည်။ သူ့သားနှင့် ရင်းနှီးသော ဒီဖရိုဖရဲ ကောင် မလေးဟာ ဘယ်လိုမျိုးရိုး ဇာတိပါလိမ့်။ အဆောင်မှာလဲ နေသတဲ့။ နယ်ကပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်လိုလဲ အစရှိသဖြင့် မရေမရာ လျှောက်တွေးနေမိသည်။

ဒေါက်တာခွင်းသည် အမေမျက်နှာရိပ် တယ်မကြည့် သာတာ မသိယောင်ဆောင်ပြီး ဆားရည်နှင့် အားဆေး အစက်ချသွင်းဖို့ တိုင်ယူ ပုလင်းချိတ် ပိုက်နှင့် အပ်အိတ်ကို ဖောက် အလုပ်ရှုပ်နေလိုက်ရင်း အမေမျက်နှာထားကိုယ်စား အနံ့ကို အားနာနေမိလေသည်။

“အန်တီ”

အနံ့က ရုတ်တရက် ခေါ်လိုက်သဖြင့် အထာကြီးနှင့် ရှိနေသော ဒေါက်တာခွင်းအမေမှာ လန့်တောင်သွားသည်။ သူ့ကိုများ ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲ။

“အနံ့ကို အန်တီ မမှတ်မိတော့ဘူး ထင်တယ်”

“ဘယ်သူ အနံ့၊ အနံ့ ဆိုတာက”

“အနံ့ ခြံထဲဝင်လာကထဲက ရေကန်လေးတွေပြီး အံ့သြသွားတာ၊ အိမ်က တချို့နေရာတွေ ပြင်ထားပေမယ့်

ဟိုရေချိုးခန်းတော့ မပြင်ထားဘူးနော်၊ တခြားနေရာတွေ ဆေးသုတ်ပေမယ့် နံရံကပ် သေတ္တာလေး အထဲထဲမှာတော့ ဆေးသစ်သုတ်မထားလို့ အနံ့ စာရေးထားတာ ခုထိရှိသေးတယ်၊ အနံ့တိချို့ကြောင်လေး အနံ့ ယူချင်တယ်လို့”

“ဟင်...”

ဒေါ်ချိုချိုသည် ခြေလှမ်းကြိတ်လွှားနှင့် ကုတင်နား လွင့်ကနဲကပ်လာရပါသည်။ ထိုစာကို သူမရဲ့ ချစ်သူငယ်ချင်း ရီရီသမီးငယ်လေး ရေးခဲ့တာ။ ကြောင်လေးလိုချင်လှပါသည် ပူဆာတတ်သော ရီရီသမီးလေး။ အိမ်သာဝင်ရင်း နံရံကပ် သေတ္တာထဲမှာပင် ဆော်ဖ်ပင်နှင့် စာရေးသွားသဖြင့် သူတို့ ရယ်လိုက်ကြရတာ။ ကိုယ့်အိမ်မှာလဲ ကြောင်တွေအများသားမို့ ထိုသမီးငယ်ကို ဒေါ်ချိုချို ကြောင်တစ်ကောင် ပေးခဲ့ဖူးပါသည်။ သူကလေးနာမည် ငုံ... ငုံ။

ရန်ပုံတို့ဖေဖေ စကားပူမှာ ငါးနှစ်ခြောက်နှစ်ကြာ အလုပ်သွားလုပ်တာကို ဒေါ်ချိုချိုပါ လိုက်ပါသွားခဲ့စဉ် ဒီကြားထဲမှာ ရီရီတို့လင်မယား ကားမှောက်ပြီး ဆုံးကြတာ သိရသည်။ သူ ဟိုမှာပင် မျက်ရည်ကျခဲ့ရပါသေးသည်။ သို့သော် သူ စိတ်ထဲ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်နေခဲ့သည်မှာ ရီရီသမီးလေး။ ရီရီတို့ဆုံးအပြီး လေးငါးနှစ်နေမှ သူတို့

လင်မယား ရန်ကုန်မှာပြန်ပြီး စီးပွားရေး အခြေစိုက်ကြသည်။ သူ တောက်လျှောက် မေ့လျော့နေသော်လည်း ရီရီယောင်းမ ခင်လွင်လွင်နှင့် မင်းပွဲစိုးပွဲ ဒိတ်ဒိတ်ကြိပွဲ တစ်ခုမှာ တွေ့ကြ သည့်အခါ ခင်လွင်လွင်က နှုတ်ဆက်မိတ်ဆက်သဖြင့် တစ်ချိတော့ သတိရမိပါသည်။

“ဒါနဲ့ ရီရီသမီးကလေးရော”လို့ သူ့အမှတ်တမဲ့ မေးမိတော့ ဒီလိုပဲ ဆွေတွေမျိုးတွေ စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်း ထားကြပါတယ်တဲ့၊ ရေရေရာရာ သေချာမသိလိုက်ရ။ ဘာကြောင့်လဲဆို မအေတွေ တရုန်းရုန်းကြား ခင်လွင် လွင်ပွဲထုတ်ချင်ခဲ့တာ သူ့သမီး မိုးမိုးမို့ ချစ်ဖွယ် လိမ်မာ ယဉ်ကျေးသော မိုးမိုးကလေးကို ဒီအသိုင်းအဝိုင်းထဲက သားရှင်တွေကြည့်ကြ အကဲခတ်ကြ ချီးမွမ်းကြရင်း စကား ဝိုင်းက အဲဒီဖက်ပဲ လည်ပတ်သွားခဲ့ရသည်လေ။

ကိုယ့်မှာလဲ ဆရာဝန်ဖြစ်စ သားတစ်ယောက်နှင့်မို့ ဒေါ်ခင်လွင်လွင် အိမ်ကိုဝင်ထွက်နေတာကို သဘောတကျ စောင့်ကြည့်အကဲခတ်ကာ သူ့သမီးလေး အခြေအနေကို စိတ်ဝင်တစား လုပ်နေရတာနှင့်ပဲ ရီရီသမီးလေးကို လုံးဝ မေ့လျော့နေတော့တာ ဝန်ခံပါသည်။ မြင်လဲ မမြင်ရ၊ စကားကလဲ မစပ်မိတော့ လုံးဝအာရုံထဲ ရောက်မလာတော့ တာပါ။ ဒေါ်ခင်လွင်လွင် ခင်ပွန်းရဲ့ ရာထူး၊ ဒေါ်ခင်လွင်လွင်

နေရပ် အိမ်ခြေ၊ ကုမ္ပဏီတွေက ရှယ်ယာတွေ၊ ပြီးတော့ သမီးမိုးမိုးရဲ့ ယဉ်ကျေးလိမ်မာနှစ်လိုဖွယ်ရာ ရှိမှုတို့ကြောင့် ဘယ်သားရှင်ကဖြင့် ကမ်းလှမ်းလိုက်ပြီ၊ ဘယ်သားရှင်က စကားတောက်နေပြီဆိုတာ တွေကြားလာရသောအခါ သူ လက်နှေးမှာလဲ စိုးလာသည်။

သူ့ကိုရွှေပေါ်မြတင် အရေးလုပ် ပူးပူးမှုတ်ခြင်းအပေါ် သာယာလျက် ဒေါ်ခင်လွင်လွင်ကိုလည်း အတော်ကြီး လူရင်း ထား မျက်နှာသာ ပေးမိပြီးသောအခါ သမီးလေးမိုးမိုးကို သူလဲ နားဖောက်ကမ်းလှမ်း လိုက်မိတော့တာပဲ ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ခင်လွင်လွင်က လက်ခံလိုက်သောအခါ တောင်းရမ်း နားဖောက်နေသော သားရှင်သုံးယောက်ထဲ ကိုယ်က အခြေ သာသဖြင့် ကိုယ်က ကံထူးတာဟု ဂုဏ်တက်မော်ကြား နေလိုက်သေး၏။

လုံးဝမေ့လျော့သွားသော ရီရီသမီးကလေး ဘယ်က ပေါ်လာပါလိမ့်။

“ဟင်... သမီးငုံ၊ အနံ့နော် အနံ့၊ ရီရီသမီးလေး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီချို”

“သမီး ဘယ်ရောက်သွားတာတုန်း ဟင်”

“အနံ့ ဘယ်မှမရောက်ပါဘူး၊ အန်တီလွင်အိမ်မှာပဲ နေတာပါ။ အဆောင်မှာနေတာ ခြောက်လကျော်ကျော်ပဲ ရှိပါသေးတယ်”

“ဟင်... ခင်လွင်လွင်က မပြောပါလား”

အနံ့သည် မျက်ရည်တွေ လျှံကာဝိုင်းလာသည်။ အန်တီချို သဘောတကျ ရည်မှန်း ရွေးချယ်ထားသော ချွေးမ လောင်းရဲ့အမေ မကောင်းကြောင်း အနံ့မပြောချင်တော့ပါ။ ဒေါက်တာခွင်းဟာ အန်တီ ချိုသားဆိုတာလဲ အနံ့ လုံးဝ လုံးဝ မသိခဲ့ရပါ။ အန်တီလွင် သားမက်လောင်းအဖြစ် ကြားဖူးရုံသာ ကြားဖူးခဲ့တာပါ။

သမီးလေး တောင့်တလှသော အန်တီချိုတစ်ယောက် အနံ့ကို ငယ်ငယ်က ချစ်ခင်ယုယလှသဖြင့် အနံ့ကလဲ အန်တီချိုကို ချစ်မိသည်။ စုံတွဲနှစ်တွဲ လည်ပတ်စားသောက် ရာသို့ အနံ့ပါမြဲ။ အန်တီချိုသားကြီးကတော့ ဆရာဝန် ဖြစ်ခါနီးမို့ အဖွဲ့ကျလောက်စရာ မရှိသဖြင့် အနံ့အာရုံထဲမှာမရှိ။ သူကလဲ မိဘနှစ်စုံတွဲ ပျော်ပွဲစားရာ ဟိုတယ်သွားရာသို့ လိုက်လေ့မရှိပါ။

“ခုကော အဆောင်မှာ ဘာဖြစ်လို့ နေရတာလဲ”

အနံ့သည် နေမကောင်းတာရော ဝမ်းနည်းတာရော လက်မောင်းထဲ အပ်တိုးလို့ နာတာရော အမျိုးစုံကာ ငိုရှိုက် နေသဖြင့်...

“မေမေ ဒေါ်ခင်လွင်လွင်က အနံ့နဲ့ မတဲ့ဘူးဗျ၊ မပြေလည်လို့ သူဆင်းလာတာ၊ မိုးမိုးကို ဒီနေ့တောင် တွေ့လာသေးတယ်၊ မိုးမိုးနဲ့ အနံ့နဲ့တော့ အဆင်ပြေ ကြည့်လင် ပြေလည်လျက်ပဲ၊ သူ့အမေနဲ့ ရန်ဖြစ် ဆင်းသွားတဲ့ အနံ့ကို မိုးက ချစ်ခင်မပျက်ဆိုတော့ သူ့ အမေလွန်လို့ နေမှာပေါ့”

“သားက ဒါတွေ ဘယ်တုန်းက သိနေလဲ”

“အနံ့ကို ဆေးရုံမှာ သတ်သတ်သိနေတာပါ၊ ဒေါ်ခင် လွင်လွင် တုမဆိုတာတော့ ဒီနေ့မှ အခုနလေးတင် သိတာပါ”

“ဟင်... ဒီလိုပုံဖြင့် ရီရီတို့ ကိုမြတ်ကျော်တို့ ပစ္စည်းတွေ၊ လုပ်ငန်းတွေရော အနံ့မှ ရရဲ့လားသမီး”

အနံ့သည် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောမနေလိုတော့ပါ။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဖေဖေမိတ်ဆွေ အန်ကယ်မောင်ဆိုတာက ရအောင် လုပ်ပေးပါတယ်”

“ဦးမောင်မောင်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီချို”

“အရင်ကလော်ယာလေ၊ ခုတော့ စီးပွားရေးလုပ်နေတဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီချို”

“သူ့လဲသိတာပဲ၊ သိပ်သာမခင်တာ၊ ကိုမြတ်ကျော်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆုံဖူးပါတယ်၊ ကြည့်စမ်း အန်တီ သိပ်ပေါ့”

တာပဲ၊ ခင်လွင်လွင်ကလဲ မှိန်းပြီး ပျောက်ထားတော့ အန်တီခေါင်းထဲ သမီးကို လုံးဝမေ့နေတာ ဝန်ခံပါတယ် သမီးရယ်၊ ခုတွေ့တာတောင် လုံးဝ မမှတ်မိဘူး၊ သမီး က ငယ်ငယ်က ဖြူဖြူဝဝလေး၊ အခု ပိန်သွယ်သွားတော့ မျက်နှာကို ချက်ချင်းမဖမ်းမိဘူးကွယ်၊ ဟောဒီမျက်လုံး ဝိုင်းဝိုင်းလေး တွေလောက်ပဲ ငယ်ရုပ်ကျွန်တယ်”

ဒေါ်ချိုချိုသည် တစ်ချိန်လုံး မေ့ထားမိသော သူမအားနည်း ချက်ကို ဝမ်းနည်းအားနာကာ တလှိုက်တလှဲ တုန်တုန် ခတ်ခတ် ရှိနေသည်မှာ ဒေါက်တာခွင်းအဖို့ပင် အံ့ဩ ထူးဆန်းရပါသည်။ အမှန်ပင် ဒေါ်ချို ချိုသည် ကိုယ့်ကိုကိုယ် အပြစ်မကင်းသလို ခံစားနေရသည်။ ချစ်သူငယ်ချင်း ရီရီကိုလည်း သတိရသည်။ အင်မတန် ခင်မင်ဖို့ကောင်းသော သူမတို့အပေါ် အင်မတန် ကောင်းခဲ့သော သူငယ်ချင်းစုံတွဲ။

“မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံရတာ အန်တီ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ အိမ်ကို ဝင်ထွက်လည်ပတ်ရမယ်နော် အနံ့၊ ကိုယ့် မိဘဆွေမျိုးလိုပဲ သဘောထားရမယ်၊ ညကျလဲ အဆောင် ကို အန်တီပြန်ပို့ပေးပါမယ်၊ နောက်ကျမှာ မပူနဲ့၊ သား ဖြည်းဖြည်းသာ အစက်ချ၊ ပျားနေတော့ ဒရစ်ပဲ ထည့်တာ မြန်ရင် ရိုက်ဂါရလာမှာ စိုးရတယ်”

ဆရာဝန်ကို ဆရာလုပ်နေသော သူ့အမေကို ဒေါက်တာ
ခွင်း ပြုံးရပါသည်။ သူသည် အထီးကျန်ကလေး အနံ့မှာ
ကောက်ကာ ငင်ကာ မိတ်ဆွေဟောင်း ပေါ်လာသည့်
အတွက်လဲ စိတ်ထဲချမ်းသာ ကြည်နူးမိသည်။ ဒါနဲ့တောင်မှ
အငိုမစဲအောင် ရှိနေသော အနံ့ကိုလည်း ပြုံးစေနှင့်
ငေးကြည့်နေမိပါသည်။

ဘယ်တုန်းကထဲကပါလိမ့်။ ခုတွေးကြည့်သောအခါ
သူ့တွင် အနံ့ကို အမြင်ကတ် စိတ်ပျက် အထင်သေးလိုမှုတွေ
မရှိတော့ပါ။ တစ်ခုတည်းသော ခံစားမှုမှာ ငိုနေသောမိန်း
ကလေးကို ပြုံးရွှင်နှစ်သိမ့်စေလိုချင်တည်း။

“နေပါဦး၊ ညနေအတွက် စားစရာ ဒီမှာပဲ စီစဉ်တာပေါ့၊
ရန်ပုံ အနံ့နဲ့ ဘာနဲ့ အဆင်ပြေမလဲ၊ ဘာစားရမှာလဲ
ပြောဦး။”

“အရည်ပဲ သောက်ရမှာ”

“အေး...ပြောလေ၊ စီစဉ်ခိုင်းလိုက်မယ်၊ သမီးရယ်၊
အဆောင်မှာ တစ်ယောက်ထဲ နေမကောင်းဖြစ်နေရတာ
အန်တီစိတ်မကောင်းလိုက် တာကွယ်”

မေမေ အင်မတန်ကို လှိုက်လှဲနေပါသည်။

“ကဲ - ကဲ... နေခဲ့ဦး၊ သားက စောင့်ကြည့်နေဦးနော်”

“စိတ်ချပါ မေမေရယ်”

ဒေါ်ချိုချို ထွက်သွားသောအခါ ရန်ပုံခွင်းသည် အနံ့
အိပ်နေသော ကုတင်နှင့် မလှမ်းမကမ်း စားပွဲတစ်ခု အစွန်းမှာ
ထိုင်လိုက်ရင်း အနံ့ကို နောက်ပြောင်သလို လက်ပိုက်ကြည့်
နေသည်။ ဤသို့ကြည့်ပုံကြောင့် အနံ့ အနေခက်လှပါသည်။
ရှက်သလိုလို ရင်ထိတ်သလိုလို။ အနံ့သည် ဝမ်းနည်းမှုကြောင့်
ပျော်စရာကိုပင် အနိုင်နိုင် မပျော်ရဲပါ။

ဪ...အစ်ကိုဟာ ဒေါ်ချိုချို သားကိုး။

သူ့ဟာနှင့်သူ နှစ်သက်ကျေနပ် ရွေးချယ်ပြီးသော
ချွေးမလောင်းကိုပဲ အန်တီချို ဆက်လက် လက်ခံသွားပါ
စေတော့။ အန်တီချိုမှာ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ရပါ
စေနဲ့တော့။ တကယ်ဆိုတော့လဲ မမမိုးဟာ ချွေးမရွေးချင်စရာ
အရည်အချင်းတွေ အပြည့်ပါ။ ဘွဲ့လဲရပြီးသား။ ပြည့်စုံ
ကြွယ်ဝမှုလဲရှိနေပြီ။ ပြီးတော့ စိတ်သဘောအေးချမ်း ကောင်း
မွန်သည်။ ယဉ်ကျေးလိမ်မာသည်။ အနံ့အပေါ်လဲ ထိုက်
သင့်သလောက် ကောင်းခဲ့သူပါ။ အမေက ဖိနှိပ်သဖြင့်
သူကပါ ရောယောင်နိုင်စားမှုမျိုးမရှိ။ ကိုယ်ချင်းစာတတ်သူ
ဖြစ်သည်။

သို့သော်လဲ မမမိုးဟာ ချစ်သူရှိနေသည်ဆိုတာ အနံ့
ဒီနေ့ပဲ သိခဲ့ရပြီ။ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ အို... ဒီကိစ္စဟာ
အနံ့နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ သူတို့ချင်း နားလည်လက်ခံလျှင်

ပြီးတာပဲပေါ့။ ဒေါက်တာခွင်းလဲပဲ ဒီနေ့တွေ့လိုက်ပြီဟာ။ သူသိလျက်နှင့် လက်ခံနိုင်သည်ဆိုလျှင်ပြီးတာပဲ။ အနံ့က ဘာပူစရာရှိလဲ။

“အနံ့”

အနံ့သည် ဒေါက်တာခွင်း ခေါ်သံကြောင့် ရုတ်တရက် လန့်ကာ-

“ရှင်”

“အနံ့ကို ဒီနေ့ နောက်ကလိုက်ခေါ်တာ သိချင်တာတွေ ရှိလို့၊ ဒါပေမယ့် မင်းက နေမကောင်းချင်ယောင် ဆောင်နေတော့ ကျုပ်က မေးရခက်နေတယ်၊ စိတ် ပင်ပန်းအောင် လုပ်သလို ဖြစ်မှာစိုးလို့”

အနံ့သည် စဲလုလုမျက်ရည်များ ပြန်လည်သွန်ကျ လာပြန်ကာ...

“အနံ့ တကယ်နေမကောင်းတာပါ အစ်ကိုရယ်၊ ဟန်ဆောင်တာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ရှော်... ခက်ပါလား၊ ကိုယ်က နောက်မိတာပါ၊ အလွမ်း မင်းသမီးရယ်”

“အနံ့ကို ဟန်ဆောင်နေတာ မူရာမာယာ လုပ်နေတာပဲ အစ်ကိုထင်နေတော့မှာပါ”

“ကဲပါ၊ မေးပါရစေတော့၊ မင်းနဲ့ စတွေ့တွေ့ချင်း ကျုပ်ခြေ ထောက်ကို ပိတ်ပန်ပစ်တာဟာ တမင်ပဲ မဟုတ်လားဟင်၊ ဘာအညှိုးနဲ့များလဲ”

အနံ့မှာ ပြုပျောသော မျက်နှာထဲ သွေးရောင်ပင် ရဲတက်အောင် ရှက်မိရင်း...

“အနံ့ အစ်ကိုနဲ့ သိချင်လို့ပါ”

“သိချင်ရင် ခုလိုပဲ ကန်ရောပေါ့”

“အစ်ကို သတိပြုမိပြီး တနဲ့နဲ့နဲ့ မမေ့အောင်ပါ၊ အနံ့ ရိုင်းသွားပါတယ်၊ ကန်တော့ပါတယ် အစ်ကိုရယ်”

“ကိုဖိုးလကားထဲ မဝင်ဘဲ ကျုပ်ကားထဲ ဝုန်းခိုင်းကြံပြီး ဘာလဲ ပင်တစ်ချောင်း ပုံသကူထားခဲ့တာကရော”

“တော်ပါတော့ အစ်ကိုရယ်၊ အနံ့ဝန်ခံပါတယ်၊ အားလုံးဟာ တမင်တကာချည်းပါ၊ တိုက်ဆိုင်မှုမပါပါဘူး၊

အနံ့ အနံ့ အစ်ကိုနဲ့ သိကျွမ်းချင်တယ်၊ အစ်ကို အသိအမှတ်ပြုတာ ခံချင်တယ်၊ ကုန်ကုန် ပြောရရင် မြစိမ်းကန်မှာ အလုပ်ရအောင် အန်ကယ်မောင့်ကို

တောင်းဆို ခဲ့တာပါ၊ ဒါလဲပဲ ကြိုတင်စီစဉ်ပြီး အစ်ကိုနဲ့ နီးနီးနားနား ဆုံရအောင်ပဲ”

ဒေါက်တာခွင်းသည် မျက်ခုံးများပင် မြင့်တက်ကာ...

“ဟင်... ဒါဖြင့် ကျုပ်ကို မမြင်ဖူးခင်ကတည်းက မင်းက ကြိုတင် ကြံစည်မှုနဲ့ ဝင်ပတ်သက်ခဲ့တာ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒါ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်”

အနံ ဒေါက်တာခွင်းကို တခဏ ငေးကြည့်နေမိသည်။ အမှန်တိုင်း ပြောလိုက်ရင်ဖြင့် အနံ့ကို ဒေါက်တာခွင်း ပြန်ပြီး အမြင်ကတ်တော့ မှာပါ။ သို့သော်လဲ မထူးပါဘူးလေ။ ဒေါက်တာခွင်းကို အနံ့ စွန့်ခွာ လက်လျှော့လိုက်တော့မှာပါ။

“အနံ့ ဘာမှ မညာတော့ဘဲ အမှန်အတိုင်း ပြောပါမယ်”
“ပြောပါအုံး”

“အနံ့... အနံ့လေ အန်တီလွင်ကို မုန်းလို့၊ အန်တီလွင် မရမက လိုချင်နေတဲ့ သားမက်ကို အနံ့ အရယူမယ် ဆို ဆိုပြီးတော့ အနံ့ အနံ့ အန်တီလွင် ဆတ်ဆတ်ခါ မခံနိုင်အောင်လုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့တာပါ”

ပူနွေးသော မျက်ရည်ပေါက်ကလေးသည် နားထင်ဖက်မှ နားရွက်ဆီလျှောက် ကျသွားလေသည်။ ရင်မဆိုင်ရဲပါ။ အံ့ဩရာမှ အေးစက် ဖြူဖွေးသွားသော မျက်နှာပြင်ကို အနံ့ ရင်မဆိုင်ရဲတော့ပါ။ ဒေါက်တာခွင်း မယုံကြည်နိုင်အောင်ပင် အံ့ဩခံပြင်းသွားပြီဆိုတာ အနံ့သိပါသည်။ သူ့ကို ချစ်ဟန် ဆောင်ပြီး မရမက ဆွဲဆောင်နှုံးနှုပ် အပိုင်ကပ် အပိုင်ယူဖို့ အနံ့ ကြီးစားခဲ့သည် ဆိုတာ...

“ဒါ တကယ်ပဲလား”

ဒေါက်တာခွင်း အသံက အေးစက်နေသည်။

“တကယ်ပါပဲ”

အနံ့အသံသည် တိုးတိတ်ကြောက်ရွံ့ ပျော့တော့နေ သည်။

ဒေါက်တာခွင်းသည် ဒေါသတကြီးနှင့် စားပွဲခုံပေါ် လက်သီးဆုပ် တစ်ချက် ထိုးချလိုက်သည်။ မိုက်ရိုင်းတဲ့ ကောင်မလေး။ သူ့ရင်ထဲ လှစ်ဟာကျသွားပုံမှာ ထူးဆန်း လှပါသည်။ ရင်ထဲ အသံထဲ ဗလာဟောင်းလောင်း အခေါင်း ပေါက်ကြီး ဖြစ်သွားသလို။ သူ့ သူ့ ထင်မှတ်ခဲ့တာက ဒီကောင်မလေး သူ့ကို အရွယ်လေးငယ်ငယ်နှင့် မဆင်မခြင် ရူးရူးသွပ်သွပ် မျက်ကန်းတောတိုး စွဲလမ်းတကြီး ဖြစ်နေ တယ်ရယ်လို့သာ။

အနံ့... အနံ့

မင်းကိုယ့်ကို ချစ်မြတ်နိုးနေလို့ မဟုတ်ဘဲကိုး... ။

“အော်... ဒါကြောင့်လဲ ဖဲပွင့်က ငါ့ကို သတိပေး တာကိုး”

အနံ့ အသက်ကို ခိုးရှုကာ ဒေါက်တာခွင်းကို မရဲတရဲ ခိုးကြည့်သည်။ ဒေါက်တာခွင်းက မျက်နှာကျက်ကို မော့ကြည့် နေ၏။

“မင်းဟာ ငါ့ကို လက်တလုံးခြား လှည့်စားမဲ့ မိန်းမလို ဖဲပွင့်က ငါ့ကို ဒါကြောင့်သတိပေးတာကိုး၊ ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ မိန်းမငှာပြောတာ ဒါကြောင့်ကိုး”

အနံ အံ့ကိုကြိတ်ကာ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို တင်းတင်းစေ့ ပြီးထားသည်။ ဘာမှမပြေရှင်းတော့ပါ။ ဖဲပွင့်သည် သူမကို မုန်းတီးစွာ ဒေါက်တာခွင်းထံ ဖွင့်ချထားပြီ။ အနံ သူ့ကို တကယ်ချစ်သွားတာ ပါလို့တော့ ဖဲပွင့်ပြောမှာ မဟုတ်ပါ။ ဒေါက်တာခွင်းရဲ့ နာကျင်သော မျက်နှာကို ကြည့်ငေးကာ အနံ့အသည်းတွေ တလွှာစီ တစ်ချပ်စီ တဖြတ်ဖြတ် ကြွေကျ ကုန်ပါပြီ။

အနံ တကယ်ချစ်သွားမိတာပါဆိုတာ ဘယ်သူ့ဆီ သက်သေထူရမှာလဲ။ ဘယ်သူက အနံ့ဖက်က ထောက်ခံ ပေးမှာလဲ။

ထိုတခဏမှ စတင်တိတ်ဆိတ်သွားသည်မှာ သူတို့နှစ်ဦး အကြား ပြန်လည်အသက်ဝင်မလာတော့ပါ။ ဆားရည်ပုလင်း တစ်ပုလင်းသွင်းချိန်ကို ကမ္ဘာတစ်သိန်းလောက် ကြာသည်ဟု အနံ့အောက်မေ့မိပါသည်။ အနံ့တိချိုကိုယ်တိုင် လာတိုက်သော ကြက်ပြုတ်ရည်ကျဲကို အနံ့ ချိုသလား ပေါ့သလား အေး သလား ပူသလားပင် မသိလိုက်။ ခံစားချက်တို့ လုံးဝ ပျောက်ပျက်ကာ အသိစိတ်မဲ့မဲ့ ရှိချေသည်။

ဒေါက်တာခွင်းကား ပြန်လည်ကြည်သာမလာတော့ပြီ။ အနံ့ လက်မှအပ်ကို ဖြုတ်ရာတွင် လဲဝတ်ကျေတမ်းကျေ။ အနံ့မျက်နှာကိုမကြည့်။ ဤမျှပင် စက်ဆုပ်မုန်းတီး သွားပါသလား ဒေါက်တာခွင်း ရယ်...။

“ကဲ... သား- ကားထုတ်ပါအုံး၊ အနံ့ပြန်ပို့ရအောင်၊ မေမေပါ လိုက်မယ်”

“ကျွန်တော် သိပ်ပင်ပန်းသွားလို့ မေမေ၊ ဒရိုင်ဘာနဲ့ သွားလိုက်ပါ”

ဒေါက်တာခွင်း စကားကြောင့် သူ့အမေက အံ့အား သင့်သွားပြီးမှ...

“ဟဲ့... အိမ်ရှေ့မှာ မင်းအဖေ စက္ကထရီမလေးလဲ အလုပ်လုပ်နေတယ်၊ သူပြန်ရင်လဲ ဒရိုင်ဘာက ကား တစ်စီးနဲ့ ပို့ရအုံးမှာ၊ အခု သားပဲ လိုက်ခဲ့လိုက်ပါလား” မင်းအဖေ စက္ကထရီမလေး။

အနံ့နှင့် ဒေါက်တာခွင်း ဒိုင်းကနဲ မျက်လုံးချင်း အား ပြင်းပြင်း ဆုံသည်။

“မေမေဒရိုင်ဘာပဲ ခေါ်သွားလိုက်ပါ၊ ဖဲပွင့်ပြန်တော့ ဒရိုင်ဘာလဲ ပြန်ရောက်ချင် ရောက်နေမှာပါ၊ မရောက်လဲ ဒီကြားထဲ ခဏနားပြီး ကျွန်တော် လိုက်ပို့လိုက်မယ်” အစ်ကိုရယ်...

အနံ့ကိုသာ သတ်လိုက်ပါတော့။

အနံ့သည် အန်တီချိုတွဲထားသောပုံစံနှင့် အခန်းငယ်ထဲမှ ထွက်လာရသည်။ ဧည့်ခန်းမှအပြတ် လူနာတွေထုတ်လာဖုန်း သိသဖြင့် ဒေါက်တာခွင်းအဖေက သတင်းမေးသော မျက်လုံးနှင့် လှမ်းကြည့်သည်။ ထို့အပြင် နောက်ထပ် မျက်လုံးတစ်စုံ။ အနံ့ ဖဲပွင့်ကို ဝမ်းနည်းစွာ စိုက်ကြည့်မိ ပါသည်။ အနံ့ကို ဒေါက်တာခွင်း အမေကိုယ်တိုင် တွဲထား သဖြင့် ဖဲပွင့်မျက်နှာသည် ရှက်နာကျည်းမှု ၊ မနာလိုမှုတို့နှင့် နီးရဲနေသည်။

"ကိုကို ခုနုချိုပြောတဲ့ ရီရီသမီးဟာ ဒါပဲ၊ အနံ့လေ"

"သမီး သက်သာရဲ့လား၊ သမီး အန်တီတော့ သူပေါ့လျော့ပြီး ပစ်ထားသလိုဖြစ်မိလို့ဆိုပြီး ခုနုဖြင့် အန်ကယ့်ပြောရင်း မျက်ရည် တောင်ကျတယ်"

"ကိစ္စမရှိပါဘူး အန်ကယ်၊ တွေ့မှမတွေ့ဖြစ်ကြပဲ"

"အေး... ဖုံးတဲ့သူကလဲ ဖုံးထားတာကိုး၊ အန်ကယ် မလိုက်တော့ ဘူးကွဲ့ နော်၊ ဒီမှာ အလုပ်တွေ ကျန်နေလို့၊ နောက်လဲ နေကောင်းပြီးရင် လာလည်ဝင်ထွက်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့"

စကားဆုံးလျှင် အနံ့ ဖဲပွင့်ကို လှမ်းကြည့်မိသည်။

ဖဲပွင့်က မျက်နှာလွှဲနေသည်။

"ဖဲပွင့်"

အနံ့ခေါ်သံကြောင့် အားလုံး အံ့အားသင့်သွားသလို ဖဲပွင့်လဲ ဆတ်ကနဲတုန်သည်။ ဒီနေရာမျိုးမှာ ဖဲပွင့် မကြားဟန်ဆောင်နေလိုက်လို့ မရတော့ပါ။ မော်ကြည့် လိုက်ရသည်။ ပိန်ဟောက်ကာ မျက်တွင်းကျကျနှင့် အနံ့ကို ဒေါသတစ်ဝက် ငိုချင်ခြင်းတစ်ဝက်နှင့် ရင်ဆိုင်သည်။

"တို့နေမကောင်းတုန်း ဖဲပွင့်ကို သိပ်သတိရလို့ ဒီဆွယ်တာ ဝတ် လာတာ"

ဖဲပွင့်မျက်လုံးက ဆွယ်တာဝါဝါဆီ ရောက်သွားသည်။

"တို့ဖက်က လျှော့ပါတယ် ဖဲပွင့်ရယ်၊ တို့အလျှော့ပေး လိုက်ပါတယ်"

မျက်ရည်ဝိုင်းသော အနံ့စကားဆုံးလျှင် ဖဲပွင့်က ရုတ် တရက် ဝမ်းပမ်းတနည်း ငိုချလိုက်လေသည်။ အနံ့ဘယ် လောက် လျှော့ပေးပေး ဒေါက်တာခွင်း မေတ္တာကို သူမရ နိုင်တာ သူကသာ သေချာပြီးသားပဲ။ သူ့ကိုယ်တိုင်လဲ ဒေါက်တာခွင်းကို စိတ်ပျက်စိတ်ကုန်ကာ ခံပြင်း အမြင် ကတ်နေပြီပဲ။

အနံ့စကားကို ဖဲပွင့်ပဲနားလည်ပါသည်။ ဘာကို အလျှော့ ပေးတယ်ဆိုတာ။ လူကြီးနှစ်ယောက်နှင့် ဆေးခန်းအတွင်း ဖက်ခန်းဆီးစနားမှ ဒေါက်တာခွင်းကတော့ အံ့သြနေသည်။

“ဖဲပွင့်တို့က”

“ဖဲပွင့်တို့ သူငယ်ချင်းပါ အန်ကယ်”

ဘော့စ်ကိုဖြေရင်း အနဲ့ကို ဖဲပွင့်ပြေးဖက်လိုက်မိပါသည်။ ဆံတပင်တင်း ဝန်တို့ခြင်းဖြင့် နာကျည်းပစ်ပယ်ခဲ့သော သူငယ်ချင်းကို တကယ်တော့ ဖဲပွင့် မုန်းတီးမရပါ။ ဘယ်လို အရာမဆို ထိုက်သူသာ စံစားရစေ မဟုတ်လား။ ကံတရားက ပေးသော အဆုံးအဖြတ်ကို လက်ခံကြရမှာပါပဲ။ သူကပေး ပေးမယ့် ကိုယ်ရသင့်မှရတာ။ ကိုယ်ကမပေးလဲ သူရသင့်ရင် ရသွားမှာပါပဲ။

“ဖဲပွင့်တို့ တစ်ဆောင်ထဲနေကြတာ၊ အချစ်ဆုံး သူငယ် ချင်းပါ။ စိတ်ကောက်ပြီး တစ်ယောက် တစ်ဆောင် ပြောင်းလိုက်ကြတာ”

ဖဲပွင့်က ငိုသံကလေးနှင့် ရှင်းပြသည်။

“အနဲ့... နင်တော်တော် နံ့သေးတာပဲ၊ နင်အလျှော့ပေး တိုင်း ရတယ်တဲ့လား”

အနဲ့သည် ဖဲပွင့်က အနဲ့ဟုခေါ်သဖြင့် ဝမ်းနည်းသည့်ကြား က ရယ်ချင်လာသည်။

“ဒါပေမယ့် ငါပဲ လျှော့ပေးပါတယ် ဖဲပွင့်ရယ်”

“ဟင့်အင်း၊ နင်အလျှော့ပေးလဲ ငါမယူဘူး၊ ငါပဲ လျှော့မယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကံတရားကိုကလဲ နှင့်ဖက်က ဖြစ်နေပြီဥစ္စာ၊ နင် အနဲ့ အ,အလိုလုပ်

မနေနဲ့တော့၊ နင် နံ့နေရင် နင်ဆုံးရှုံးရုံပဲ၊ ငါတော့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါက မယူချင်တော့လို့ပဲ”

“ဟဲ့... လျှော့တာတွေ ပေးတာတွေယူတာတွေ နောက်မှ လုပ်၊ နောက်ကျနေပြီ”

အန်တီချိုက ရယ်ရယ်မောမော ပြောလိုက်သဖြင့်...

“ငါနက်ဖြန်မှ နှင့်အဆောင်လာခဲ့မယ် အနဲ့”

“ငါနက်ဖန် ဆေးရုံတစ်ရက်နှစ်ရက် တက်ရမယ်၊ မြစိမ်းကန်ကိုပဲ လာခဲ့”

“အေး... အေး”

“နင် တကယ်လာမှာလား ဖဲပွင့်”

အနဲ့သည် ပြန်လည် ပြောလည်ခွင့်ရသော ဖဲပွင့်ကို စကားပြောမဝချင်။ ဘဝကြီးဟာ စိတ်ညစ်စရာတွေ ပျော်စရာတွေနှင့် တလှည့်စီ ရောကြည့်မွှေးထားတာမျိုး ထင်သည်။ ဖဲပွင့်နှင့် ပြန်ခေါ်ရတာ အနဲ့ ပျော်လှပါသည်။

“တကယ်လာမှာ၊ နှင့်အဆောင်ကိုတောင် ငါလိုက်ပြောင်း လာမှာ၊ ကဲ-ပြန်တော့”

အနဲ့ မျက်ရည်လည်ရွှဲနှင့် ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ တရွံ့ရွံ့ရှိက်ရင်း အန်တီချိုရင်ခွင်မှာ မှီတွယ်လျက် ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

• • •

အနံ ဆေးရုံတင်ထားရသည်တဲ့။
ဒါကြောင့်လဲ မြစ်မီးကန်ကို ဒေါ်ခင်လွင်လွင် ခုန်
တဆွဆွနှင့် ရောက်လာသည်။ ဒေါ်ချိုချိုက ဆေးရုံစဉ်ခန်းမှာ
ထိုင်နေသည်။ ဝင်လာသော ဒေါ်ခင်လွင်လွင်ကို မနှစ်ခြိုက်
လှစွာ ကြည့်ရင်း...

“ကောင်မလေးမှာ သနားပါတယ်၊ တစ်ယောက်ထဲ
အဆောင်မှာ အထီးကျန်ကျန်နဲ့ ရောဂါလိုမ့်ခဲနေရတာ၊
မိမဲ့ပမဲ့ဖြစ်ရတဲ့အထဲ ဆွေမျိုးစားလို အဖော်အလှော်ကောင်
မှ မရှိ။ ပရက်ရှာဆိုတာ မသေရုံတမယ် ကျနေတာ၊
ပိန်ဟောက်ကျသွားတာပဲ”

“ကျွတ်... ကျွတ်”

ဒေါ်ခင်လွင်လွင်က စုတ်သပ်လိုက်ပြီး ပြောစရာစကား
စဉ်းစားနေဆဲ ဒေါက်တာခွင်း ဂျူတီကုတ် တဖားဖားနှင့်
ရောက်လာသည်။

“သားရေ ဝင်ကြည့်လို့ရပြီလား”

“ရတော့ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် အနံက အိပ်ပျော်နေတယ်”

“အနံအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲကွဲ့”

“ကောင်းပါတယ်၊ အစားမှာပြီး အစာအဆိပ် ဖြစ်တာပါ၊
ခဲတော့ခဲရတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မသေလောက်ပါဘူး
အန်တီ”

တမင်တကာပင် ရန်ပုံခွင်းက ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ ပြောလိုက်ပါသည်။

(၁၁)

“ချိုရေ...ချိုဖုန်းဆက်မှပဲ ကိုယ့်တူမတစ်ယောက်လုံး
ဆေးရုံတက်နေတာ ကိုယ်သိတော့တယ်၊ မိုးကတော့
ပြောသား... မနေ့က တွေ့ကြတယ်လို့”

အမှန်တော့ ဒေါ်ခင်လွင်လွင် ငယ်ထိပ်မြွေကိုက်နေပြီကို
ဟန်ဆောင်ထားရတာပါ။ မိုးစကားအရ ရန်ပုံခွင်းနှင့် အနံ
အတူ ထွက်သွားကြသည်တဲ့။ ရင်းနှီးပုံပဲတဲ့။ မိုးကလဲ
သူ့အပြစ်သူ ဆင်ခြေတက်လို့ကောင်းအောင် ရန်ပုံခွင်းမှာလဲ
အနံနှင့် ရှင်းရဲ့လား မသိနိုင်သော ပုံစံမျိုးပြောလိုက်တာပါ။
ဒေါ်ခင်လွင်လွင်မှာတော့ တဆွ့ဆွ့ခုန်နေသည်။ လှမ်း
မေးရမှာလဲ မကောင်းတတ်။ အကြံရကြပ်နေဆဲ ဒီမနက်
ဒေါ်ချိုချိုထံမှ ဖုန်းလာသည်။

“တော်ပါသေးရဲ့၊ ဒီကောင်မလေးကလဲ အစောသားလား”

ဒေါ်ခင်လွင်လွင်က ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာ ကောက်ဆွဲပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုတောတာတုန်း လွင်”

“ပြောမရဆိုမရ၊ ခုလဲ ပေါက်ကရတွေ လျှောက်စားတာကြည့်ပါလား၊ တောတယ်ဆိုတာ အဲဒါမျိုးကို ခေါ်တာပေါ့၊ ပေတီပေကပ် ခေါင်းကြောမာမာ၊ လူကြီးကို အံတုပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းချသွားတာမျိုး ကြည့်ပါလား၊ အပျိုအရွယ်လေး ဒီလိုပဲ ပေါက်ပန်းဈေး လျှောက်နေလို့ ဖြစ်မလား”

ရန်ပုံခွင်း ထောင်းကနဲဖြစ်လျက်... “ပေါက်ပန်းဈေး လျှောက်နေတယ် မပြောပါနဲ့ အန်တီ၊ သူနေတဲ့အဆောင်ဟာ မိန်းကလေးဆောင် သန့်သန့်တွေ့၊ အချိန်နဲ့သွားလား၊ အချိန်နဲ့ပြန်၊ အချိန်နဲ့ စည့်သည် လက်ခံတာပါ၊ ဘာမှရှုပ်ရှုပ်ရှက်ရှက် မရှိဘူး၊ ဆွေမျိုးမှ အားကိုးစရာမရှိတာ အဆောင်မှာပဲ နေရတော့မှာပေါ့ အန်တီ၊ ပြေးကြည့်လို့ သူ့မှာ ဘယ်သူရှိလို့လဲ၊ ဘယ်မှာသွားနေရမလဲ ကဲ”

ဒေါ်ခင်လွင်လွင်သည် မျက်နှာကြီးရဲကာ... “အမလေး သူကမနေလို့၊ သူက ဆင်းသွားတာပါ”

“လွင်ပြောတော့ ဟိုဆွေမျိုး ဒီဆွေမျိုးတွေဆီ လှည့်ပတ်နေသလားလို့၊ လွင်နဲ့ အဲဒီကထဲက အတူတူနေတယ် ဆိုရင် ကိုယ်တစ်ဖက်တစ်လမ်း စောင့်ရှောက်မှာပဲ”

“စောင့်ရှောက်ခွင့်မရတာ တော်တယ်မှတ်ပါ ချိုရယ်၊ လူကြီးနဲ့ စိတ်ဆိုးပြီး အိမ်ကဆင်းတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးရှင်”

“ဒါကလဲ အန်တီက သူမကြိုက်တဲ့ ကလေးကချေ တစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားမှာမို့လို့ဆို”

ရန်ပုံခွင်းက တဲ့ထိုးပြောချလိုက်သည်။

“အလိုလေးတော် ဟိုအကောင်လေး လာတောင်းလို့ ကြိုက်နေကြပြီးသား ထင်မိလို့ပါ၊ ရိုက်နှက်ပေးစားနေတာလဲ မဟုတ်ပါဘူး”

အဲဒီကောင်လေးက အန်တီသမီးမိုးကို ကြိုက်နေကြပြီး သားပါလို့ လာတောင်းရင်ကော ပေးစားမှာပဲလားဟု ဒေါက်တာခွင်း မမေးတော့ပါ။ သိပ်ရိုင်းရာ ကျသွားမည်။

“ဪ...ကောင်းပါပေရဲ့၊ သူက အရပ်တကာလှည့်ပြီး သူ့ အုပ်ထိန်းခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးမှမထောက် မဟုတ်က ဟုတ်က ငယ်ကျိုးငယ်နာ ဖော်နေတာကိုး”

ဒေါ်ခင်လွင်လွင် ပွစိပွစိ လုပ်နေတာကို ဘယ်သူကမှ စကားထောက်မနေပါ။ သူ့နာပြုတစ်ယောက် ဖြတ်သွားသဖြင့် ဒေါက်တာခွင်းက လှမ်း၍မေးသည်။

“အနံ နီးပြီလားနာစ”

"နိုးပြီ ဆရာ၊ ခုပဲ တစ်ခါအန်တယ်"
ဒေါက်တာခွင်းက သွားဖို့ခြေလှမ်း ပြင်လိုက်သည်။
"ဟင်... အန်တယ်ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ရိုးမှ
ရိုးရဲ့လား၊ လူကြီးသူမစော်ကားပြီး အပြင်မှာ တလွတ်
တလပ်နေချင်သလို နေနေတာ၊ ကန်တော့ပါရဲ့ အဘော
ရှင်းတွေ ဘာတွေ"

"အန်တီ ဘာပြောတာလဲ"
ဒေါက်တာခွင်း အသံက ကျားဟိန်းသလို ပဲ့တင်ရိုက်သွား
ကာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲခက်ထန်လာသည်။ ချက်ချင်း
ပြန်လှည့်ကာ မားမားကြီးငုံ့မေးလိုက်ပုံကြောင့် ဒေါ်ခင်လွင်လွင်
လဲ မျက်နှာမည်းမှောင်ကာ ပျက်သွားရသည်။

"အန်တီမှာ သမီးရှိတယ်၊ သမီးချင်းစာမှာပြီး ပြောဆိုသင့်
ပါတယ်၊ အစားမှာလို့ အန်လိုက် ဝမ်းလျှောလိုက် ဖြစ်
နေတာ၊ ဘာမှ အန်တီနိမ့်နင်း တင်စီးပြီး တစ်ဖက်သတ်
ပြောဖို့မသင့်ဘူး၊ သူ ဒီလိုဖြစ်စရာ ဘာအကြောင်းမှလဲ
မရှိဘူး၊ အလကားနေရင်း သူများသမီးပျိုကို အပုပ်မချချင်
ပါနဲ့ အန်တီ၊ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်ယူမယ့် ဇနီးလောင်း
ကို ကျွန်တော့်ရှေ့မှာရော ကွယ်ရာမှာပါ ဘယ်တော့မှ
သွားပုပ်လေလွင့် မပြောပါနဲ့"

ဒေါက်တာခွင်း တလွှားလွှား ထွက်ခွာသွားလျှင် ဒေါ်ခင်
လွင်လွင်မှာ တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ-

"ချို... ချိုသားပြောသွားတာ ကြားရဲ့လား"
"ကြားပါတယ်လွင်၊ သူ့ဇနီးလောင်းဆိုတာ ကိုယ်လဲခုမှ
သိရတာပါ၊ ဒါပေမယ့် ရီရီသမီးလေးနဲ့ သဘောတူ
ရတော့မှာပဲ၊ လွင်သမီး မိုးမှာလဲပဲ ချစ်သူနဲ့ဆိုတာ
မနေ့ကပဲ သားက ဆုံတွေ့နှုတ်ဆက်ပြီး သိခဲ့ရပြီးပါပြီ၊
ကိုယ့်အနေနဲ့လဲ အနဲ့ကို ဈေးမ တော်ရမယ်ဆိုရင်
ကိုယ်မေ့လျော့ပေါ့ဆ ပျက်ကွက်ခဲ့သမျှ အကြွေးဆပ်
ရတော့မှာမို့ ပျော်ရမှာပါပဲ"

ဒေါ်ခင်လွင်လွင်သည် ဝမ်းနည်းနေရာမှထကာ ယဉ်ကျေး
ဖွယ်ရာ ဟန်မျှ မဆောင်နိုင်တော့လောက်အောင်ပင် ဆေးရုံ
အပြင်သို့ ထွက်သွားပါတော့သည်။ တူမရင်းချာကို ဝင်၍မျှပင်
ကြည့်မသွားတော့ပါ။

ဒေါက်တာခွင်းမှာ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပြောခဲ့ပြီးမှ မေမေကိုလဲ
မျက်နှာပူ၊ ဧည့်ခန်းသားကကောင်တာမှာ ဒေါ်တင်ရွှေတို့လဲ
ကြားနိုင်လောက်တာမို့ အတော်ကြီး ရှက်အမ်းကာ ခြေလှမ်း
အများများနှင့် အနဲ့အခန်းနားရောက်လာသည်။ သူ့အနဲ့ကို
ထိမှာ သူဆတ်ဆတ်ထိ မခံနိုင်ပါ။ အနဲ့ကို သွားပုပ်လေလွင့်
အပြောမျိုးလဲ မခံနိုင်ပါ။

သူသည် ဘယ်တစ်ယောက်ယောက်က ဖြစ်စေ၊ အနဲ့ကို
ထိပါးမှာ ဆတ်ဆတ်တုန် မခံရပ်နိုင်ဖြစ်နေသည်။ အနဲ့ကို
သနားသည်။ မနေ့က ဖဲပွင့်ကို ဆွယ်တာအဝါလေးပြုပြီး

ဝေတနာစာပေ

ပြောသောစကားလေးလဲ နားထဲကမထွက်။ တို့နေမကောင်း တုန်း ဖဲပွင့်ကို သတိရလိုတဲ့။ သံယောဇဉ် တွယ်စရာရှားပြီး တွယ်မိတွယ်ရာ သံယောဇဉ်ကြီးတတ်ရှာသောမိန်းမငယ်လေး။

သူတစ်ညလုံး စဉ်းစား သဘောပေါက်ခဲ့ပါပြီ။ သူ ဘာကြောင့် အနံ့ကို အိမ်ပြန်မပို့နိုင်လောက်အောင် စိတ်ဆိုး မာန်ဆိုး ဒေါသတကြီး ခံပြင်းခဲ့သလဲ။ သူ့ကို အနံ့ချစ်တာမျိုး သိပ်ပြီးဖြစ်စေချင်တဲ့ဆန္ဒမျိုးနှင့် အနံ့က တကယ်မချစ်ဘူး ထင်ရတဲ့အခါ သွေးပျက်သွားရတာပါပဲ။ ခုတော့ သူက လိုချင်သူပါ။ သူ အနံ့အချစ်ကို တောင့်တောင့်တတ မက်မက်မောမော လိုချင်နေတဲ့သူပါ။ လိုချင်သူက ပေးချင် လာအောင် အနူးအညွတ် တောင်းခံရလေမည်မှာ သဘာဝ တရား မဟုတ်ဘူးလား။

သူမအခန်းထဲ ခန်းဆီးစ ဆွဲလှမ်းဝင်လာကာ ခုတင်ဘေး တန်းတန်းမတ်မတ်လျှောက်လာတဲ့ပြီး ခုတင်ဘေး ခုံရှည်လေး မှာ ဆတ်ခနဲ ထိုင်ချ။ သူမလက်ဖမိုးလေး တစ်ဖက်ကို တယုတယ ဆုပ်ကိုင်ယူ... နွေးခနဲ လျှပ်တစ်ပျက် ငဲ့လျက် နမ်းရှိုက်လိုက်သည့် အဖြစ်အပျက်မှာ အခန်းထဲ လေပွေ တစ်ချက် မွေ့နောက်လိုက်သလို တရစပ် မြန်ဆန်းလှသဖြင့် စက္ကူစတို့ ပျန်ကြဲကျန်ရစ်ကြမှာမျိုးလို အနံ့ရင်ထဲ အူ အသည်းကလိဇာတို့ ဖရိုဖရဲ တုန်လှုပ် ပြန်ကြဲကုန် ယောင်ယောင်။

အနံ့သည် ကြောက်လန့် ကြက်သေသော ခွင့်မတောင်း ဘဲ လက်ဖမိုးကလေးကို နမ်းရှိုက်ရဲသူအား ပါးစပ်လေး အဟောင်းသားနှင့် ကြည့်နေသည်။

"ကိုယ် တစ်ခုလောက် မေးပါရစေကွယ်၊ အရင်က အနံ့တိလွင် ဆတ်ဆတ်ခါအောင် လုပ်ခဲ့တာဟာ တကယ် ပဲ ထားပါဦး၊ အဲဒီနောက်မှာ ကိုယ့်ကို တကယ် ချစ်မိသွားပြီမို့လို့ မင်းလက်ထဲလဲ မထည့်နိုင်ဘူးဆိုပြီး ဖဲပွင့်နဲ့ ရန်ဖြစ်ကြတယ်ဆိုတာရော တကယ်ပဲလား" အနံ့သည် နီမြန်းအားနည်းသော မျက်နှာလေးနှင့်... "ဖဲပွင့်ပြောတာလားဟင်"

"အင်း... ကိုယ် ညက မေးကြည့်တယ်လေ" အနံ့ ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်နေသည်။

"ဖြေပါဦး အနံ့၊ ကိုယ့်ကို ဟန်ဆောင်ချစ်ဖို့ ကြံအပြီးမှာ တကယ်ပဲ ချစ်လာခဲ့ပါတယ်လို့ ကိုယ်တကယ်ကြားရ အောင် ဖြေပါဦး"

အနံ့သည် မျက်တောင်လေး တစ်ဖျတ်နှစ်ဖျတ် ခတ် လျက်...

"အစ်ကိုကြားဖို့ တကယ်ပဲ လိုအပ်နေလို့လား"

"သိပ်ပြီး လိုအပ်နေတယ် အနံ့၊ ဒါကို ကြားရမှ နောက်တစ်မိနစ်မှာ ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ ဆက်ဆုံးဖြတ်လို့ ရမယ်"

အနံသည် ဆေးရောင်ကင်းမဲ့သော ဖြူဖွေးဖွေး နှုတ်ခမ်း
လေး ရွှေ့ရုံလှုပ်ကာ...

“အနံ အစ်ကိုကို တကယ်ချစ်မိသွားတာပါ အစ်ကိုရယ်”
ဝင်းစင်ရွန်းကြည်သွားသော ဒေါက်တာခွင်း မျက်နှာ
ကြောင့် အနံ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း မျက်ရည် ရှက်ရှက်
ဝဲလာကာ...

“ကဲ... နောက်တစ်မိနစ်မှာ အစ်ကိုဘာလုပ်မှာတဲ့လဲ”
ဒေါက်တာခွင်းသည် အနံ နဖူးကျယ်လေးကို ငုံ့နမ်း
လိုက်ရင်း...

“အဲဒါပေါ့၊ ကဲ...နောက်ထပ်တစ်မိနစ်မှာ ဘာလုပ်ဦးမှာ
လဲ ဆိုတာရော သိချင်သေးလား အနံ”
အနံသည် လှလှကလေးပြုံးလျက် ခေါင်းယမ်းရင်း...
“ဟင့်အင်း”